

**JOSIP PEĆARIĆ:
DR. SC. HRVOJE KAČIĆ**

Josip Pečarić

DR. SC. HRVOJE KAČIĆ

Zagreb, 2023.

Urednica i priprema za tisk:
Anđela Hodžić

KAZALO

AKADEMIK DAVORIN RUDOLF, RASTUŽILA ME VIJEST O ODLASKU STAROG PRIJATELJA I KOЛЕGE HRVOJA KAČIĆA KOJI JE BIO U IZASLANSTVU KADA SMO SA TUĐMANOM 90. BILI U AMERIČKOM KONGRESU I SUSRELI SE SA PREDSJEDNIKOM GEORGOM BUSHOM	9
DR. JURE BURIĆ, NE ZNAM JESU LI “DELEGATI” ZNALI KAKO JE TO HRVOJEV SIN, ALI JAMAČNO ZNAM DA JE OTAC BIO NA SVOGA SINA NEIZMJERNO PONOSAN!‘	12
VK JUG ADRIATIC OSIGURANJE: IN MEMORIAM – HRVOJE KAČIĆ (1932. – 2023.)	15
UVOD	17
UMRO HRVATSKI OLIMPIJAC HRVOJE KAČIĆ: ZBOG DOMOLJUBLJA PROŠAO ZATVOR, JEDAN OD NAJVJEĆIH IGRAČA JUGA U POVIJESTI	29
MIJO IVUREK, IN MEMORIAM PROF. DR. SC. HRVOJE KAČIĆ (1932. – 2023.)	31
IVANKA ZDRILIĆ, DOBRI DUH SLOBODE, GOSPAR HRVOJE KAČIĆ (1932. – 2023.)	36

KAČIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	40
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.	40
DOKLE VELIKOSRPSKA KRAĐA HRVATSKE KULTURNE BAŠTINE?	40
PREVLAKA IZMEĐU BOŽANSKE LJEPOTE I SRPSKOG SMEĆA	44
HRVATI BOKE KOTORSKE	49
HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.	55
IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I MESIĆA?	55
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	61
GOVOR NA ČETVRTOM OPĆEM SABORU	61
ZА HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	65
HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT	65
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	86
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	86
RASIZAM DOMAČIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	94
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!	94
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!	102
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	106
ŽELI LI JOSIPOVIĆ DOISTA SVU SREĆU GENERALU GOTOVINI?	106
TRIBINA "ŠTO POSLIJE HAAŠKIH PRESUDA BOSANSKOHERCEGOVAČKIM HRVATIMA?"	113
S. MIJOVIĆ KOČAN, J. PEČARIĆ, PROF. DR. SC. STIJEPO OBAD, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	119
UVOD	119
ŽUBRINIČEVI TEKSTOVI	122

DR. HRVOJE KACIC'S BOOK SERVING MY COUNTRY TRANSLATED INTO SEVERAL LANGUAGES	122
HRVOJE KAČIĆ, SERVING MY COUNTRY, CROATIA REDIVIVA	147
17. ATTEMPT TO DEBLOCKADE DUBROVNIK	169
DUBROVAČKE ŽRTVE JUGOKOMUNISTIČKI TEROR NA HRVATSKOM JUGU 1944.I PORATNIM GODINAMA (POČETAK BLEIBURGA)	177
THE HAGUE TRIBUNAL: BLAGOJE ADŽIĆ AND MIODRAG JOKIĆ	208
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, HRVOJE KAČIĆ: HRVATSKA PREVLAKA	213
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	230

**RASTUŽILA ME VIJEST O ODLASKU
STAROG PRIJATELJA I KOLEGE HRVOJA
KAČIĆA KOJI JE BIO U IZASLANSTVU
KADA SMO SA TUĐMANOM 90. BILI U
AMERIČKOM KONGRESU I SUSRELI SE SA
PREDSJEDNIKOM GEORGOM BUSHOM**

15. veljače 2023.

Akademik prof. dr Davorin Rudolf
Vojko Basic/Cropix

Akademik Davorin Rudolf, počasni građanin Dubrovnika, sveučilišni profesor međunarodnoga prava, ministar pomorstva Republike Hrvatske 1990-1992. i ministar vanjskih poslova sredinom 1991.godine oprostio se od Hrvoja Kačića, pravnog stručnjaka, nagrađivanog sportaša, diplomata i zastupnika u prvom sazivu Hrvatskog sabora.

Hrvoje Kačić

Davor Pongracic/Cropix

- Tužan sam. Žao mi je. Rastužila me vijest o odlasku starog prijatelja i kolege Hrvoja Kačića. Bio je jedan od najboljih poznavalaca pomorskoga prava u nas, posebice područja havarija brodova, kandidat za visoku funkciju u Međunarodnoj pomorskoj organizaciji Ujedinjenih naroda. Predavao je i izlagao na stručnim skupovima i fakultetima, ostavljao je izvrstan dojam, među ostalima i studentima Poslijediplomskog studija prava mora na splitskom Pravnom fakultetu. Pratio sam ga kad je bio istaknuti dubrovački vaterpolist, a ja navijač i borbeni član splitskoga Jadrana, potom u državnom vrhu Republike Hrvatske u vrijeme stjecanja neovisnosti, kasnije u hrvatskoj diplomaciji. Posebice želim istaknuti posjet hrvatskoga

izaslanstva krajem rujna 1990. američkome državnome vrhu i Kongresu. Tom prilikom naš predsjednik Franjo Tuđman susreo se u Bijeloj kući u Washingtonu s američkim predsjednikom George Bushom starijim, a na povratku imali smo susret u Otavi s visoko rangiranim političarima Kanade. U hrvatskome izaslanstvu je bio i Hrvoje Kačić. Povijesna važnost toga posjeta jest u činjenici da smo bili službeno hrvatsko izaslanstvo u vrijeme Jugoslavije. Hrvatska je tek sljedeće godina, 25. lipnja 1991., proglašila neovisnost. O našemu putu u Washington službeni Beograd nismo ni obavijestili. Želim kazati i ovo: Hrvoje je istraživao i silno žalio zbog stradanja nedužnih Hrvata u Dubrovniku koncem Drugoga svjetskog rata, među njima i svoga oca, liječnika. Ukratko: napustio nas je Hrvat i Euroljanin koji je jednako volio Osijek, Pulu, Zagreb i Split, a najviše svoj Dubrovnik - poručuje akademik Davorin Rudolf.

<https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/zupanija/dubrovnik/rastuzila-me-vijest-o-odlasku-starog-prijatelja-i-kolege-hrvoja-kacica-koji-je-bio-u-izaslanstvu-kada-smo-sa-tudmanom-90-bili-u-americkom-kongresu-i-susreli-se-sa-predsjednikom-georgom-bushom-1265089>

**‘NE ZNAM JESU LI “DELEGATI”ZNALI
KAKO JE TO HRVOJEV SIN, ALI JAMAČNO
ZNAM DA JE OTAC BIO NA SVOGA SINA
NEIZMJERNO PONOSAN!’**

15. veljače 2023.

Hrvoje Kačić Grad Dubrovnik/

Dubrovački umirovljeni liječnik i bivši župan Dubrovačko-neretvanski dr. Jure Burić prisjetio se svog poznanstva s preminulim dubrovačkim odvjetnikom i sveučilišnim profesorom Hrvojem Kačićem. Dr. Burić je u sjećanju napisao:

"Ode nam još jedan čestiti čovjek i častan Hrvat, ode nam dostojan nositelj ovog divnog hrvatskog imena, ode naš gospodar i uzorni promicatelj svehrvatskog zajedništva - Hrvoje Kačić. Tog ponosnog gospodara svatko je u Gradu i cijenio i slušao, svatko znao za njegovu obiteljsku nacionalnu neupitnost i sportsku uspješnost. Poznavao sam tog divnog čovjeka i s njim se družio. Jedne noći davne 1991.,

zajedno s još dvojicom naših istomišljenika, proveli smo sate u domu gospara Augustina Franića. Sastali smo se kako bismo sugerirali na sutrašnjem sastanku "odbornika" tko će biti Gradonačelnikom grada Dubrovnika. Kada među ponuđenim imenima nismo mogli naći pogodnu osobu koja bi zadovoljavala sve stroge kriterije - od onih nacionalno neupitnih do onih "dubrovačko korijenskih" (sam gospodar Hrvoje nije se htio prihvatići gradonačelničkog poziva, a bio bi najbolji mogući izbor koji bi svatko vrlo rado prihvatio) - krenuli smo neobavljen posla svojim kućama. Nisam se mogao pomiriti s našom nemoći pa sam cijelo društvo zamolio da još jedanput sjednemo za stol i "pročekiramo" moj prijedlog.

Imao sam kandidata, koji doduše nije bio "sa Straduna", ali je sve druge kriterije itekako dobro ispunjavao. Vjerovao sam da će Pelješčanin, gospodar Pero Poljanić biti većini prihvatljiv, ukoliko ga Hrvoje na toj sutrašnjoj sjednici predloži. I... Pero postade gradonačelnikom Dubrovnika, prvim u novonastaloj Hrvatskoj!

dr. Jure Burić
Tonči Plazibat/cropix/

Često smo se Hrvoje i ja u ratu i nakon rata viđali, često za stolom ili na ulici o aktualnostima raspravljali...! Volio sam ga susresti i s njim po koju prozboriti. Hrvoje je bio ne samo vrhunski športaš (koji ni pod koju cijenu nije htio napustiti svoj "Jug" i prikloniti se nekom antihrvatskom), uzorni suprug i otac svoje brojne djece, već i uvaženi pravnik s vrhunskim znanjem pomorskog prava koji je i država koristila. Poznate su njegove sugestije oko Savudrijske vale ili one o "crti" na Prevlaci.

Svatko je znao da Hrvoje neće nikada dovesti u pitanje hrvatske nacionalne interese. Sjećam se njegovog dolaska u ratom zahvaćeni Dubrovnik kada je u opkoljeni Grad doveo cijelu plejadu vojnih atašea iz Sviljeta kako bi se uvjerili u stradanja civilnih objekata među kojima je bila, naravno, i bolnica. Na samom odlasku te međunarodne delegacije, u Portu njegov sin Ante sukobio se s nama nesklonim novinarom koji je za dlaku izbjegao Antin gnjev i završio u moru, a meni osta žao što tog novinara ne gurnuh zajedno s njegovom kamerom u more, zajedno sa mnom.

Ne znam jesu li "delegati" znali kako je to Hrvojev sin, ali jamačno znam da je otac bio na svoga sina neizmjerno ponosan! Njegovi nastupi kao zastupnika u Hrvatskom državnom saboru bili su i učinkoviti i zapaženi. Neka Ti je, dobri čovječe i čestiti Hrvatu, laka ova Twoja zemljica hrvatska. Počivaj u miru gdje će Te Gospodin za sva Twoja dobra djela obilno nagraditi. Cijenjenoj obitelji moja iskrena sućut".

<https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/zupanija/dubrovnik/ne-znam-jesu-li-delegati-znali-kako-je-to-hrvojev-sin-ali-jamacno-znam-da-je-otac-bio-na-svoga-sina-neizmjerno-ponosan-1264946>

VK JUG ADRIATIC OSIGURANJE

Službena web stranica najtrofejnijeg hrvatskog kluba

IN MEMORIAM – HRVOJE KAČIĆ (1932. – 2023.)

Gospas Hrvoje Kačić, veliki dubrovački vaterpolist i hrvatski diplomat preminuo je u dobi od 91 godine.

Dr. Kačić rođen je u Dubrovniku 1932., a pamtit ćemo ga kao jednog od najboljih pojedinca Juga 50-ih godina prošloga stoljeća, ali i kao jednog od najboljih igrača svijeta u tom razdoblju.

Sa Jugom je osvajao i naslove prvaka 1950. i 1951. godine.

Sa reprezentacijom Jugoslavije je osvajao europsko srebro 1958. i broncu 1950., ali najvrjednija medalja ostaje srebro sa Olimpijskih igara u Melburnu 1956. On njegovom talentu i kvaliteti puno govori i činjenica da je čak u tri navrata bio je izabran u idealnu momčad svijeta (1956., 1957. i 1960.).

Osim vrhunske sportske karijere, dr. Kačić će ostati upamćen i po tome što je, kao nezavisni kandidat, izabra u prvi saziv Sabora

Republike Hrvatske te je u njemu vodio Odbor za vanjsku politiku. Sudjelovao je i u stvaranju Ustava, a od 1994. do 2001. obavljao je dužnost predsjednika Državne komisije za granice Vlade Republike Hrvatske.

Počivao u miru...

<https://www.jug.hr/memoriam-hrvoje-kacic-1932-2023/>

UVOD

Hrvoje Kačić (Dubrovnik, 13. siječnja 1932. – ?, 14. siječnja 2023.), sveučilišni profesor i odvjetnik, stručnjak u području pomorskoga prava i hrvatski vaterpolist.

Osvojene medalje		
<u>vaterpolo</u>		
Olimpijske igre		
srebro	<u>Melbourne 1956.</u>	Jugoslavija
Europska prvenstva		
bronca	EP 1950.	Jugoslavija
srebro	EP 1958.	Jugoslavija

Na Olimpijskim igrama u Melbourneu 1956. godine osvaja srebrnu medalju te na OI 1960. gdje je osvojio 4. mjesto. 1950. je osvojio brončano odličje na EP, a 1958. osvojio je srebro.^[1] Od športskih nagrada i priznanja, najvrjednija su izbor u idealnu vaterpolsku momčad svijeta 1956., 1957. i 1960. godine. 1957. je godine proglašen najboljim športašem Hrvatske. Igrao je za dubrovački VK Jug s kojim je osvojio naslov prvaka 1951. te nekoliko puta naslov doprvaka.

Kao nezavisni kandidat izabran je u prvi saziv Sabora Republike Hrvatske te je u njemu vodio Odbor za vanjsku politiku. Sudjelovao je u izradi Hrvatskoga ustava, radu Komisije za izradu teksta Rezolucije o zaštiti ustavnog poretku i nacionalnih prava, Komisije za izradu državnopravnih akata za suverenu i samostalnu Republiku Hrvatsku, Komisije za utvrđivanje činjenica i okolnosti u svezi s naoružavanjem pričuvnog sastava policije i obrane Hrvatske, Komisije za kontrolu prekida vatre u Republici Hrvatskoj, Radne grupe za izradu odluka i zaključaka o razdruživanju s Jugoslavijom i drugim republikama dotadašnje države. Predstavljaо je Republiku Hrvatsku na nekoliko zasjedanja Konferencije o bivšoj Jugoslaviji u Haagu tijekom rujna i listopada 1991., koja se održavala pod pokroviteljstvom Europske Zajednice. U svojstvu predsjednika Odbora za vanjsku politiku predvodio je saborske delegacije u zastupanju Sabora u Parlamentu Vijeća Europe, Skupštini parlamentaraca NATO država i KESS—a te zasjedanjima parlamentaraca Srednjoeuropske inicijative. Od siječnja 1994. do lipnja 2001. obavljaо je dužnost predsjednika Državne komisije za granice Vlade Republike Hrvatske.

Knjige

- *U službi domovine. Croatia rediviva*
- *Dubrovačke žrtve. Jugokomunistički teror na hrvatskom jugu 1944. i poratnim godinama*

https://hr.wikipedia.org/wiki/Hrvoje_Ka%C4%8D%C4%87

Evo prikaza spomenutih knjiga:

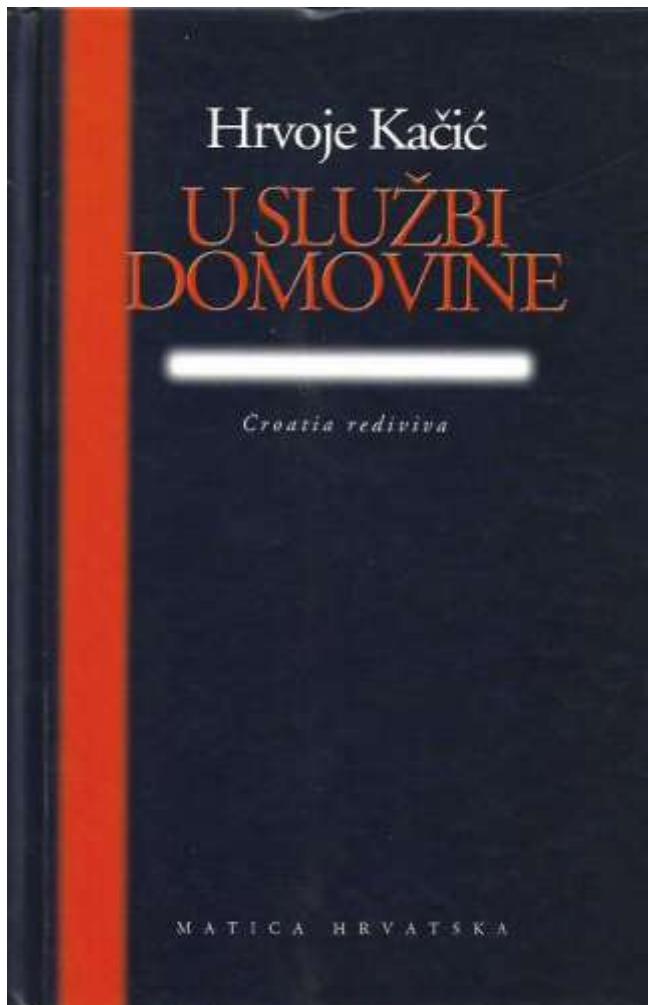
HRVOJE KAČIĆ: U SLUŽBI DOMOVINE - CROATIA REDIVIVA

29. travnja 2007.

U prosincu 2006. godine izašlo je drugo izdanje knjige Hrvoja Kačića "", od koje je prvo izdanje izašlo još 2003. godine u izdanju Matice hrvatske, a cijela je naklada bila rasprodana već 2005. godine. Izdavač drugog izdanja knjige na hrvatskom jeziku je također Matica hrvatska, Matičina 2, Zagreb, tel. +385-1-4819-325, u nizu knjiga posebnih izdanja, a recenzenti su Trpimir Macan, Mate Maras i Đuro Vidmarović. Urednica je Jelena Hekman. Knjiga ima 479 strana u tvrdom uvezu, s dvije ilustracije rušenja Dubrovnika i Vukovara na unutarnjim stranama korica. Knjiga sadrži kazalo imena, 18 stranica priloga s kopijama ilustriranih i pisanih dokaznih materijala. Nadalje sadrži predgovor Trpimira Macana, prijevod s engleskog prikaza knjige prof. dr. Kathleen Wilkes (predgovor izdanju knjige na engleskom jeziku), te esej uglednog engleskog pisca, bivšeg urednika listova "Evening Standard" i "Tribune", dugogodišnjeg laburističkog zastupnika i glasnogovornika laburističke stranke u britanskom Parlamentu gospodina Michaela Foota.

Ovome treba dodati kako je knjiga prevedena i na engleski, njemački i španjolski jezik. Naslov knjige na engleskom jeziku glasi "Serving my country - Croatia Rediviva", a izdavač je Institut društvenih znanosti "Ivo Pilar", Marulićev trg 19/1, Zagreb, (e-mail: ured@pilar.hr). Predgovor je napisala prof. dr. Kathleen Wilkes. Njemački prijevod izdao je Volksbund der Deutschen Kroatiens (Narodni savez Nijemaca Hrvatske), Medveščak 9, Zagreb, predsjednica Jasminka Petter, pod naslovom "Mit der Wahrheit in die Welt - Croatia Rediviva". Predgovore su napisali dr. Alois Mock i prof. dr. Kathleen Wilkes, a pogovor prof. dr. Vladimir Ibler. Prijevod na španjolski jezik je trenutno u tisku. Naslov knjige u španjolskom prijevodu "Al servicio de mi patria - Croatia Rediviva" izdaju u zajedništvu Institut društvenih znanosti "Ivo Pilar", Marulićev trg 19/1, Zagreb (e-mail: ured@pilar.hr) i Hrvatska matica

iseljenika, Hrvatske bratske zajednice 1, Zagreb (e-mail: matica@matis.hr).

<https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/747-hrvoje-kai-u-slubi-domovine-croatia-rediviva.html>

FOTO: PREDSTAVLJENA KNJIGA "DUBROVAČKE ŽRTVE"
HRVOJA KAČIĆA

15.01.2018

Treće prošireno izdanje knjige "Dubrovačke žrtve – jugokomunistički teror na hrvatskom jugu 1944. i poratnim godinama (početak Bleiburga)" autora Hrvoja Kačića predstavljena je u Samostanu svete Klare. Uz autora, knjigu su predstavili fra Josip Sopta, Ivan Mustać i Željko Kulišić.

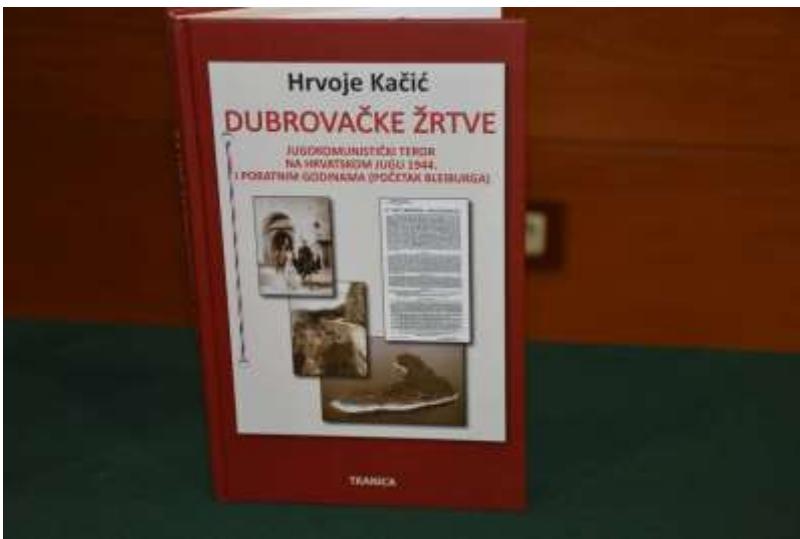

Promocija je održana u organizaciji udruge Hrvatski domobran Dubrovnik povodom 26. obljetnice priznanja Republike Hrvatske te 20. obljetnice pripojenja Hrvatskog podunavlja. U ime organizatora,

predsjednik udruge Željko Kulišić uvodno je istaknuo kako su nastojali napraviti poveznicu u dubrovačkoj povijesti koja se ponavljala 1940.-ih te 1991. godine.

- Ne bez razloga autor u knjizi stavlja znak jednakosti između Dubrovnika 1944. i Bleiburga 1945. Nakon analize uzroka i posljedica političke situacije na hrvatskom jugu koje je dovelo do silne patnje i pogibelji naroda, a koje se zasigurno ne bi dogodilo da je bilo morala u tadašnjem vrhu partizanske vlasti, autor bez ustezanja optužuje komuniste koji su počinili nezapamćeni zločin odmah nakon ulaska partizanskih postrojbi u Dubrovnik i njihovog takozvanog oslobođenja dubrovačkog područja. Kontaminirajući mentalitet koji se obrušio na Hrvatsku pobjedom boljševičko-staljinističko-titoističke ideologije svoj je recidiv manifestirao ubijanjem civilnog stanovništva i branitelja agresijom na Republiku Hrvatsku i 1991., kazao je Kulišić.

- U svojoj knjizi autor na 392 stranice kroz 24 poglavlja razlaže sjećanja na sudbonosne događaje, analizira bolne trenutke i tragične sudbine nevinih ljudi, stradalih od ruke takozvanih antifašista i osloboditelja ulaskom partizanskih jedinica u Dubrovnik 18. listopada 1944. godine. Za pisanje knjige autora je potaknula Rezolucija o europskoj savjesti i totalitarizmu iz travnja 2009., a krajnji cilj bilo je otkrivanje i ocjena zločina izvršenih od strane komunističkih totalitarnih režima, što je put prema pomirenju, koje se može postići priznanjem odgovornosti i molbom za oprost, što to je uvjet moralne odluke, rekao je tom prilikom Ivan Mustać ističući kako je knjiga povjesni izvor koji će ostati trajni dokumenat jednoga vremena.

Fra Josip Sopta tom je prigodom istaknuo kako je knjiga izrazito značajna jer prava istina još uvijek nije izrečena, te da je riječ o potvrdi autorove upornosti i želje da se konačno utvrde činjenice koje bi nas ozdravile i pomirile.

- Jedini razlog zašto sam pristupio nastojanju da se neke stvari iznesu pred javnost, jest da nam istina pomogne da shvatimo ono što se ovdje događalo. Dugo smo živjeli u šutnji, zaključio je Hrvoje Kačić. M.D.

<http://old.dubrovniknet.hr/novost.php?id=58598#.Y-3Y9XbMJD8>

UMRO HRVATSKI OLIMPIJAC HRVOJE KAČIĆ: ZBOG DOMOLJUBLJA PROŠAO ZATVOR, JEDAN OD NAJVJEĆIH IGRAČA JUGA U POVIJESTI

14. veljače 2023.

Foto: HVS

U 91. godini života umro je velikan dubrovačkog i hrvatskog vaterpola, legendarni Jugov vaterpolist i srebrni olimpijac Hrvoje Kačić. Kačić je bio i doktor pomorskog prava te veliki hrvatski domoljub.

Prof. dr. sc. Hrvoje Kačić bio sveučilišni profesor i odvjetnik, stručnjak u području pomorskog prava, rođen 1932. godine u Dubrovniku. Kačića brojni Dubrovčani, ali i cijela Hrvatska posebno pamte kao vaterpolista dubrovačkog Juga i reprezentativca bivše države, piše Dubrovački list.

Domoljub

Bio je veliki domoljub i patriot, a zbog "hrvatskog nacionalizma" završio je zatvoru još 1952. godine i zbog toga nije mogao ići na OI

u Finskoj 1952. godine. Slavio je pobedu Dinama nad Crvenom zvezdom te je strpan u zatvor na 30 dana. Početkom '50-tih godina u čak mu je tri navrata oduzimana putovnica, a kada je 1957. u anketi ondašnjeg "Narodnog sporta" ili danas "Sportskih novosti" proglašen najboljim sportašem u Hrvatskoj, vlasti su zabranile da se ta nagrada Kačiću uopće dodijeli.

S 18 godina postaje reprezentativac i već 1950. se iz Beča s Europskog prvenstva vraća s brončanom medaljom. Bila je to prva vaterpolska medalja reprezentacije bivše države na velikim natjecanjima. Na OI u Melbourneu 1956. je osvojio srebrnu medalju, baš kao i 1958. na EP u Budimpešti. Na Europskom prvenstvu 1958. u Budimpešti osvojio je srebro.

Zlatnu medalju osvojio je na Mediteranskim igrama u Bejrutu 1959. godine, a 1960. godine na Olimpijadi u Rimu osvajaju četvrto mjesto. Njegova igračka karijera završila je 1962. godine jer je, kako je sam ispričao za Jugovu monografiju, odlučio doktorirati pomorsko pravo.

U službi domovine

U samostalnoj i demokratskoj Hrvatskoj, Hrvoje Kačić se smjesta stazio u službu domovini, a tu je bio od nemjerljive pomoći. **Kao doktor pomorskog prava, od 1994. do 2001. bio je predsjednik Državne komisije za granice Republike Hrvatske.** Osobito su zapaženi bili njegovi radovi i **utvrđivanje pomorske granične crte u Savudrijskoj vali, pa kod poluotoka Prevlake itd.** Kao nezavisni je zastupnik bio u Saboru od 1990. do 1994., te je **vodio Odbor za vanjsku politiku Sabora.** Sudjelovao je **u donošenju prvog Ustava Republike Hrvatske,** bio je članom niza državnih komisija, a predstavljaо je Hrvatsku i vodio saborska izaslanstva na više međunarodnih skupova u začecima naše nezavisnosti, te u posjetama Vijeću Europe, NATO savezu, ondašnjoj Konferenciji, a danas Organizaciji za europsku sigurnost i suradnju..., piše Dubrovački vjesnik.

Izvor: narod.hr

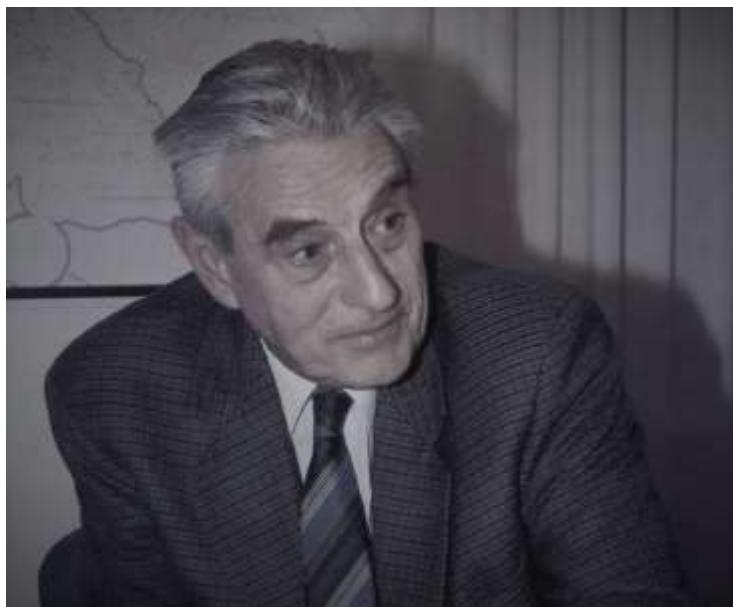
<https://narod.hr/sport/umro-srebrni-hrvatski-olimpijac-bio-u-zatvoru-zbog-dinama-i-jedan-od-najvecih-igraca-juga-u-povijesti>

M. Ivurek: Mirna ti nebeska mora, dragi profesore

25. veljače 2023.

**IN MEMORIAM PROF. DR. SC. HRVOJE
KAČIĆ (1932. – 2023.)**

U devedeset drugoj godini, 14. veljače 2023. godine, napustio nas je prof. dr. sc. Hrvoje Kačić, sveučilišni profesor - stručnjak za pomorsko pravo, političar, diplomat, odvjetnik, veliki hrvatski vaterpolist, domoljub. Rođen u Dubrovniku koji je volio – pače obožavao, i u kojem je našao svoje posljednje počivalište. Uz Dubrovnik volio je sve hrvatsko, narod, sve krajeve, gradove, hrvatsku kulturu... Napose je volio Zagreb u kojem je proveo najveći dio života. U našim brojnim razgovorima Dubrovnik i Zagreb bili su posvećena mjesta njegova političkog, kulturnog i duhovnog razvoja.

Studirao je pravne znanosti u Zagrebu i Sarajevu. Diplomirao je 1956. u Zagrebu, u kojem je 1964. stekao doktorat znanosti. Od 1957. do 1960. stječe sudska praksu na sudovima u Dubrovniku i Zagrebu. Nakon toga odlazi u brodarsko poduzeće Atlantska plovidba gdje je radio sve do 1989. godine. Godine 1986. izabran je za redovitog profesora Sveučilišta u Splitu. U ožujku 1989. otvara odvjetnički ured u Zagrebu. Od 1986. do 1990. obnaša funkciju predsjednika Odbora za brodarstvo u sklopu Znanstvenog savjeta za pomorstvo HAZU. Kao redoviti profesor na Pomorskom fakultetu u Dubrovniku i na poslijediplomskom studiju u Splitu predavao je kolegij Pravo mora, a povremeno i u okviru pojedinih programa Interuniverzitetorskog centra Zagrebačkog sveučilišta u Dubrovniku. Uz to je održavao brojna znanstvena predavanja na temu pomorskoga prava diljem svijeta. Sudjelovao je u radu brojnih pomorsko-pravnih udruženja, te međunarodnih ustanova koje se bave pomorstvom, pomorskim pravom, i općenito organizacijom i funkcioniranjem brodarstva i brodogradnje. Profesor Kačić bio je sudionik brojnih plenarnih konferencija: Atena, Hamburg, Montreal, Lisabon, Rio de Janeiro, Pariz, Antwerpen..., kao i izvjestitelj s mnogih zasjedanja UNCTAD-a u Ženevi. Bio je i član vijeća direktora mnogih međunarodnih korporacija iz područja brodarstva i pomorskog osiguranja. Objavio je nekoliko knjiga te više od 150 stručnih radova u zemlji i inozemstvu iz pravno-ekonomskog problematike brodarstva, brodogradnje, pomorskog osiguranja i financija. Dobitnik je Nagrade grada Dubrovnika za doprinos pomorsko-pravnoj znanosti.

Uz rad znanstvenika i sveučilišnog profesora Kačić je ostavio veliki trag kao vrhunski hrvatski vaterpolist. Bio je dugogodišnji član prve momčadi dubrovačkoga vaterpolskoga kluba Jug i član državne vaterpolske reprezentacije od 1950. do 1961. godine, uz prekide zbog uhićenja (za vrijeme Olimpijade u Helsinkiju 1952. te oduzimanja putovnice za vrijeme prvenstva Europe u Torinu 1954. godine). Bio je prvotimac momčadi koja je osvojila brončanu medalju na Europskom prvenstvu u Beču 1950., srebrnu na Olimpijadi u Melburnu 1956., srebrnu na Europskom prvenstvu u Budimpešti

1958., zlatnu medalju na mediteranskim igrama u Bejrutu 1959. dok je na Olimpijadi u Rimu 1960. osvojio četvrto mjesto.

Za hrvatsko domoljublje profesora Kačića zaslužan je odgoj i tragična sudbina njegova otca Ante, poznavanje dubrovačkih svećenika i njihov kršćanski, domoljubni i obrazovni rad. Prije svih p. Petra Perice, p. Tome Tomašića, don Marijana Blažića, dr. Dominika Baraća. Svi su oni, uz brojne Dubrovčane bili žrtve jugokomunističkog terora nakon ulaska Titovih zločinaca u Dubrovnik 18. listopada 1944. godine. Posebno ga je pogodio teror partizanskih terorista nad nedužnim svećenicima, intelektualcima, radnicima i studentima. Ubojstva bez suda, suđenja i prava na obranu. Često je isticao da je dubrovački pokolj bio početak Bleiburga. O tome će razvidno pisati u svoja tri izdanja knjige: *Dubrovačke žrtve – Jugokomunistički teror na hrvatskom Jugu 1944. i poratnim godinama (Početak Bleiburga)*. O domoljubnim temama, uključujući borbu za obranu, neovisnost i međunarodno priznanje Republike Hrvatske, objavio je knjigu: *U službi domovine – Croatia rediviva*, četiri izdanja, među inim na njemačkom, španjolskom i ukrajinskom jeziku. Godine 2015. objavio je knjigu *Hrvatska Prevlaka* kao doprinos rješavanju međugraničnih odnosa s Crnom Gorom. Uz brojne priloge o hrvatskoj povijesti i putu u samostalnost, u zemlji i inozemstvu, brojne intervjuje, profesor Kačić sudjelovao je u CD izdanju o dubrovačkim žrtvama 1944. i u poraću Laudato televizije pod naslovom *U ime naroda*. Za vrijeme Domovinskoga rata bio je, u svjetskim razmjerima, glasnogovornik i sudionik obrane hrvatske Atene - svoga Dubrovnika, ali i pronositelj istine o pravednom hrvatskom obrambenom ratu i pravu na vlastitu državu. U opkoljeni Dubrovnik doveo je cijelu plejadu europskih vojnih atešea, političara i povjesničara kako bi upoznao svijet s barbarstvom koje čine jugo-srpski okupatori.

Devedesetih godina Kačić se u potpunosti predao zovu domovine. U svojoj mladosti, đačkim i studentskim danima često je bio meta nenarodnog režima. Već u školi bio je prokazivan kao dijete narodnog neprijatelja kojim su se bavili tzv. organi sigurnosti. Proganjan i zatvaran kada je slavio uspjeh Dinama nad beogradskom Crvenom zvezdom, izbačen u Zagrebu sa zabranom studiranja na

svim sveučilištima u zemlji. U razdoblju od 1949. do 1972. nekoliko puta mu je oduzimana putovnica. S takvim životnim iskustvom i domoljubljem stupio je s domoljubima u obranu doma. Tako je na prvim višestranačkim izborima 1990. kao nezavisni kandidat izabran za zastupnika u Sabor Republike Hrvatske te potom za predsjednika saborskog Odbora za vanjsku politiku. Kao zastupnik sudjelovao je, među inim, u radu Komisije za izradu Ustava; izradu teksta Rezolucije o zaštiti ustavnoga poretku i nacionalnih prava; državno-pravnih akata za suverenu i samostalnu Republiku Hrvatsku; radnoj grupi za izradu odluka i zaključaka o razdruživanju s Jugoslavijom. Predstavljao je Hrvatsku na nekoliko zasjedanja Konferencije o bivšoj Jugoslaviji u Haagu tijekom rujna i listopada 1991. godine, koja se održavala pod predsjedanjem EU-a. U svojstvu predsjednika Odbora za vanjsku politiku predvodio je saborske delegacije u zastupanju Sabora u Parlamentu Vijeća Europe, Skupštini parlamentaraca NATO država i KESS-a te zasjedanjima parlamentaraca Srednjoeuropske inicijative. Od siječnja 1994. do lipnja 2001. obnašao je, kao i dosadašnje dužnosti volonterski, dužnost predsjednika Državne komisije za granice Vlade Republike Hrvatske.

Kakav život!

Družeći se godinama s profesorom Kačićem doživio sam njegovo istinsko domoljublje i privrženost Hrvatskoj, koja mu je uvijek bila na prvom mjestu. I iznad svega. Shvatio sam njegovu brigu da se ništa iz naše prošlosti ne prepusti zaboravu. Ponajprije hrvatske tragedije i žrtve jugokomunističkog terora i Titove komunističke vladavine te Domovinskoga rata. Napose je inzistirao da se ne zaborave časna imena hrvatske povjesnice čemu je itekako pridonosio svojim sjećanjima i knjigama. Sve nas je poticao na istraživački rad i davanje počasti tim ljudima. Bio je nesretan zbog hrvatskih nesloga, privatnih a ne općenacionalnih interesa. Kada bih pokušao odrediti njegovu političku orijentaciju, rekao bih da se kretala između nekoliko okosnica: Ante Starčević – Stjepan Radić – Franjo Tuđman, a u duhovnom pogledu: Petar Perica – Alojzije Stepinac.

Naš dragi profesor našao je svoj ovozemaljski mir na dubrovačkom groblju Boninovo na kojem je pokopan jedan od njegovih uzora p. Petar Perica. Okružen borovima i morskom pučinom. I sada kada pišem ovaj nekrolog, sjetih se njegova osmijeha kada sam ga znao oslovitи riječima: dragi moј dubrovački gosparu i zagrebački purgeru...

Na kraju volio bih da se nađe neka domoljubna ustanova i pojedinci koji bi bogato djelo profesora Kačića objedinili u vrijednu ediciju. Jer, ako itko to zaslužuje, onda je to naš dragi Hrvoje.

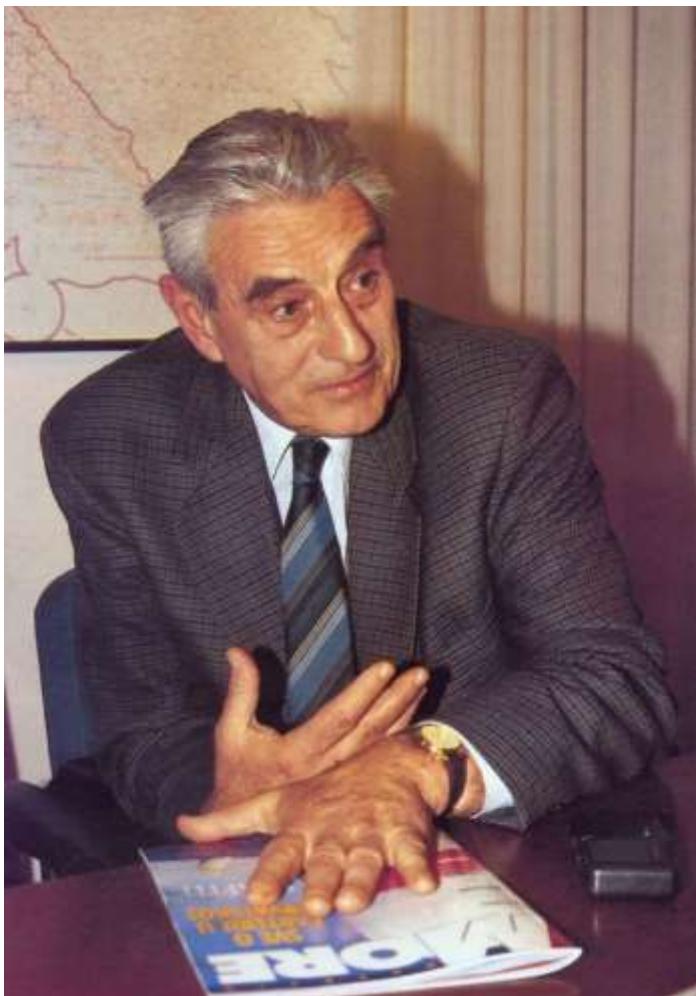
Neka ti je draga i laka hrvatska zemlja koju si toliko volio i za koju si živio!

Mijo Ivurek

<https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/41231-m-ivurek-mirna-ti-nebeska-mora-dragi-profesore.html>

DOBRI DUH SLOBODE, GOSPAR HRVOJE KAČIĆ (1932. – 2023.)

26. veljače, 2023

Ivanka Zdrilić

Tužna vijest kako nas je napustio dragi prof. dr. sc. Hrvoje Kačić, 14. veljače 2023. godine, zatekla me u nevjerici. Kada odlaze dragi ljudi uvijek smo nespremni. Odlazak velikog Čovjeka, sveučilišnog profesora, diplomata, najstarijeg hrvatskog olimpijca, vateropolista svjetske slave trajno će ostati u srcima obitelji, prijatelja i poštovatelja.

Gospod Hrvoje Kačić živio je, stvarao i djelovao *U službi domovine – Croatia rediviva* kako je naslovljena njegova značajna knjiga.

Svjedok suvremene povijesti svoje je znanje dragovoljno darovao u promicanje istine, volontirajući i neumorno radeći. Kao dijete nosi biljeg boli prerane smrti njegova oca liječnika Ante Kačića. Majka ga je kršćanski odgajala, poznavao je istinu kako su mučki ubijeni svećenici u Dubrovniku 1944. godine kao žrtve jugokomunističkog terora. Bol za ocem, poštovanje prema dubrovačkim mladićima i fratrima iznjedrio je knjigom *Dubrovačke žrtve – Jugokomunistički teror na hrvatskom jugu 1944. i poratnim godinama (Početak Bleiburga)*. Potomak Gundulićeve slobode, protivnik svakog totalitarizma, u život i sjećanje budi na padra Petra Pericu, padra Tomu Tomašića, prijatelja Ivu Mašinu i ostale. Svoje stručno pravno znanje, nepobitne dokaze kako je poluotok Oštros, Prevlaka integralni dio Hrvatske, dokumentirao je knjigom *Hrvatska Prevlaka*.

U Domovinskom ratu zadivljen je žrtvom junaka Zdenka Baričevića koji je napustio obitelj u dalekoj Finskoj i braneći svoj Dubrovnik darovao život za slobodu Hrvatske.

Kako ću pamtititi dragog gospoda Hrvoja? Čime sam zaslужila njegovu dobrotu, pažnju, podršku i zalaganje za moju pjesničku riječ? Sjećat ću ga se po lijepom druženju, njegovoj radosti pred svako predstavljanje mojih pjesničkih zbirk. U Zagrebu, Zadru i Dubrovniku govorio je o mojim zbirkama *Zavežljaj ljubavi i Blagost domu*.

Boraveći u Dubrovniku želio mi je darovati svu ljepotu čudesnog Grada, utkati boje i mirise Cavtata, sve ljude koji su ga nesebično voljeli. Zajedno smo 2014. godine na dubrovačkom groblju Boninovo odali počast i upalili svjeće na grobu branitelja Zdenka Baričevića.

Profesor Hrvoje znao je reći kako sam ga osvojila domoljubnom riječi, ponekad je nosio moju zbirku u džepu mantila i radosno je darivao prijateljima. U spomen i čast braniteljima Dubrovnika moja je pjesma iz zbirke *Blagost domu*:

Križem iznijeli slobodu

Čuvali su Minčetu i Vlaha,
Orlanda, festanjule,
Grad, duh hrvatstva,
utvrdu slobode,
misli slavnih pera.
Branili su mene, tebe,
djecu, golubove...
I ponad Grada
Križem iznijeli slobodu.

Poštovanog profesora Hrvoja pamtit će i po festi svetog Vlaha kada je okupio prijatelje na ručku u restoranu Kod Pere. Ljudi od književnog pera Stjepo Mijović Kočan, od hrvatske misli Mijo Ivurek i ostali slika su plemenitog čovjeka koji je neizmјerno volio ljudе, svakog velikog i malog čovjeka, moju malenkost. Sjećat će ga se i po darovanoj fotografiji njegova vjenčanja, po čašici razgovora s Dubrovčaninom prof. dr. Stjepom Obadom na zadarskom Forumu, po posjeti Poličniku i zadivljenosti Ravnim kotarima.

Nedostajat će dragi gospod Hrvoje, nedostajat će Čovjek, gromada, široka, topla srca poput dubrovačkih zidina, nedostajat će domoljub i prijatelj.

Uvijek se svom Dubrovniku iz Zagreba vraćao pred Božić. Iz sna na novi život vratio se Gradu.

U tišini odlaska njegov dostojanstven križ svijetli na Groblju Boninovo među križevima junaka i žrtava dubrovačke prošlosti.

Uvijek Čovjek za prijatelja, uvijek Čovjek i Sin Hrvatske neka počiva snom mira u njedrima voljenog Dubrovnika.

Svoje poštovanje i ljubav prema gosparu Hrvoju Kačiću izrazila sam pjesmom u knjizi *Sjaj nebeske ceste*.

Pjesma gosparu Hrvoju Kačiću

Gosparski, domovinski, slobodarski, poklisarski,
On je glas istine hrvatske povijesti,
sportaš planetarno poznat,
ustrajan na stazi pravde, biće svjetla.
U svaki dio svijeta zaplovio bi bijelim jedrima,
pričao o barjaku rođenom iz žrtve,
o miru, priateljima najvećim u potrebi,
o svetom Ivanu Pavlu II. i njegovu djelu.
Zaštitnički poput dubrovačkih bedema i tvrđava,
poput svetog Vlaha koji bdije nad gradom,
bdije i on, srcem kuca i udiše Domovinu.
Gospar Hrvoje hoda zagrebačkim ulicama,
Stradun i more su mu u očima.
I sanja, neprestano sanja i živi dobri duh slobode.
Ivana Zdrilić

<https://bezcenzure.hr/toptema/dobri-duh-slobode-gospar-hrvoje-kacic-1932-2023/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/41232-dobri-duh-slobode.html>

KAČIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI
KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI –
HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.**

**DOKLE VELIKOSRPSKA KRAĐA
HRVATSKE KULTURNE BAŠTINE?**

Kulturni Obzor, Večernji list, 5. VII. 1998.

Velikosrpski kompleks **hrvatske kulturne baštine** zaista je golem. Otvarajući znanstveni skup "Hrvati Boke kotorske", održan u Zagrebu 22. i 23. svibnja ove godine, predsjednik Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809" prof. dr. Zvonimir Janović s ironijom se osvrnuo na činjenicu da će Jugoslavija svoj nastup na Svjetskoj izložbi EXPO'98 u Lisabonu otvoriti i zatvoriti kolom Bokeljske mornarice, najstarije hrvatske bratovštine. Bilo je odmah jasno da će ta želja Jugoslavije da se predstavi kao zemlja tisućljetne pomorske tradicije u stvari proteći u znaku Hrvata iz Boke kotorske. I zaista oni su dominirali jugoslavenskim paviljonom, pa slobodno

možemo reći da je Hrvatska imala dva svoja paviljona, pri čemu je ovaj drugi - jugoslavenski - bio izložba slika iz Boke, slavnih Bokelja, Bokeljske mornarice.

Kapetan Ivo Visin (1806.-1868.) iz Prčanja, opisan je kao prvi Slaven koji je oplovio svijet. Neosporno je da je Ivo Visin izuzetno ime hrvatske povijesti. Na put oko svijeta krenuo je brodom "Splendido" iz Antwerpena 11. 2. 1852., a stigao u Trst 30. 7. 1859. Po dolasku u Trst Visina je odlikovala austrijska vlada bijelom počasnom zastavom "Merito navalni", najvećim odlikovanjem za pomorske zasluge koju nitko drugi nije nikad ni dobio, i "Viteškim križem reda Franje Josipa", a tršćanska općina ga je izabrala za svog počasnog građanina. Uz Visina bili su i Peraštanin Matija Zmajević, admirал baltičke flote (1680.-1735.), koji se proslavio u bitkama protiv Švedana i kapetan Petar Želalić, član reda Malteških vitezova iz 18. stoljeća, koji se proslavio kada je na čelu sedamdesetak kršćanskih robova savladao veliki turski matični brod "Kruna Otomanska". Pjesma je Želalića opjevala kao Kristovog heroja.

Nedavno, 3. lipnja župni ured Budva izvjestio je da je na poticaj Budvanske parohije Srpske pravoslavne crkve, a bez znanja Katoličke crkve, u niši katoličke kapelice kod sjevernih vrata grada postavljen novi mozaik s Bogorodičnim likom! Naime, na tom mjestu se od 1333. do 1949. nalazila zavjetna Bogorodičina ikona. Ikona je bila postavljena daleke 1333. kao zavjetni dar grada Budve u znak zahvalnosti za poštedu od kuge i od tada je bila čašćena, uz sv. Ivana, kao zaštitnica grada. Ikonu je blagoslovio tadašnji katolički biskup, budući je Budva do polovice 17. stoljeća bila nastanjena katoličkim pučanstvom. Kada se tijekom morejskih ratova u Budvu doselio određeni broj pravoslavnog pučanstva, mjesna Katolička Crkva im je ustupila kapelu sv. Sabe Opata, koja im je služila za molitvu sve do gradnje današnje parohijske crkve, izgrađene početkom proteklog stoljeća na nekadašnjem benediktinskom imanju. Komunističke vlasti su 1949. ikonu bacile u more, no ona je tijekom noći oplovila zidine grada i doplovila do vrata Pisani, na istočnoj strani grada, te je tako spašena i nedavno ju je obnovio Republički zavod.

A kako se vrhunski bizantinizam Srpske pravoslavne crkve ogledao u ovom slučaju govorи činjenica da je ova "Crkva" postavila svoj mozaik u trenutku kada je u posjetu budvanskom župniku don Filipu Janjiću bio njihov jeromonah Arsenije Radović, koji je sa župnikom razgovarao o postavljanju vjerskog obilježja na tome povijesnom mjestu. Kotorski biskupski ordinariat oglasio se 8. lipnja prosvjeduјući i nazivajući taj čin "aktom svojevrsnog nasilja i vrijedanja vjerničkih osjećaja vjernika".

Bokelji su još u prošlom stoljeću objašnjavali taj srpski poriv za svojatanjem tuđega. Tako je u časopisu Vijenac iz 1891. godine objavljen tekst: Tko su bili starosjedioci Boke kotorske gdje nalazimo slijedeće: "Cielomu je svietu poznato, da je svojatanje jedna od glavnih mana srbskog plemena; to mu je u krvi. Srbin hoće da svojata jezik, običaj, pjesme, vjeru. On ne obire sredstava, ne traži dokaza, uljudno ga pozdravi dva tri puta, budi mu gdjekad uslužan iz građanske snošljivosti, sjutra će te proglašiti Srbinom..." Autor je u ovom tekstu pokazao kako su starosjedioci Boke bili Hrvati, ali njegov tekst je značajan i stoga što objašnjava i uzroke ovakve sudbine bokeljskih Hrvata, a i Hrvata općenito:

"Da smo mi, da su naši župnici, naši učitelji, a nada sve naše matere, onom žilavošću i uztrajnošću izticali hrvatstvo, kako su hrišćani nakon one Vukove "Srbi svi i svuda" izticali srpstvo, druge bi nam danas ptice pjevale. Hrišćani posrbiše sve, pa i Bože prosti samoga Boga na nebu i anđele oko njega pak jel se čuditi posljedicama? A kako smo mi u obće postupali? Poradi umišljene, a nemoguće bratske slogue, mi smo imali stotinu obzira prema braći, a braća prema nama ni cigloga. Da se ne pomuti ta blažena sloga, strah nas je bilo izustiti rieč Hrvat. Mijenjali smo na svaki način svoje ime, eda bismo došli do prave slogue, pak naša popustljivost što je stvorila? Ništa. Sjećam se u Kotoru kad se radilo da se talijansko društvo "casino" preokrene u naše družtvo, malo da ga ne okrstiše "Srbski dom", premda veći dio kotorskih Srba niesu bili s nama, a samo poradi svakdašnjeg obzira nadjenuše mu ime Slavjanski dom... Pogubno je u ovom obziru djelovao i taj uzrok, što ono malo naših književnika podje kako i u svemu, tako i u nazivu jezika za Dubrovčanima, nazivajući naš jezik slovinskим. A da pomutnja ostane veća, u 16. 17. i 18.

stoljeću naši spisatelji, kao i Dubrovčani i uobće hrvatski, pod imenom slovinski nisu razumievali samo jugoslavenske jezike nego i sve slavenske”.

Ovakvo postupanje nastavljeno je sve do današnjeg dana. Tako će bokeljski Hrvati tijekom Domovinskog rata tražiti od dr. Hrvoja Kačića da ih hrvatska vlada uopće i ne spominje, da bi u isto vrijeme kritizirali tu istu vlast kako ih je zaboravila. A da i ne govorimo o činjenici kako je ideja “jugoslovenstva” itekako prodrla u Boki, pa se čak spominju i neki katolički svećenici kojima nije bila strana.

Velikosrpsko posezanje za hrvatskom baštinom Boke je stalno. Tome su doprinisili hrvatski autori, koji nisu smjeli isticati činjenicu da se radi o hrvatskim književnicima (sjetimo se da se ni povijest Dubrovačke republike nije tretirala kao dio hrvatske povijesti), a ni danas nisu svjesni koliko treba inzistirati na tom hrvatskom identitetu bokeljske književnosti. Sjetimo se objavljanja antologije “Stara književnost Boke” autora Ive Banca, Slobodana Prosperova Novaka i Branka Sbutege, kada je u svom prikazu pod naslovom: Zašto je “hrvatska” izbačena iz naslova? hrvatski književnik Stjepo Mijović Kočan konstatirao: “Genitiv koji prešuće hrvatski identitet bokeške književnosti još jedanput pokazuje koliko je dubok “opštejugoslovenski sindrom” i kako ga je teško isčupati iz svijesti i postupaka!” Srećom, to nije uvijek slučaj. Tako je mr. sc. Vanda Babić, na simpoziju “Hrvati Boke kotorske” koji je održan u Zagrebu 22. i 23. svibnja ove godine, održala predavanje “Starja hrvatska književnost Boke kotorske”, u kome se posebno osvrnula na spomenuti tekst iz prošlog stoljeća. Uskoro će izaći iz tiska i knjiga s istovjetnim naslovom.

Vjerojatno je, ipak, da dolazi vrijeme kada SPC neće moći više u Crnoj Gori činiti ovakve stvari. Autokefalna Crnogorska pravoslavna crkva pokrenut će pitanje svoga vlasništva, ako već i nije. Okretanjem Crne Gore zapadnom svijetu kroz oslobođanje od balasta velikosrpske politike, trebalo bi, konačno, prestati i velikosrpska krađa hrvatske kulturne baštine u Boki kotorskoj!

PREVLAKA IZMEĐU BOŽANSKE LJEPOTE I SRPSKOG SMEĆA

Hrvatsko Slovo, 8. studenog 1996.

Viktor Vida kaže: "Ništa ne može pokolebiti moga uvjerenja, da je Boka kotorska ostvarenje božanske priče, koja se tu više nego i u jednom kraju svijeta dotakla zemlje i ostavila na tom moru i u tom kamenu svoj vječni trag." I zato Hrvatima koji su stoljećima živjeli u Boki, nije preostalo ništa drugo nego da taj kraj učine još ljepšim. I uspjeli su. A danas tamo žive neki drugi ljudi. Nisu sudjelovali u stvaranju te ljepote, pa je ne znaju ni cijeniti. Njima je Boka idealno mjesto za stvaranje vojne luke. Ali tu postoji jedan mali problem. Jedan mali komadić Boke je ostao u hrvatskim rukama. PREVLAKA! Iako malen, taj komadić poništava ideju o ratnoj luci, čini je besmislenom. Naravno, Prevlaka je bio samo izgovor za agresiju Crne Gore na Hrvatsku 1991., kada je Skupština Crne Gore na svojoj sjednici od 7. 10. 91. formulirala "pravo" Crne Gore na Prevlaku. Sanjali su oni i o granici na Neretvi. Dobro je poznata činjenica da je Herceg - Bosna stoljećima imala izlaz na more i u Boki kotorskoj, između hrvatske granice i Igala, u području Sutorine. A do 1949. nije u tom području bilo ni zajedničke granice, pa ipak Crnogorci ili pak Srbi imaju nekakvo svoje "pravo". Naravno, nama u Hrvatskoj je to smiješno i pitamo se kako u Crnoj Gori ljudi mogu vjerovati Bulatoviću, kada i danas govori o tome. Mogu, jer je učinak ispiranja mozga koji je godinama sproveđen pod tim narodom stravičan. Tako su oni 1991. godine zaista vjerovali da "idu u oslobođenje Dubrovnika u koji su ustaše dovele kurdske teroriste" i Bulatović danas mora inzistirati na tom njihovom "pravu", jer zbog njega su mnogi Crnogorci poginuli. Zato je njemu to biti ili ne biti. Zato on ide i po bijelom svijetu, govoreći o tom crnogorskom "pravu". A zapravo podsjeća svijet ponovno da su oni bili ti koji su razarali Dubrovnik. A to svijet pamti. Ove je godine g. Richard Holbrooke, na ASTA konferenciji u Bangkoku rekao: "Dubrovnik je jedan od gradova na UNESCO-vom popisu svjetske baštine. Bio je

izložen divljačkim i neoprostivim napadajima Srba 1991. godine.” Kako veleposlanik SAD-a Holbrooke spominje samo Srbe, isпада да Bulatović ide po svijetu sa svojom pričom o svom ”pravu” kako bi taj isti svijet podsjetio da se radi o divljačkim i neoprostivim napadima Crnogoraca. Kao da je Bulatović ljubomoran na Srbe i zbog slijedeće tvrdnje g. Holbrookea s iste konferencije: ”Bosanski Srbi su siledžije i razbojnici (...). S njima se mora postupati na isti način.” (Ilti : sa Srbima srpski.) U onom Holbrookeovom ”Srbi” sadržani su, nedvojbeno, i Crnogorci.

Ali, nije samo vojna luka primjer koji pokazuje koliko oni koji danas posjeduju Boku kotorskou ne znaju cijeniti ono što je stvoreno na tim prostorima. O čemu je riječ? Još u siječnju 1993. godine beogradski Energoprojekt - hidroinženjering izradio je studiju o preusmjerenju voda rijeke Trebišnjice prema Boki kotorskoj, umjesto sadašnjeg prema Dubrovniku, odnosno hidroelektrani u Platu. Oni tvrde da je gradnja HE - Boka kod Risna opravdana i moguća, iako za ostvarivanje tako krupnoga projekta postoji nekoliko iznimno ograničavajućih okolnosti. Početkom ove godine ta ideja je dobila i službenu potporu na susretu istočnohercegovačkih i crnogorskih gospodarstvenika. Naravno, niti njih, niti poduzeće iz Beograda ne zanimaju nimalo negativni aspekti toga projekta, tj. ekološki problemi, koje bi eventualna gradnja hidroelektrane kod Risna mogla izazvati u Boki kotorskoj. Ing. Tomislav Paviša, priznati HEP-ov stručnjak, navodi dva velika takva problema (Slobodna Dalmacija, 14. veljače 1996.). Prvo, on govori o poremećajima do kojih će doći kada se u ljetnjome razdoblju velike količine vode, a radi se o 90 kubika u sekundi, spuste u tako uzak zaljev kao što je fjord Boke kotorske. Studija ne govori o tome da bi voda, koja bi dolazila iz akumulacije u Boku, imala temperaturu od 10, a na izlazu u more maksimalno 12 stupnjeva. Dok ta voda stigne na Puntu Oštru, imat će temperaturu od 14 do 15 stupnjeva, a s takvom temperaturom mora u Bokokotorskom zaljevu nema razvitka turizma. Praktično bi cijelo primorje od Igala do Risna bilo ugroženo tom temperaturom vode. Drugi veliki problem je u tome što bi se u potpunosti promijenio prirodni režim strujanja mora i izmjene vodenih masa u Bokokotorskome zaljevu. Slatka voda je specifično lakša i ona se

nalazi na površini, čime bi u cijelosti blokirala kotorski dio zaljeva. A kada nema strujanja, onda se u takvu okružju razvijaju biljke i životinje kojima to pogoduje: šaš i komarci. Dakle, kotorskome dijelu zaljeva prijeti velika opasnost, ali se u studiju ne govori o tome. Malo je vjerojatno da je to o čemu govori ing. Paviša izmaknulo stručnjacima beogradskog Energoprojekta. Prije bih rekao da je prvi problem za njih bio zaista negativan, jer je područje od Igala do Risma turistički iznimno razvijeno, a s druge strane tu je danas udio srpskog i crnogorskog življa vrlo veliki (recimo, u Herceg Novom je od 70% Hrvata 1910. god. ostalo prema popisu iz 1991. samo 2%). Međutim, u Kotorskem zaljevu, od kojeg žele načiniti običnu baru, niz je bisera hrvatske baštine: Perast, Dobrota, Kotor, Prčanj, Stoliv. Zato je i Kotorska općina, koja uključuje i Risanski zaljev, proglašena od UNESCO-a za "svjetsku kulturnu i prirodnu baštinu u opasnosti". Očita želja za uništenjem te svjetske kulturne i prirodne baštine pokazuje koliko je golem srpski kompleks hrvatske kulturne baštine.

Sve ono lijepo što se može vidjeti u Boki kotorskoj, tamo su zaista napravili samo Bog i Hrvati. Naime, oni vjerojatno znaju što kaže Novi Zavjet: "Ne dajte svetinje psima! Niti svoga biserja bacajte pred svinje da ga ne pogaze nogama pa se okrenu i rastrgaju vas" (Mt 7.6). Kada će svijet shvatiti značenje tih riječi? Jer hrvatsku, ali i svjetsku svetinju i biser - Boku kotorsku - dali su ljudima, koji su potom razarali jednu drugu hrvatsku i svjetsku svetinju i biser - DUBROVNIK!

A kakva je pozicija Hrvatske u svemu tome? Hrvatskoj, koja je stvaranjem Jugoslavije izgubila i Boku i Srijem, jasno je da opasnosti od daljih gubitaka teritorija više nema. Eventualni novi rat s Hrvatskom vojskom, kakvu danas imamo, može samo dovesti do povratka izgubljenih teritorija. Ali, rat znači gubitak onoga što je nama najsvetije - gubitak ljudskih života. Zato Hrvatska prihvata sadašnje granice. Naravno, razumije i strah kod istočnih susjeda od takve vojske kakva je HV, pa razumije inzistiranje SRJ na tzv. sigurnosnim pitanjima u području granice s Crnom Gorom. Razumije strah svijeta od novih i novih masovnih bježanja Srba nečiste savjesti pred takvom vojskom. Dapače, zbog svega toga i

zbog očuvanja goleme hrvatske baštine u Boki kotorskoj Hrvatska predlaže i demilitarizaciju s obje strane granice, i ne samo da predlaže, Hrvatska uporno pokušava uvjeriti našega istočnog susjeda da od onoga što sada posjeduju u Boki kotorskoj može imati velike koristi. Tako je 23. listopada 1996. Ministarstvo turizma Republike Hrvatske organiziralo u hotelu "Intercontinental" u Zagrebu prezentaciju studije "Prostorne mogućnosti razvitka turizma na području poluotoka Oštra (rt Oštri - Prevlaka)". Na početku poluotoka Oštra u zaljevu predviđeno je mjesto za marinu s 300 vezova i hotel s 350 postelja, a prema otvorenom moru klub hotel sa 400 postelja. Na samom poluotoku još 1600 postelja u apartmanskim smještajnim jedinicama, a na samom rtu Oštri, ljetovalište za elitu. Predviđena su dva vidikovca, trkališne staze, igrališta za tenis, odbjoku, košarku, rukomet, mali golf, otvoreni i zatvoreni bazeni, šetne staze, prostori za vodene športove, plaže, javni sadržaji, heliodrom itd. Uz Molunat, to područje spada u klimatski najpogodnije područje Južne Hrvatske, pa i Sredozemlja, te je očito da su turističke pogodnosti Prevlake zaista iznimne. Pored ministra turizma Nike Bulića, u prezentaciji su sudjelovali i pomoćnik hrvatskog ministra vanjskih poslova dr. Ivan Šimonović i predsjednik hrvatske Državne Komisije za granice dr. Hrvoje Kačić, što je odmah pokazalo da se ne radi samo o turističkoj prezentaciji. Zato i ne čudi da su zanimanja za predstavljanje pokazali i prestavnici veleposlanstava SAD, Velike Britanije, Španjolske, Švedske i Slovenije - ali ne i SRJ. Dr. Šimonović je bio i izravan - cilj objavljivanja te vizije turističke Prevlake je slanje dviju poruka: prvo, Prevlaka je dio hrvatskog teritorija, i drugo, Hrvatska želi mir i blagostanje. Na novinarsko pitanje o izjavama Bulatovića, dr. Kačić je objasnio nazočnima zašto su njegove izjave "neozbiljne" i "nestručne", ali je i ustanovio: "Bulatovićeve izjave treba shvatiti i kao dio izbornih događanja u Crnoj Gori, jer on sada pokušava umanjiti odgovornost za svoju kapitulantsku politiku prema Beogradu."

Naravno, svi smo mi u Hrvatskoj svjesni da i vojna baza na Prevlaci omogućava zaštitu hrvatskoga blaga u Boki kotorskoj, jer onemogućava stvaranje vojne luke u njoj. Ali s HE Boka, oni ga opet

mogu uništiti. A u ovom ratu su pokazali svijetu da to zaista znaju dobro raditi. Što će biti s Prevlakom, ovisi o njihovoj odluci. Ili će nastaviti s uništavanjem i svijetu zorno pokazali kako se ono iz Novog zavjeta izravno i na njih i odnosi, ili će shvatiti da se od rada itekako može dobro živjeti i prihvatići hrvatske ponude u uređenju međusobnih odnosa u tom području.

HRVATI BOKE KOTORSKE

Hrvatsko Slovo, 5. lipnja 1998.

U Zagrebu, u Starogradskoj vijećnici, održan je 22. i 23. svibnja ove godine znanstveni skup "Hrvati Boke kotorske" čiji je organizator Filozofski fakultet iz Zadra i Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809" iz Zagreba, a pod pokroviteljstvom Ministarstva znanosti i tehnologije RH, HAZU i Hrvatske matice iseljenika. U stvari, to je nastavak skupa održanog u Zadru od 12. do 14. prosinca 1996. Skup su otvorili dr. **Stjepo Obad**, profesor zadarskog Filozofskog fakulteta i prof. dr. **Zvonimir Janović**, predsjednik zagrebačke "Bokeljske mornarice". Prof. Janović se s ironijom osvrnuo na činjenicu da će Jugoslavija svoj nastup na svjetskoj izložbi EXPO '98. u Lisabonu otvoriti i zatvoriti s kolom Bokeljske mornarice. Jugoslavija se želi na taj način predstaviti kao zemlja tisućljetne pomorske tradicije, a zapravo ponovo će se manifestirati dva velika velikosrpska kompleksa. Prvi kompleks **more**, očituje se već samom činjenicom da se oni žele predstaviti tako, a drugi **hrvatska kulturna baština** proizilazi iz činjenice da se oni predstavljaju hrvatskom baštinom - Bokeljskom mornaricom, prikazujući je kao svoju baštinu. S druge strane, čime bi se današnja Jugoslavija i mogla predstaviti zapadnom svijetu nego Bokom kotorskom, koja kao hrvatska zemlja i pripada Zapadu? Čime bi se, zaista, mogli predstaviti ako ne hrvatskom kulturnom baštinom? Kada govorimo o kotorskoj bratovštini, treba stalno imati na umu, da je samo u prvoj Jugoslaviji ona mogla imati katolički karakter. A u Boki to je uvijek značilo očuvanje hrvatskog identiteta! Da nije tako, ne bi odred Mornarice bio na pogrebu Stjepanu Radiću. A bio je! Međutim, u drugoj Jugoslaviji, Mornarica je prvo bila zabranjena, a potom je obnovljena ali kao jugoslavenska organizacija. Tek, neposredno pred rat, uz veliko zalaganje zagrebačkog dijela organizacije, promjenjen joj je statut, tako da od tada ona ponovno sudjeluje na proslavama sv. Tripuna, zaštitnika Kotora, Boke kotorske i same Bokeljske mornarice. A preostali Hrvati u Boki, kroz

cijelo ovo stoljeće, uglavnom prepušteni sami sebi, morali su čuvati svoje golemo naslijede kako su znali i umjeli. Gosp. **Kondanari** je i mogao poslati svoj pozdrav zagrebačkom skupu samo zbog promjena koje su se desile u Crnoj Gori. Ne treba nikada smetnuti s uma da ni njemu, ni predstavnicima “Napredka”, to neće biti zaboravljen, ako se situacija u Crnoj Gori promjeni na gore!

Na Skupu je izloženo 33 referata, a zbog velikog interesa najavljen je za slijedeću godinu i njegov treći dio najvjerojatnije u Dubrovniku. O Boki kotorskoj u prapovijesti govorio je **Sime Batović**, a u antičko doba **Marin Zaninović**. Kao i u Zadru veliko zanimanje izazvao je referat **Iva Rendića Miočevića**: “Crvena Hrvatska kao simbolika katoličkog prostora”, pogotovo teorija o “sindromu Kraljevića Marka”, tj. projiciranju vlastitih nedostataka na druge. To se može iščitati iz srpskih narodnih pjesama, a bili smo tome svjedoci i u Domovinskom ratu. **Frane Ivković** je govorio o ustroju uprave u Boki kotorskoj od ilirskih pokrajina do 1918. godine. **Ankica Pečarić** je razmatrala položaj Hrvata Boke kotorske u prvoj Jugoslaviji s posebnim osvrtom na načine na koje je velikosrpska politika radila na odvajaju Boke kotorske od Hrvatske. Opisuje perfidnu igru kako je Vidovdanskim ustavom osigurano odvajanje Boke kotorske od Dalmacije. Tome je pridonijelo ujedinjenje partijskih organizacija Boke i Crne Gore prihvaćeno na Vukovarskom kongresu Socijaldemokratske stranke, ali je realizirano tek 1922. Tijekom Drugog svjetskog rata u NOP-u govorio o Crnoj Gori i Boki kotorskoj, da bi se na kraju rata ono “i Boka kotorska” jednostavno eliminiralo.

U vrlo zapaženom referatu, **Luko Brailo** se osvrnuo na razdoblje između 1991. i 1998. godine: “Kulminacija hajke na Hrvate Boke dosegnuta je uoči i tijekom srbočrnogorskog agresije na Hrvatsku.” Brailo navodi kako su samo iz Tivta od 1991. do 1993. otišla 224 Hrvata, a od 1993. do 1996. još 126, kao i mnoge druge podatke koje svjedoče o zaista izuzetno teškom položaju Hrvata u Boki kotorskoj tijekom Domovinskog rata. I Luko Brailo je, kao i Ankica Pečarić, pokazao koliko su smiješne tvrdnje velikosrpskih krugova da su katolici u Boki zapravo pokatoličeni Srbi. Poseban je gost bio don **Branko Sbutega** iz Kotorske biskupije s predavanjem “Hrvatska

umjetnost XX. stoljeća u bokeljskim crkvama". Sbutega je, u svom predavanju, pokazao kako je, bez obzira na velike udare koje je Hrvatstvo pretrpilo u Boki u ovom stoljeću, Katolička crkva imala značajnu suradnju s hrvatskim umjetnicima, pa bokeljske crkve krasiti niz iznimnih ostvarenja **Rendića, Medovića, Meštrovića, Rosandića, Augustinčića, Lipovca, Murtića** i drugih.

"Osobitost demografskog kretanja Hrvata Boke kotorske u 19. i 20. stoljeću" bio je referat **Antuna Schallera** u kome je on argumentirano ukazao na "proces polaganog, manje - više pritajenog, ali stalnog pritiska beogradskog dvora da Boku rashrvari i "uklopi" u srbohrvatsko okružje". **Šime Županović** je proučavajući podrijetlo ribarskih nazivlja Hrvata Boke kotorske s temeljem na mjestu Muo, došao do zaključka da su Hrvati Boke kotorske - iskonski Hrvati! A o bokeljskim brodarima na prijelazu XVII. i XIX. stoljeća govorio je **Berislav Visković**. Na činjenicu da su Kotorani i Bokelji najbrojniji i najelitniji sloj Hrvata u Mlecima ukazala je **Lovorka Čoralić**. Tema predavanja **Anta Gulina** bio je srednjevjekovni kaptol sv. Tripuna u Kotoru, a o velikom prijatelju brojnih papa i papinskom legatu na dvorovima raznih kraljeva biskupu modruškom **Nikoli Kotoraninu** izlagao je **Miroslav Kurelac**. On je istakao kako je jedan tiskan govor Nikole Kotoranina zapravo prvi tiskan tekst nekog hrvatskog autora. **Josip Stošić** je govorio o prisutnosti bizanske umjetnosti u Boki i ukazao na činjenicu da ta umjetnost nema nikakve veze sa srpskom umjetnošću. Predavanje **Stanka Piplovića** bilo je "Katastar okružja Kotor iz prve polovice 19. stoljeća", a **Zorana Ladića** "O srednjovjekovnim hodočašćima iz Kotora". Boku kotorsku u XVIII. i XIX. stoljeću slušateljima je približio **Mijo Korade** kroz opise pučkih misionara. **Agneza Szabo** je govorila o Hrvatima Boke kotorske i središnjim nacionalnim institucijama u Zagrebu u XIX. stoljeću. "Hrvatska kultura Boke kotorske u rukama barbara" je predavanje **Vitomira Dessantola**. **Josip Lisac** je razmatrao bokeljske govore u kontekstima cjeline dijasistema, a zaista zapaženo predavanje o staroj hrvatskoj književnosti Boke kotorske imala je **Vanda Babić**. Ona posebice obrađuje jedan tekst iz XIX. stoljeća u kojem pisac svome prijatelju Bokelju daleko u Argentini odgovara na pitanja hrvatstva Boke i

njezina pučanstva. Odgovara i na pitanja kako se srpstvo ukorijenilo na tlu Boke kotorske po njihovu naseljavanju koncem XVII. stoljeća. **Jerko Pandžić** prikazao je stvaralaštvo nekih hrvatskih književnika - Bokelja u hrvatskoj književnosti XX. stoljeća. Među njima i jednog od najvećih hrvatskih pjesnika - **Viktora Vidu**, te **Frana Alfrevića**. Pandžić se osvrnuo i na **Augustina Stipčevića**, **Luku Brajnovića**, **Vjenceslava Čizeka** i **Mira Glavurtića**. Viktor Vida je bio tema predavanja i **Branimira Donata**, dok je **Stjepo Mijović Kočan** govorio o skoro pronađenoj, neprihvaćenoj doktorskoj disertaciji još jednog pjesnika - **Jeronima Kornera** ("Cithara octohorda u transliteraciji i valorizaciji Jeronima Kornera"). Knjigu u kojoj je uključena ova disertacija objavio je **Miho Demović**, o svom trošku. **Vladimir Vratović** je počeo svoj referat "Hrvatski latinisti Kotora - pjesničke vrste i teme" ukazujući na činjenicu kako je gramatikalna škola koja postoji u Kotoru 1429., imala sve naznake klasične gimnazije. **Zarko Dadić** je dao "Prilog poznavanju Hrvata Boke kotorske u prirodnim znanostima". Jednog od najvećih bokeljskih pjesnika **Ivana Bolicu Kokoljića** obradio je **Rafo Bogišić**, pustolova i pjesnika **Stjepana Zanovića - Boris Nikšić**, a kotorskog skladatelja **Jeronima Fiorelija - Željko Brkanović**. Na kraju predavanja prof. Brkanovića slušateljstvo je imalo zadovoljstvo i odslušati neka djela ovog vrsnog kompozitora. Tema rada **Tihomira Lukovića** bila je "Gospodarstvo Boke kroz vjekove". Potomak stare plemenite bokeljske obitelji koja je dala i glasovitog **Antuna Lukovića**, glavnog inženjera u projektu izgradnje Suetskog kanala, na primjeru je svoje obitelji opisao kako su propadale slavne obitelji Boke.

Marijan Diklić je nazočne upoznao s pravaštvom u Boki kotorskoj. Ono je nastalo tek krajem devedesetih godina XIX. stoljeća, kada viđeniji Hrvati iz Boke pristupaju pravašima Dalmacije, budući da je srpska velikodržavna ideja javno prijetila nasiljem. Bokelji, naročito mladež, svoju potporu ideji pravaštva iskazuju i čestitkama **Anti Starčeviću** u vrijeme polaganja kamena temeljca za njegov Dom u Zagrebu. Predavanje **Stjepa Obada** o Hrvatskim društvima u Boki kotorskoj ukazalo je kako hrvatski povjesnici trebaju veliku pažnju ukazati na daljna istraživanja ovih društava, a počasni admirал "Bokeljske Mornarice", prof. **Anton Simović** je dao povijesni

pregled ove najstarije hrvatske bratovštine sve do današnjih dana.. Pročitan je i kratki prilog **Silvija Markovića** i **Nede Sindik** o Hrvatskom kulturnom društvu "Napredak" u Boki koje je nedavno obnovljeno u Donjoj Lastvi, pa je ono danas jedino društvo s hrvatskim imenom u Crnoj Gori. Podsjetimo još jednom da do obnavljana tog društva Hrvati jedino u Boki kotorskoj nisu imali svoje društvo, što pokazuje kako je njihov položaj bio itekako težak - najteži! To je potvrđio i u svom izlaganju **Hrvoje Kačić**, predsjednik Državne komisije za granice. Kada je tijekom rata bio u Boki pitao je tamošnje Hrvate što Hrvatska može učiniti za njih. Prestrašeni metodama o kojima je govorio Luko Brailo, rekli su mu: "Najbolje je da nas uopće ne spominjete". Naravno, to se odnosilo na hrvatsku vlast, jer Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809" bila je suočena s negativnim učinkom koji je u Hrvatskoj učinio sustavni memoricid tijekom postojanja druge Jugoslavije, a koji se ogledao u tome da mnogi nisu uopće znali ili su malo znali o Hrvatima Boke kotorske. Članovi ove najstarije hrvatske bratovštine tijekom 1991./92. obilazili su mnoge kulturne ustanove i čelnike političkih stranaka, koji po pravilu nisu znali da je Boka "Zaljev hrvatskih svetaca". To govori o tome koliko je veliki bio učinak tog memoricida nad Hrvatima, a možda još više što i mnogi bokeljski Hrvati to isto nisu znali. Ne čudi onda zašto je izaslanik predsjednika Republike viceadmiral **Davorin Kaić** na ovogodišnjoj Bokeljskoj večeri naglasio da je Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica 809" najzaslužnija za donošenje odluke o otvaranju Hrvatskog konzulata u Kotoru. Uslijedila je diskusija iz koje posebno izdvajamo prilog ing. **Antona Nikolića** koji je razjasnio pogreške koje hrvatski povjesnici prave kada analiziraju odnos Boke kotorske i Mletačke Albanije. U svojoj završnoj riječi dr. **Šime Batović**, profesor na Filozofskom fakultetu u Zadru, istakao je visoke znanstvene domete ovog skupa. On je upozorio na veliko zanimanje za sudjelovanjem na ovom skupu, tako da ni ovom prigodom nisu mogli biti svi zainteresirani uvršteni u program Skupa. Zato je

najavio još jedan nastavak, dogodine u Dubrovniku, kao i tiskanje knjiga s ovog i sa skupa održanog u Zadru.¹

¹ Izvješće sa znanstvenog skupa u Zagrebu objavljeno je i u Domu i Svijetu, Informativnom tjednom prilogu za iseljenike, br. 205, Večernji list (inozemno izdanje), 1. lipnja 1998 pod naslovom: "Srbi ponovo prisvajaju hrvatsku nacionalnu baštinu".

**HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM
GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB,
2003.**

Iz Hrvatskoga bloka

**IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I
MESIĆA?**

Fokus, 18. srpnja 2003.

Domagoj Margetić u tekstu "Postoji li tajni dogovor Mesić-Gotovina?", *Hrvatsko slovo*, 13. lipnja 2003. kaže:

"Prema nekim podatcima, Mesić i Pukanić su Gotovinu uvjerili (ne zna se kojim argumentima) da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haaškom tribunalu", dok mu sadašnja vlast (potpuno izvan zakonske procedure) nudi nagodbu i dogovor." Je li uopće moguće uvjeriti Gotovinu u takvo što? Nije lako odgovoriti na takvo pitanje, ali pokušajmo.

Ivica Marijačić u tekstu "Gotovinu spašava Washington, a ne Pantovčak", *Fokus*, 27. lipnja 2003., upozorava kako je slučaj

generala Franksa samo pridonio da Amerikanci načine dodatni pritisak na Mesića da u kratkom vremenu od čovjeka koji je tvrdio da je Gotovina zločinac, pa se ne želi slikati ispod njegove slike, "shvati" da ovaj to nije i da ga počne spašavati.

Američka administracija i prije slučaja generala Franksa pokušala uvjeriti hrvatsku vlast da Gotovina nije najsretniji izbor u njihovom korištenju Haaga u njihovoj borbi za vlast. U cijeloj priči i nije bitno pitanje jesu li Amerikanci "došapnuli" Mesiću ono što o HDZ-u i Sanaderu govori Margetić. Bitnije pitanje je ima li u ponašanju HDZ-a i Sanadera razloga da Gotovina u takvo što povjeruje. Na žalost, odgovor je potvrđan.

Sjetimo se još vremena umirovljenja generala Gotovine i ostalih generala kada ih je Mesić optužio kako svojim pismom ruše državu. Sanader je rekao kako bi ih i on umirovio, ali bi najprije s njima razgovarao! Nakon pobjede na izbornom saboru HDZ-a Sanader izjavljuje kako HDZ ne će organizirati velike prosvjede kada dođu nove optužnice iz Haaga. I nije ih bilo kada je došla ona protiv generala Bobetka!

U *Globusu* od 11. listopada 2002. piše: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimиру Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medjinska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"

A tome treba dodati i činjenicu da je HDZ tada povukao iz rasprave u Sabora prijedlog izmjena zakona o suradnji sa sudom u Haagu!

Mnogo je toga sličnoga u onome što se događalo kada je došla optužnica protiv generala Bobetka i ovoga danas u svezi Gotovine. Tada je Račan imao ulogu "dobroga" momka koji je kao želio pomoći Bobetku, a Mesić se tome suprotstavio u svome glasovitom obraćanju javnosti. Odmah potom čuli smo da se njihovi pogledi u biti ne razlikuju.

U najnovijoj priči oko generala Gotovine uloge su promijenjene. Mesić je bio "dobar" dečko, a Račan "loš", da bi odmah potom doznali kako se oni u biti ne razlikuju. A da se doista ne razlikuju

vidimo i u tvrdnji ministrici u Vladi RH i predsjednice Glavnog odbora SDP-a Gordane Sobol kako Gotovina treba "dokazati svoju nevinost". Bedastoće, kojih smo se već naslušali od Mesića.

Ali Mesić tu bedastoču usavršio izjavom kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Ali, pustimo taj totalitarizam u glavama današnjih hrvatskih vlastodržaca. Cijela priča je priglupa i ako se uspoređuje Tuđmanova tadašnja politika s ovom Mesića i drugova.

Poznato je da je nova vlast u svojoj sluganskoj politici najprije poništila odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije *Bljesak* i *Oluja* svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom. To je samo jedan korak u kriminalizaciji Domovinskoga rata i svega onoga što moraju činiti da bi nas uvukli u ono što je poznato kao Zapadni Balkan ili Četvrt Jugoslavija. Slučaj generala Franksa samo je učinio da modifiraju ostvarenje svoje zadaće. Čak im je i izbor generala Gotovine za zločinca bio najlogičniji u cilju kriminalizacije Domovinskoga rata. Pogrješku su načinili svjetski moćnici koji su sud u Haagu osnivali po tzv. Nürnberškim načelima, a u Statutu suda nisu predviđeli najvažniji zločin: zločin protiv mira. Koliko je to besmisленo primjetno je i iz činjenice kako u svim optužnicama protiv hrvatskih generala figurira zločin protiv mira. Izmišljaju i države i agresije jer znaju da je u ratu najbitniji zločin protiv mira. Sve to znaju suci u Haagu. Oni dobro znaju da nije bilo agresije na nekakvu državu RSK, niti planiranja etničkog čišćenja na nju. To ih nije trebao naučiti Galbright. Znali su oni da je Hrvatska procesuirala mnogo više zločina poslije *Oluje* nego itko drugi, kao što su znali da je civilnih žrtava poslije operacija HV-a manje nego poslije operacija njihovih vojskâ. Znali su oni da je pravo i obveza svake države da osloboди svoja okupirana područja. Znali su oni da je, kako je pokazao Hrvoje Kačić, Hrvatska operacijom *Oluja* spasila ugled Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda.

Ali sud u Haagu nije ni osnovan da bude pravedan sud, već da preko njega ostvaruju svoje interese. Nisu jedino predviđjeli da to ne će razumjeti svi na Zapadu i u samome Haagu. Tako je Carla del Ponte

počela istraživati zapovjednu odgovornost Amerikanaca. Bilo je jasno da je pitanje vremena kada će se dogoditi sud u Belgiji!

Bez obzira na sve to nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Dario Kordić je osuđen na 25 godina zatvora. Iz Haaga je poručio onima koji lažno tvrde kako ga je izručio Tuđman, da to nije istina već je sam otišao.

Vratimo se ipak Mesićevoj bedastoći i pogledajmo kako ju je prokomentirao Sanader? U TV emisiji *Meridijan* on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Očito, Sanader bi i dalje umirovio hrvatske generale, samo bi prije razgovarao s njima. Naravno, pri tome i nije svjestan da je zapravo izjavio:

Prvo: da Tuđmanovu politiku, koju hvali Dujmović, pripisuje Miroslavu Tuđmanu i Iviću Pašaliću;

I drugo: ponavlja izlizanu priču kako je Tuđman tada bio nesposoban sudjelovati u donošenju važnih odluka za državu.

Očito je iz te Sanaderove izjave da njegov HDZ ne bi učinio onoisto što i Tuđmanov HDZ. Sanaderov HDZ učinio bi nešto što je mnogo, mnogo bliže Mesiću nego Tuđmanu. Dapače, očito je da ne bi išao ni u spor protiv Haaškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. Spor koji je Hrvatska dobila! Jesu li i za to krivi Pašalić i Miroslav Tuđman?

A takav HDZ najviše bi volio sâm Mesić. Sjetimo se samo da je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. U Odlici Žalbenog vijeća stoji da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali "dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen (...) kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata". A Mesić ih je slao ilegalno, upravo zato da bi ih Sud mogao "što je moguće više definirati", a slao ih je na tisuće. Novinar Tihomir Dujmović napada vlast, ali i oporbu: "Vrijeme je i da se kaže da je cijelo ono oporbeno društvo koje je "servisiralo" i generala, i cijeli taj slučaj, svojim neznanjem, nesposobnošću i onom epskom tezom da je najbolje sakriti se negdje u šumu, upravo zbog te svoje pasivnosti dugoročno odmagalo Gotovini."

Teško je optužiti oporbu za činjenicu što upravo oni nisu pronašli po Srbiji "mrtvace" iz optužnice našemu generalu. A sve drugo čime današnja vlast "spašava" generala Gotovinu može se naći u tekstovima tzv. "desničara". Istina, čitaju li oni uopće te tekstove? Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu "Sramotni sud u Haagu" i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški". A jedino što se istinski može uzeti kao nesposobnost hrvatskih državotvoraca je što ne znaju, ili zbog osobnih ambicija ne žele, učiniti ono što se nameće samo po sebi. Tako je jasno što su trebali učiniti nakon onoga što su današnji vlastodršci rekli američkom veleposlaniku Prosperu. Upravo ono čega se vlastodršci plaše: trebali su još tada istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"!²

Zato ne vjerujem da su generala Gotovinu Mesić i Pukanić trebali uvjeriti da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haaškom tribunalu". Ako je, dakle, generalu Gotovini ostao izbor između Sanadera i Mesića, zašto bi uopće trebao izabrati Sanadera? Gotovina jednostavno nema razloga žrtvovati i sebe i svoju obitelj da bi Sanader zamijenio onoga koji mu je izgleda uzor - Mesića! Naravno, Sanader ovdje jest najjedgovorniji jer predvodi najveću državotvornu stranku. To ne znači da i u ostalim državotvornim strankama nema puno onih kojima je njihov interes iznad nacionalnoga. Vjerojatno u pregovorima glede stvaranja koalicija mnogo toga izbjiga na vidjelo. Možda je Gotovinin izbor Pukanića i Mesića samo poruka državotvornima da nam ne treba državotvorna

² Citati su prema knjizi N. Ivankovića "Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko". Naime, na str. 67. Ivanković govori o svojevremenom dolasku američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb: "U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobadanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala."

vlast ako je čine ljudi kojima je vlastiti interes iznad hrvatskoga. Poručuje li nam to general Gotovina da ako se ne ujedinimo onda nismo ništa bolji od Mesića i Račana?
Na TUĐMANIZMU, naravno!³

³ Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada djelove nekog njihovog teksta tiskaju u *Feral Tribuneu* u rublici Greates Shits. Evo kako je komentiran gornji tekst u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine:

Hazu kutak

Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov "čovjek, drug i služanju"

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov "čovjek, drug i čitalac"

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu "Sramotni sud u Haagu" i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški".

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"!

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

GOVOR NA ČETVRTOM OPĆEM SABORU

Prije nekoliko dana predsjednik Hrvatskog bloka dr. Ivić Pašalić bio je gost u emisiji "Opasne veze". Tvrđnja, koju je on zastupao, kako nema razlike između politike Sanadera i Račana dobila je tročetvrtinsku potporu gledateljstva. Radi se o nečemu što on i Hrvatski blok tvrde od samog nastanka naše stranke. Iste večeri sam nastupio na Hvidrinoj tribini u prepunoj dvorani Europskog doma i postavio slično pitanje, ono isto koje sam postavio nedavno na Otvorenoj konvenciji Zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije ovdje u Slavonskom brodu: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* I u Brodu i u Zagrebu odgovor je bio isti: NEMA!

U stvari to pitanje je naslov moga članka o generalu Gotovini objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. Tada je redakcija uz tekst stavila napomenu: Iz Hrvatskog bloka. Ono što je danas toliko očito tada je bilo samo tvrdnja Hrvatskog bloka. Odgovor na taj upit bio je dan već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!* Predsjedniku HDZ-a već tada uzor nije bio osnivač HDZ-a dr. Franjo Tuđman. Uzor mu je bio čovjek koji je lažno svjedočio protiv svoje države na

sramotnom haaškom sudištu, koji im je slao na tisuće tajnih dokumenata, a onaj najpoznatiji Brijunski je očito i falsificiran poslan iz njegova ureda. Današnjem predsjedniku vlade uzor je čovjek kojega mnogi smatraju veleizdajnikom, ili u blažoj varijanti - kao u najnovijem "Hrvatskom slovu" – krivokletnikom.

A tko su uzori nama? Naravno, prije svih Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman. Njemu uz bok je veliki ministar obrane Gojko Šušak. Tu je i general Gotovina, ali tu mora biti i jedan član Hrvatskog bloka – Dario Kordić!

Dunja Ujević u knjizi "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška" (str. 170) piše:

"Rata u Laštvenskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbržna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljudi, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je. To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglašio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!"

Dariju su nedavno u Haagu potvrdili kaznu od 25 godina robije. A dokazali su mu jedino da je bio predsjednik HDZ-a BiH.

Sjetimo se da je Tadeusz Mazowietski, specijalni izaslanik E.Z. i U.N. o stanju ljudskih prava na području bivše Jugoslavije, koji je proveo dvije godine i 11 mjeseci na teritoriju Bosne i Hercegovine, ali i na području Hrvatske, Makedonije i Srbije, poštujući vlastita moralna načela, dao 27. srpnja 1995. godine ostavku, sa objašnjenjem da to čini zbog nedjelotvornosti UNPROFOR-a i licemjerja međunarodne zajednice. U pismu Predsjedniku Komisije UN za ljudska prava Mazowietski optužuje UN zato što su dopustili pad Srebrenice i Žepe i traži "da se ustanovi pravi značaj tih zločina i odgovornost Europe i nesposobnosti međunarodne zajednice, zato što ih nisu sprječili..."

Nije bilo ni za očekivati da će ga poslušati. Umjesto njihove odgovornosti odgovarao je Dario Kordić. Odgovarao je jer je najzaslužniji što njegova enklava nije pala i zato je danas u zatvoru. Na to je upozoravao ministar obrane Gojko Šušak još u vrijeme kada je osnovan Sud u Haagu. Šušak je još tada tvrdio da će taj sud suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni. Naravno, nije Mazowietski jedini moralan čovjek među dužnosnicima UN-a. Znamo da je iz istih razloga njih preko tridesetak otišlo i iz Tužiteljstva Suda u Haagu. Spomenimo ovdje i veleposlanika Misije OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona. Njemu je povodom razbojničkog upada u Hercegovačku banku mostarski biskup Ratko Perić uputio pismo u ožujku 2001. u kome osuđuje međunarodnu zajednicu. Veleposlanik Simpson na to biskupovo pismo odgovorio je tek 2. srpnja 2001. godine i to stoga što je 'bio u ugovornom odnosu' pa u pismu biskupu Periću iznosi što doista misli o provali u Hercegovačku banku. Simpson piše biskupu da je potез međunarodne zajednice s upadom u Hercegovačku banku zastrašujući iz tri razloga i navodi te razloge.

Naravno nisu u zatvoru oni koji su "kao kakvi Al Caponei" – kako kaže biskup – upali i opljačkali Hercegovačku banku već Ante Jelavić koji je već više od godine dana u zatvoru. Njemu su dokazali, osim toga da je bio predsjednik HDZ-a BiH, još i to da je "navodno bliski suradnik katoličkog biskupa u Mostaru".⁴ Očito je i biskup zločinac kada ga svjetski moćnici podsjećaju na ono na što ga jedino i mogu podsjetiti oni koji razbojnički pljačkaju banke – na Al Caponea!

Na žalost malo je moralnih ljudi kao što su Mazowietski ili Simpson među onima koji danas vladaju ovim svijetom u kome su izokrenute sve vrijednosti. Mnogi od njih sprovode interes vlastitih država. Za razliku od post-tuđmanovskih vlasti u Hrvatskoj koji gledaju samo svoje interese, a ne interes naroda koji ih je izabrao. Spremne su poniziti svoj narod samo da bi se dodvorili svjetskim moćnicima, kojima trebaju poniženi Hrvati i zato da bi prikriti svoje

⁴ Dr. Hrvoje Kačić, Da li je prihvatljivo vojno redarstvenu operaciju "oluja" kvalificirati zločinačkim pothvatom? – Nacrt.

sudjelovanje u fašističkoj velikosrpskoj agresiji i na Hrvatsku i na BiH. Hrvatske post-tuđmanovske vlasti, protivno Ustavu, prihvaćaju i postupaju po optužnicama ("identificirati, otkriti, uhiti i transferirati") u kojima je legitimno oslobođanje okupiranih područja svoje države proglašeno "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije".

Ponosni smo što među takvima nema članova Hrvatskog bloka. Nama, a vjerujem i ogromnoj većini hrvatskoga naroda, važne su istinske vrijednosti. Zar devedesetpostotna podrška Anti Gotovini ne pokazuje to? Naš narod još uvijek zna što su istinski uzori.

Koliko smo samo ponosni kada znamo kako je naš Dario reagirao na ponuđenu izdaju. Venera o tome kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.) "da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Sličnu besramnu ponudu odbacio je i general Gotovina. Zato ču i ovdje ponoviti ono što sam rekao na Otvorenoj konvenciji u Slavonskom Brodu i na Tribini Hvidre u Zagrebu: "Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: 'Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!' Oni koji se ograju od ove izjave ograju se od Stepinca, ograju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"

A Dariju poručujemo i sa ovoga Sabora da se ponosimo s njime, da se ponosimo što je član Hrvatskog bloka!

Slavonski Brod, 16. travnja 2005.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.**HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI
ZLOČINAČKI POTHVAT****1. UVOD**

Vjerojatno postoji čitav niz odgovora na pitanje koje стоји u naslovu današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Haaški sud – Zajednički zločinački pothvat. Što je to?*

Jedan je: Sud u Haagu je pokazatelj kakav je u stvari današnji svijet! Zbog toga bi danas netko mogao reći kako je niz mojih stavova o Sudu u Haagu kao što su naslovi mojih knjiga ili tekstova, npr. «Sramotni sud u Haagu» ili «Bordel u Haagu», bio pogrešan. Zato što za Sud u Haagu danas možemo reći da čak djeluje pozitivno u današnjem svijetu. Kako to? Vrlo jednostavno. Moja promišljanja o Sudu u Haagu kao sramotnom суду što jest naslov moga teksta još iz 1996. godine i same knjige, odnosno bordelu u Haagu (tekst iz 2000. godine) proizlazila su iz uvjerenja koje je tako znakovito izrekao biskup Juraj Jezerinac u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, kada je biskup upozorio da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa

i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”.

Događaji koji su uslijedili pokazali su da je besmisleno pokazivati velikima ovoga svijeta da je sud u Haagu sramota civiliziranog svijeta. Sud u Haagu je samo pokazatelj kakav današnji svijet, u režiji velikih jest! SRAMOTAN! Dakle, bez suda u Haagu bi spoznaja o tome bila teže dokučiva. Samo zato se i može govoriti o toj dimenziji pozitivnog djelovanja sramotnog suda. Uz bitnu napomenu kako namjera Suda i nije bila pokazati istinu o današnjem svijetu već – upravo suprotno: oni su batina kojom se služe veliki u ostvarivanju njihovih imperialističkih interesa na račun malobrojnih i siromašnih! Sramotnih interesa!

Međutim, netko je na primjeru Hrvatskog domovinskog rata i rata u BiH mogao dokučiti tu sramotnu ulogu svjetskih sila, pa je Sud u Haagu, pored bitne uloge osiguranja interesa velikih na ovim prostorima, imao ulogu i prikrivanja te njihove prljave politike.

Zato je napad na žrtve i proglašavanje žrtava agresorima i obratno bilo nužno i da bi se prikriло kako su veliki podržavali agresore. A zato je oduvijek ponajbolje bilo: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA. Otud i tzv. «udruženog zločinačkog pothvata zločinačke organizacije».

Jesam li o budućem «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» govorio još 18. kolovoza 2000. kada sam u «Hrvatskom slovu» napisao:

«Sigurno je velika pogrješka hrvatskih političara, novinara i dr. što stalno i uporno nisu spominjali tu suodgovornost zapadnih zemalja u srpskom genocidu. I to iz više razloga:

Prvo: zato što bi se oni morali opravdavati za nešto zašto se teško mogu opravdati. Možda bi im to uzeło i malo vremena u smišljanju kako srušiti "nacionalističku" hrvatsku vladu (...).

Drugo: Kako da te poštiju ako bez prigovora prijeđeš preko njihova sudioništva u genocidu nad tvojim narodom?

Treće: Ako je amnestirano njihovo sudioništvo u tom genocidu, zašto bi bili kažnjeni i sami izvršitelji tog genocida? Zato je i prirodno što smatraju da ne možeš kazniti ni one koji su samo provodili i njihovu prljavu politiku. (...)

Četvrt: Kada ne možeš kazniti one koji su sudjelovali u genocidu, nema ni genocida. Odatle je samo korak do obrata, i žal nad jadnim protjeranim pripadnicima "golorukog srpskog naroda" koje treba pod hitno vratiti tamo gdje "nisu" izvršili genocid. A kad nema srpskog genocida, onda sigurno nema ni njihovog sudioništva u njemu. Ali genocida je bilo. Ako to nije bio srpski genocid s zapadnim sudjelovanjem, čiji je onda bio? Pa naravno, hrvatski genocid nad "nenaoružanim srpskim narodom". Jasno je da se zato Zapad mora posebno brinuti o tim jadnim ljudima.

Peto: U situaciji, kada bi se stalno spominjao i njihov doprinos srpskom genocidu, ne bi ni pomisljali na obnavljanje Jugoslavije, dakle, države u kojoj će Srbija biti centar, pa zvali je Zapadni Balkan, Balkani ili kako god hoćete.

Šesto i najvažnije: Stalnim ukazivanjem na zapadne zemљe kao stvarne sudionike u genocidu nad hrvatskim narodom sigurno bi jačao i ponos hrvatskih ljudi. Ponosnim ljudima doista ne bi mogli tako lako nametnuti sve ovo što pokušavaju. Nije zato ni čudno otkud svi ti skandali oko pripadnika hrvatske vojske. Hrvatskih ratnika i invalida Domovinskog rata. (...) Pa Hrvati se doista imaju čime ponositi, jer ono što su napravila hrvatski ratnici jedinstveno je u cijelokupnoj povijesti. Narod koji se odrekne svojih ratnika odrekao se sam sebe. Onog trenutka kada smo pristali zatvoriti oči nad sudioništvom zapadnih zemalja u genocidu nad našim narodom počeli smo gubiti svoj ponos. Počeli smo se odricati samih sebe. Vrijeme da se to zaustavi.

Znamo da je hrvatska politika i da su hrvatski mediji radili potpuno drugačije! Ali ovakvih upozorenja bilo je već tada puno u Hrvatskoj. Kao da sam u točki 4. i predvidio tzv. *udruženi zločinački pothvat* još 2000. godine. A i nije bilo teško. Napad je i njima najbolja obrana, zar ne?

Za mene postoji i zločinačka organizacija i njen zločinački pothvat, a postoje i oni koji su zajedno s tom zločinačkom organizacijom zajedno sudjelovali u tom zločinačkom pothvatu. Jasno je, radi se o zločinačkom pothvatu samog Suda.

Ali krenimo redom!

2. REDEFINIRANJE PRAVA NA SAMOOBRANU I PRAVA NA SLOBODU

Promatrati ulogu svjetskih moćnika i samog suda u Haagu nemoguće je bez osvrтанja na početak Hrvatskog domovinskog rata. Već tada je postalo jasno da se u današnjem svijetu želi za vrijednost proglašiti ono što vrijednost nikad nije bila niti to može biti.

Pater Nikola Mate Roščić u svojoj propovijed na Misi za Domovinu kaže⁵:

*"Sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti: **pietas et officium!** Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve sto se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!"*

Već sam početak Hrvatskog domovinskog rata pokazao je da to ne vrijedi u današnjem svijetu, točnije rečeno ne vrijedi za sve podjednako. Veliki itekako ta načela njeguju kada su u pitanju njihove zemlje. Ali ne i kada se radi o drugima. Sjetimo se samo njihova «embarga na uvoz oružja». Cinički, embargo je vrijedio podjednako i za agresore, koji su bili do zuba naoružani, i za napadnute koji su bili razoružani. Dakle, jasno je već tada bilo svrstavanje svjetskih moćnika na stranu agresora, tj. da je tim embargom hrvatskom narodu ukinuto pravo na samoobranu. Dapače, zabraniti napadnutome da se naoruža i kažnjavati ga zbog toga je i izravno sudjelovanje u zločinu koji je počinjen nad njim!

⁵ Zagreb, crkva Sv. Marka, 13. ožujka 2004.

3. KAKVA JE ULOGA SUDA U HAAGU ODREĐENA PRILIKOM NJEGOVA OSNIVANJA?

Embargo i svakojaka druga pomoć agresoru nije zaustavila rađanje hrvatske države. Trebalo je naći neki drugi instrument koji će moći u istom pravcu djelovati i u novim uvjetima kada hrvatska država postoji. To nije bilo jednostavno, jer je Badinterova komisija svojevremeno ispravno zaključila o razlozima agresije i o pravu hrvatskog naroda na samostalnost. Je li to bila osnovna uloga Suda u Haagu od samog njegova početka?

Markica Rebić, i sam Haaški osuđenik i čovjek koji se zbog same prirode Suda u Haagu itekako morao puno baviti tim sudom o njegovu osnivanju kaže⁶: «*Odluka o osnivanju MKS-a u Haagu je donesena u svibnju 1993. kada je još bjesnio rat i bez obzira na deklarirane ciljeve, glavni je bio zaustavljanje rata i prijetnja onima koji su činili zločine kako će ih pravda dostići.*»

Međutim, vjerojatno se već kod osnivanja tog suda mislilo i o onome o čemu smo govorili gore. Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom судu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li

⁶ «Hrvatski list», 23. ožujka 2006.

zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira” u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoj saveznici – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglašiti srpsku pobjedu u ratu.

Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara su u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.

4. RATNI ZLOČIN I ZLOČIN U RATU

Vratimo se onome što sv. Toma Akvinski govori o pravednom ratu. U skladu s njegovim tvrdnjem očito je točno ono što je naš poznati odvjetnik Željko Olujić napisao o hrvatskim braniteljima⁷:

«Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obrani hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divlaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

⁷ Predgovor knjige: Josip Pečarić, «Sramotni sud u Haagu, Zagreb, 2001.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili napadnute.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su napadnute branili od najdivljijih horda na ovim prostorima u novije doba.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su odano izvršavali čestite zapovijedi svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitiveci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.»

Naravno, rat je sam po sebi užasan i ljudi izloženi agresiji su u posebnom psihološkom stanju. Zato i poneki branitelji mogu napraviti zločine. Ali to su zločini u ratu, a ne ratni zločini.

Evo što je o tome rekao 1995. god. tadašnji predsjednik Komisije za ratne zločine počinjene na teritoriju Hrvatske dr. Milan Vuković⁸:

„Vjerujem da oni koji ne mogu pravno uobličiti pojma agresije od pojma obrane isto tako ne mogu razlučiti pojma ratnoga zločina od pojma sadržanog u činu agresije. Osvajanja, ubijanja, etnička čišćenja, proganjanja nevinih ljudi, različita su sadržaja od obrane tih ljudi i zaštite nevinih. Pobuda, sadržaj i sam čin pravno je

⁸ Intervju „Slobodnoj Dalmaciji”, 28. ožujka 1995.

Miroslav Tuđman, Vrijeme krivokletnika, Zagreb, 2006. str. 373.

kvalificiran sasvim drukčije u činu obrane od onog koji može biti sadržan u činu osvajanja, agresije, napada, svega što je povezano s agresijom. Prema tome trebalo bi govoriti o pravnom sadržaju borbe hrvatskog naroda, agresiji, a ne volontaristički stavljati znak jednakosti između žrtve i agresora.”

Ovdje treba posebno naglasiti i to da je dr. Vuković u stvari reagirao na izjavu prof. filozofije Milana Kangrge u listu „Arkin“ iz koje se može iščitati teza o Hrvatskoj kao državi nastaloj na zločinu koja kao takva ne može opstati. Teza koja je u tom vremenu vjerojatno bila i u funkciji očuvanja tzv. Republike srpske krajine, ali i funkciji onoga što danas i jest očita politika Haaškog suda. To se vidi i iz njihove potrebe da se na tom sudu ospore riječi dr. Vukovića. Jasno je tko im je mogao i poslužiti za to. Tko drugi nego Stjepan Mesić koji će u svom svjedočenju (16. – 19. 3. 1998.) reći⁹:

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljem od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati.“

To je Mesić. Prvo pripiše dr. Vukoviću nešto što ovaj uopće nije rekao, zatim za to optuži Vukovića, Vrhovni sud u kome on radi i narod kome pripada! Naravno, u Haagu znaju što je dr. Vuković ali treba im Mesićeva lažna optužba upravo u svrhu ostvarivanja interesa svjetskih moćnika, dakle onih istih moćnika koji trebaju ostvarito ono o čemu je Kangrga i govorio, a čemu se usprotivio dr. Vuković!

5. AGRESIJA NA OKUPIRANA PODRUČJA VLASTITE DRŽAVE

⁹ Miroslav Tudman, nav. Djelo str. 372.

Vjerojatno svaki pravnik zna da je pravo i obaveza svake država da oslobodi svoja okupirana područja. Također je poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Prema optužnicama Suda u Haagu Hrvatska nema ta prava koja imaju sve zemlje na svijetu! Među rijetkim u svijetu to je shvatila Margaret Thatcher pa je željeznom logikom objasnila ovo što nam se danas događa s Haagom:

«Pokušaji da se izjednaci vojna akcija Bljesak i Oluja, kojom je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.»

A ta lakrdija je očita već kada pogledamo optužnice protiv Hrvata. U njima postoji onaj isti »zločin protiv mira», tj. zločin agresije kojega nema u Statutu tog Suda. Dakle, pogledajmo što stoji u prvoj optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogовору с другима, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li ponovno spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u

Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio «*planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi*». Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospic, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospic. Dapače unaproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle, i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospic, i oni koji su im to omogućili, dapače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV poveće s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

O svemu tome očitovao se Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. Kako nas upozorava dr. Milan Vuković Ustavni sud je sasvim jasno i nedvosmisленo izrekao svoje stajalište tvrdnjom¹⁰:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da

¹⁰ «Hrvatsko slovo», 17. ožujka 2006.

zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobođanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobođajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteata međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatala i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobjojnima!

6. «AGRESIJA» NA BIH

Izmišljena agresija Hrvatske na BiH je već glavna točka u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza. To je na kraju i jedina optužba zbog koje je potvrđena presuda Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima, dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. «*Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim*», kazao je «Vjesniku» Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki

vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader¹¹ je odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova priljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH.

Niz laži Stjepana Mesića s tog svjedočenja razotkrivene su u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana «Vrijeme krivokletnika». U toj knjizi¹² imamo nešto na što je ukazao i Haški optuženik Domagoj Margetić u svojoj knjizi «Stipe Mesić – Dosje izdaje». Naime, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio je Mesić kako je njegov nećak, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni:

"Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljivati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema

¹¹ 'Večernji list', 10. travnja 2004.

¹² Miroslav Tuđman, nav. djelo str. 371-372.

ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.»

Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita. Međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićovo pitanje:

«Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?»

Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića:

«Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladili.»

Tako je Sud u Haagu dobio najvažnije svjedočenje za potvrdu željene im teze o navodnoj agresiji RH na BiH. Miroslav Tuđman u svojoj knjizi (str. 30) navodi i podatak da je sedam zaštićenih svjedoka u prvoj presudi Blaškiću citirano 31 put, a od toga čak je 15 puta citirano Mesićeve svjedočenje, dakle skoro 50% u odnosu na zaštićene (tajne) svjedoke ili 21% u odnosu na svih 17 javnih i tajnih svjedoka, pa konstatira: «I ovaj formalni pokazatelj ukazuje na važnost Stjepana Mesića kao svjedoka za Haaški sud. Strašna je spoznaja da je on njima uopće bio važan svjedok kada je u svom svjedočenju sam priznao da nije osoba kojoj treba vjerovati. Naime, na pitanje¹³:

- *Možemo li zaključiti da niste uvijek govorili istinu – ovisno o političkim stavovima stranke kojoj ste pripadali?*

Mesić je odgovorio:

- *Jedino mi moja žena vjeruje da uvijek govorim istinu.*

Konačno, kada se već govori o krivotvorenu i podmetanju Haaškog suda i u tom sudu spomenimo i ono što tvrdi prof. dr. Zdravko Tomac¹⁴:

¹³ Miroslav Tuđman, nav. djelo, str. 374.

¹⁴ Zdravko Tomac, *Predsjednik protiv Predsjednika*, Zagreb, 2005. str. 193.

«Dario Kordić drastično je osuđen na dvadeset pet godina zatvora u monstruoznom političkom procesu, na temelju krivotvorina i podmetanja obavještajnih služba, obrane Tihomira Blaškića, nemoralnih kriterija Tužiteljstva i Haaškoga suda, koji su u slučaju Tihomira Blaškića, u ponovljenom suđenju, napad na Ahmiće tretirali kao legalnu vojnu akciju, a u suđenju Dariju Kordiću kao navodno smisleni zločinački čin ubijanja civila.

U krivotvorenu i podmetanju išlo se tako daleko, kako argumentirano piše Višnja Starešina u svojoj sjajnoj knjizi 'Haška formula', da se lažno tvrdi kako su zapovijedi za zločin u Ahmićima došle neposredno iz Tuđmanova ureda, zaobišavši zapovjednika Tihomira Blaškića.»

Pri tome se nisu služili samo krivotvorenu i podmetanju već i ucjenama. Supruga Darija Kordića Venera kaže¹⁵: "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'." Naravno, Sud u Haagu ni Mesić, ni odvjetnici Tihomira Blaškića nisu ni bili potrebni zbog istine! Dovoljno je bilo da imaju nekakvu potvrdu navodne agresije Hrvatske na BiH. Poznati geopolitičar Radovan Pavić upravo tiska u «Fokus» seriju članaka o geostrategiji rata u BiH pa kaže kako je «više nego zanimljivo uočiti da se u međunarodnoj javnosti agresija Srbije na BiH uglavnom previđa», a «'agresija' Hrvatske na BiH u Velikom je svijetu opće mjesto». Raščlambom dr. Pavić pokazuje: «sve su te 'hrvatske

¹⁵ "Hrvatski list", 23. prosinca 2004.

agresije' u onom istom kontekstu u kojem je bila i hrvatska 'agresija' na tzv. 'republiku srpsku krajinu i njezin glavni grad Knin'.¹⁶

7. NOVINARI «RATNI ZLOČINCI»

U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti koje se vrši u Haagu logično je za očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju taj sud. I doista niz pravnika je napustilo Tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na njihovim karijerama. Ili jednostavno se kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti.

Zato je tom sudu neobično važna borba i protiv onih koji sustavno raščlanjuju i ukazuju na takav rad Suda. Zato i ne čudi što su se na udaru našli i hrvatski novinari.

U prvom procesu osuđen su Ivica Marijačić i general Markica Rebić zbog objavljivanja imena zaštićenog svjedoka. Naime, i Marijačić i Rebić su pokazali da je Carla del Ponte svjesno lagala o slučaju Bralo pred vijećem NATO-a, optužujući lažno i Hrvatsku i samog Markicu Rebića. Tužiteljica je lagala, a Rebić je pozvao hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Nisu objavili, pa je on sam dao dokument koji to potvrđuje. Iako se radi o tajnom dokumentu, objavili su ga radi istine. I o sebi i o Hrvatskoj. Pri tome je Sud ponovo pokazao da ih ne interesira istina, a pogotovo ne samoobrana kao univerzalne vrijednosti.

Još je nelogičnija optužba protiv Jovića, Križića, Šešelja i Margetića. Dana 31. svibnja 2006. godine Sud u Haagu optužio je hrvatske novinare za kriminalno udruživanje, zajedničku strategiju i zamisao u razotkrivanju zaštićenih haaških svjedoka. Svjedočenje tog zaštićenog svjedočenja prvi je objavio na svojim internetskim stranicama sam Sud, a sam svjedok Stjepan Mesić je prije optuženih novinara izjavio da je on taj zaštićeni svjedok. Treba samo zamisliti kakva je razina tužitelja i sudaca koji smatraju da se poslije toga neko uopće «kriminalno udružuje zbog razotkrivanja tog tajnog svjedoka»?

¹⁶ «Fokus», 9. lipnja 2006.

Zato je Domagoj Margetić, koji se brani sam, najavio¹⁷ između ostalog da će «*obrana zatražiti i psihijatrijsko vještačenje glavne tužiteljice MKSJ-a na okolnosti njezine ubrojivosti, kao i psihijatrijsko vještačenje drugih članova tužiteljičina tima u ovom postupku.* Naime poznate su neuravnotežene izjave glavne haaške tužiteljice kojima je napadala Katoličku crkvu i razne druge institucije, a posebnu neuravnoteženost i svojevrsnu opsjednutost pokazuju i u ovakvom progonu hrvatskih novinara.»

8. «ZLOČINAČKI POTHVAT ZLOČINAČKE ORGANIZACIJE»

Dakle, stvar je s pravnog stanovištva jasna. Ali Sud u Haagu i nije ni oformljen zbog toga. Zato Sud i ne poštuje niti istinu niti pravne norme. UN i sve svjetske organizacije i države koje vladaju svijetom prihvaćaju taj način na koji se u Haagu mijenjaju sve norme koje su do sada vladale u svezi s pravom naroda na samoobranu, povratak okupiranih područja pojedinih država i samog pojma agresije. Zato slijedi slijedeći korak u ostvarivanju interesa svjetskih moćnika. Slijedi konačan zaokret: agresori su nevini – krive su žrtve. Naime, u slijedećim optužnicama Gotovini i Hrvatima u BiH govori se o udruženom zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije.

U stvari, u proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj".

Na proširenje optužnice generalu Gotovini «Glas Koncila konstatira¹⁸:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povjesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za

¹⁷ CRO-NEWS@googlegroups.com, 2. 6. 2006.

¹⁸ «Glas Koncila», 12-21 ožujka 2004.

pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to absolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobođanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatile tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?"

Glavni «dokaz» u novoj optužnici protiv generala Gotovine je Brijunski transkript koji je Sudu u Haagu poslan iz Mesićeva ureda i za kojega su sudionici razgovora potvrđili da je falsificiran.

Međutim, u toj optužnici je optuženo cijelokupno hrvatsko državno i vojno vodstvo i praktično svi sudionici oslobođanja hrvatskih okupiranih teritorija. Konstrukcija je toliko priglupa i providna da je nedostojna pučkoškolaca, a ta priglupa konstrukcija je nešto najvažnije svjetskim moćnicima posljednjih nekoliko godina: Naime, Hrvatska država nije organizirala vojno-redarstvenu akciju «Olju» zbog oslobođanja okupiranih područja vlastite države već zbog protjerivanja srpskog pučanstva koje je već godinama imalo pripremljene planove za bijeg u slučaju takve hrvatske akcije. Implicitno takva optužnica ukazuje na poznatu «genocidnost» hrvatskog naroda jer nije logično da su Srbi smatrali da trebaju pobjeći kada dođe hrvatska vojska: Pa što su oni krivi - odgovorni su samo za stradanje Hrvata!

Dakle, već iz same konstrukcije vidljivo je da su u kreiranju same optužnice sudjelovali i sami Srbi, tj. Savo Štrbac i njegov «Veritas». Jasno je već da sam čin konstruiranja takve optužnice u kojoj se optužuje cijeli državni i vojni vrh države koja je izložena agresiji i koja je oslobođala svoja okupirana područja, dok na drugoj strani taj isti Sud nije ni pomišljao to uraditi s agresorskom i okupatorском

JNA – zločin je toga Suda do tada nezabilježen u povijesti. Spomenimo npr. da je Dr. Hrvoje Kačić još 1992. upozorio Vijeće Europe i na slučaj tadašnjeg načelnika Generalštaba JNA, generala Blagoja Adžića, koji je na Vojnoj akademiji u Beogradu 5. srpnja 1991. održao ratnohuškački govor iz kojega se jasno vidi što JNA priprema. Pred 150 visokorangiranih oficira JNA Adžić izdaje i slijedeće naloge¹⁹:

«Višestranačje je dovelo narode u sukobe (...) rušitelji Jugoslavije preuzeli su vlast i okrutno žele promeniti društveno uređenje uvođenjem kapitalizma u svojoj najgoroj formi (...) Izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja (...) Od sada ... otvorite vatru na svakoga koji se protivi našim akcijama (...) drugovi oficiri, ja Vam čestitam da ste izabrani za ove poslove i zahtevam da u izvršenju ovih zadaća u celosti upotrebite sve svoje znanje i umeće u bitkama za ostvarenje idealna Oktobarske revolucije i u borbi za Jugoslaviju.»

Međutim, još je gora situacija s tzv. «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» kada je u pitanju optužnica protiv Hrvata iz BiH:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'Velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotreboom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja

¹⁹ Dijelovi tog govora objavljeni su u dokumentu *Official Report of debates, vol. 1, sittings 1. to 8., Strasbourg 19993.*, a sam Kačić ga donosi u knjizi *U službi domovine – Croatia rediviva*, MH, Zagreb, 2003.). Adžićevi nalazi dani su u tekstu *Beograd se odlučuje za agresiju*. Vidjeti i «Fokus», 25. veljače 2005.

predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu. Brojne osobe su učestvovali u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u doslihu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sproveđenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; Jadranko Prlić; Bruno Stojić; Slobodan Praljak; Milivoj Petković; Valentin Čorić; Berislav Pušić; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obaveštajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obaveštajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (Tekst

prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!)

Ovdje je optužen cijeli hrvatski narod u BiH. Dakle, Haaški sud u svojim optužnicama optužuje hrvatsko državno vodstvo i hrvatsko vojno vodstvo i u Hrvatskoj i u BiH, optužuje hrvatski narod za ono što nije radio ni sud u Nürnbergu u svojim optužnicama protiv Njemaca. Zato su same optužnice i neke presude Suda u Haagu zločin nad zločinima. Zato o Sudu u Haagu i govorim kao o zločinačkom суду, a o ovim njegovim optužnicama kao o «zločinačkom pothvatu tog zločinačkog suda»!

9. ZAKLJUČAK

Odgovor na pitanje iz naslova današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Zajednički zločinački pothvat. Što je to?* i nije težak.

Zar nije zločinački pothvat ukidanje jednom narodu pravo na samoobranu?

Zar nije zločinački pothvat svrstavanje na stranu agresora?

Zar nije zločinački pothvat izravno pomagati agresoru?

Zar nije zločinački pothvat izjednačavati agresora i napadnutog?

Zar nije zločinački pothvat optuživati i suditi napadnute zato što su obranili svoja ognjišta?

Zar nije zločinački pothvat od agresora praviti žrtvu a od žrtve agresora?

Zar nije zločinački pothvat već sam pokušaj da cijeli državni vrh jedne države optužiti za zločince jer su oslobodili svoju državu?

Zar nije zločinački pothvat nad pothvatima optužiti cijeli jedan konstitutivni narod u BiH kao zločinački narod?

Naravno da jeste. I doista se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu Suda u Haagu i niza svjetskih moćnika!

Zašto je to tako? Naravno u svemu tome ne treba zaboraviti ono što se dešava danas u svijetu. USA i Velika Britanija mogu – mimo odluke UN-a napasti Irak pod lažnom izlikom. Dakle mogu izvršiti agresiju na neku državu. Nikome u UN-u nije ni palo na pamet da države koje im daju najveći novac u blagajnu optuži za agresiju. Je li i zbog toga trebalo ustanoviti praksu o nevažnosti zločina protiv

mira, tj. zločina agresije? Treba li sud u Haagu optužiti Hrvatsku i zbog toga da se ustanovi praksa po kojoj veliki mogu izvršiti agresiju na male, tj. to nije zločin. A zločin je ako se mali brane! Da, doista postoji udruženi zločinački pothvat. Udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika!

Na žalost u tome sudjeluju i hrvatske vlasti od 2000.-te godine do danas! Ne poštjuju ni vlastite rezolucije kao što je ona u kojoj jasno stoji da Hrvatska nije agresor na BiH, kao ni spomenuto stajalište Ustavnog suda o djelovanju oružanih snaga RH u oslobođanju okupiranih područja. Umjesto toga prihvata nekritički sve naloge Suda u Haagu pa hapsi i progoni one koji su najzaslužniji za postojanje ove države i za opstojnost Hrvata u BiH.

Nažalost, djeluju potpuno suprotno onome što sam pisao 2000. godine, a što sam kasnije pojednostavio tvrdnjom:

„Hrvatska treba uči u EU ali pod jednim uvjetom: da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!”

Ponovit ću: ako ne poštuješ sam sebe, neće te ni drugi poštivati!

Izlaganje na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006. U nešto kraćem obliku tekst je objavljen u zborniku s toga skupa: *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to?*, Zagreb, 2006., str. 43-55.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže

mnoštvo ljudi". S prezicom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,
Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Vinko Brkan, član HIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira

Prof. dr. sc. Nikola Buble

Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik

General Miljenko Crnjac

Joško Čelan, novinar i publicist

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik

Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS

Prof. Ikica Čuvalo

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Mate Ćavar, umirovljenik

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

General Ljubo Česić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Prof. dr. sc. Ante Čorušić

Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik

Akademik Žarko Dadić

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

Ivan Debeljak, dipl. iuris

Zlata Derossi, prof.

Julije Derossi, književnik

Prof. dr. sc. Goran Dodig

Admiral Davor Domazet Lošo

Željko Dorotić, gospodarstvenik

Dubravka Dragaš, dipl. arheolog

Dr. sc. Tomislav Dragun

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista

Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja

Prof. dr. sc. Andrej Dujella

Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik

Marko Dumančić, odvjetnik

Radoslav Dumančić, pravnik

Ante Duvnjak, gospodarstvenik

Marko Duvnjak, profesor

Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut

Ante Filipović, brigadir u m.

Ivan Gabelica, odvjetnik

Zoran Galić, odvjetnik

Sandra Galiot, umirovljenica

Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja

Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski

Tomislav Grahovac, odvjetnik

Dr. sc. Mario Grčević

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Andelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago

General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor

Prof. dr. sc. Šimun Križanac

Dr. sc. Mario Krnić, docent

Vjekoslav Krsnik, novinar

Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.

Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.

Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić

Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

Ante Madunić, odvjetnik

Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.

Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG

Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»

Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu

Prof. dr. sc. Matko Marušić

Prof. dr. Marko Matić

Mate Matić, odvjetnik

Akademik Slavko Matić

Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat

Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU

Vlasta Mihavec, dipl. oec.

Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić

Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar

Vanja Mikecin, prof.

Marko Mikulandra, književnik i redatelj

Slavica Mikulandra, glumica

Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

Prof. dr. sc. Nikola Mirošević

Ana Močnaj, profesor

Ratimir Močnaj, dipl. ing.

Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.

Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša

Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Boznik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romic, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-boznik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Strižić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Tvrko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijskog centra

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Aron Varga dipl. inž.

Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar

Ljilja Vokić, profesor

Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.

Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu

Prof. Vera Valčić Belić

Boris Vinčić, odvjetnik

Zlatko Vitez, glumac

Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.

Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.

Dr. sc. Petar Vučić

Vlč. Tomislav Vučur

Dr. sc. Ante Vukasović

Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja

Miroslav Zemljak, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnem hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: *“Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim*

sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobođilačke operacije “Oluja”, pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragu Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mjesta? Je li “zajednički zločinački pothvat” planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojnih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočnoslavonsko mjesto Ćelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom bešašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Čini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korijenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europska

stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj "sud" odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: "Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u takoder vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici." Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada sprječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*.

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihvaćale nakaradne poglede na osnovne vrjednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrjednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihvaćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrjednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referendumu i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljeni, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeravalo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske građane da na referendumu pokažu i jednima i drugima da, slično francuskom vojnom biskupu, puno više cijene hrvatske vrijednote od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

akademik Smiljko Ašperger

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru (+ 20. 03. 2012.)

mons. Vlado Košić, sisački biskup

prof. dr. sc. Stjepan Marčelja, dopisni član HAZU, full member of
Australian Academy of Science, Australia
akademik Josip Pečarić
Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Umjetnosti
Znanosti i Literature (EASL), Paris
dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu,
član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
managementa, FESB, Split
mr. sc. Željko Sačić, general u miru
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc Vanda Babić, Sveučilište u Zadru
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. grad.
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. sc. Snjezana Braić, Prirodoslovno matematički fakultet,
Split
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
dr. sc. Miljenko Buljac
dr. sc. Krešimir Bušić
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet

prof. dr. sc. Borislav Dadić

prof. dr. sc. Vlado Dadić

doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata,
Grubišno Polje

dr. sc. Ivo Derado, Max-Planck-Institut fuer Physik, Munchen,
Germany

doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.

prof. dr. sc. Boris Dželalija

prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb

prof. dr. sc. Rea Fulgosi- Masnjak, redovita profesorica
Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb

dr. sc. Nikša Glavić

doc. dr. sci. Martinia Ira Glogar

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies),
Kanada

dr. sc. Željko Hanjš

prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu,
bivši veleposlanik

prof. dr. sc. Borka Jadrijević

dr. sc. Julije Jakšetić

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik

dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini

dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina

prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu

prof. dr. Hrvoje Kačić

dr. sc. Držislav Kalafatić

prof. dr. sc. Damir Kalpić

prof. dr. sc. Ivan Karlić

prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton,
OH USA

doc. dr. sc. Marijan Kirin

prof. dr. sc. Milica Klarićić Bakula

prof. dr. sc. Srećko Kovač

prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj
Pokreta Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u
Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos
Aires, Argentina
prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović
dr. sc. Miroslav Medimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog
društva Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju

- prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
dr. sc. Vida Vukoja, lingvist
dr. sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Antonio Žuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!

POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj "sud" neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referenduma ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum neće odgoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslужnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić

- prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti,
Mostar – Stockholm
- Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i
Umjetnosti, Pariz
- dr. sc. Maja Andrić
- dr. sc. Mato Artuković
- prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
- doc. dr. sc. Senka Banić
- doc. dr. sc. Josipa Barić
- doc. dr. sc. Zlatko Begonja
- dr. sc. Ivana Benzon
- prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
- dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
- doc. dr. sc. Snježana Braić
- dr. sc. Miljenko Buljac
- doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
- prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
- dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
- prof. dr. sc. don Josip Čorić
- prof. dr. sc. Vera Čuljak
- prof. dr. sc. Ante Čuvalo
- prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
- prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
- prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
- doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata,
Grubišno Polje
- prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
- prof. don Ilija Drmić, Vinica
- prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
- prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
- dr. sc. Nikša Glavić
- prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
- prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies),
Kanada

dr. sc. Julije Jakšetić

dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina

prof. dr. Hrvoje Kačić

dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog

prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u
Zagrebu

dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u
Zagrebu

prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton,
Ohio

prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

prof. dr. sc. Eugen Koren

dr. sc. Mirna Koscec

prof. dr. sc. Srećko Kovač

sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar

dr. sc. Goran Kozina, Varaždin

dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta
Krunice

prof. dr. sc. Šimun Križanac

prof. dr. sc. Mario Krnić

prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb

prof. dr. sc. Slobodan Lang

doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini

Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Malčić

dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini

dr. sc. Ivan Marcelić, Split

dr. sc. Ivica Martinjak

dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije

dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH

prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1272 člana

prof. dr. sc. Milan Nosić

prof. dr. Dubravka Oraić Tolić

doc. dr. sc. Tado Oršolić

dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anestezilog iz Zadra
Slaven Šuba, Ph. D.
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA
(...)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

ŽELI LI JOSIPOVIĆ DOISTA SVU SREĆU GENERALU GOTOVINI?

U Specijalnom izdanju emisije *60 minuta* gost Tihomira Ladišića bio je predsjednik Ivo Josipović (vidjeti Portal HKV-a 31. 12. 2013.) i na pitanje boji li se da bi se na suparničkoj strani na predsjedničkim izborima mogao biti general Ante Gotovina, Josipović je odgovorio kako je Gotovina ratni heroj, a kao političar bi bio nešto sasvim drugo.

Generalu Gotovini želim svu sreću, ali vjerujem da bih dobio i te izbore.

General može sucu Theodoru Meronu zahvaliti što mu Josipović želi svu sreću, tj. Meronovoj konstataciji kako je nerazumno optužiti nekoga zato što je oslobođao okupirana područja svoje domovine. Napomenimo da je po rezoluciji VS UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Poznato je kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

A zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Znamo i za navodni zločin: zločinački pothvat zločinačke organizacije!

Ako vjerujemo Josipoviću, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag objasniti tomu Sudu i nerazumnost optužbe i upozori ih na Ženevsku konvenciju. Logično je da general objašnjava vrhunskih pravnicima u Haagu takve stvari, zar ne?

O čemu se radi?

Još u vrijeme predsjednika Tuđmana željelo se kriminalizirati "Oluju", dakle akciju u kojoj se oslobodilo okupirano područje naše države. Znamo da su pokušali sa "subpoenom" za ministra Šuška. To je bio prvi izravni pokušaj Suda u Haagu da se Hrvatskoj negiraju prava koja joj pripadaju po međunarodnom pravu. Hrvatska je ušla u pravni spor i pobijedila na tom sudu. Dapače, sam Sud je konstatirao da se od Hrvatske ne može tražiti veliki broj tajnih dokumenata ("na stotine").

Ali, tadašnji sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta "ne zna" za to pa danas kaže:

Kažete, dakle, da ničega ovog ne bi bilo da su se zločini na vrijeme procesuirali.

Tako je. Podsjetit će da je jedan od najvažnijih razloga moje ostavke na članstvo u Savjetu za suradnju s Haškim sudom 1998. bilo to što Savjet nije prihvatio moj prijedlog da se generalu Gotovini u Hrvatskoj omogući razgovor s haškim istražiteljima. Vjerujem da

bi on, kao što je to učinio general Petar Stipetić, već tada razjasnio svoju ulogu u ratnim događajima.

I danas se u javnosti raspravlja o tome tko je odgovoran za to što Gotovini nije omogućen razgovor s istražiteljima.

Mislim da to danas više nije važno, nema potrebe to pitanje otvarati. Mogu prepostaviti da su svi postupali u dobroj namjeri.

Vjeruje li netko da je Josipović doista sve to radio u "dobroj namjeri". Ili su preko njega iz Haaga pokušali "iznutra" promijeniti presudi o subpoena?

Nisu Josipoviću vjerovali ni u tadašnjim vlastima pa su godinu kasnije donijeli Deklaraciju kojom se oduzima pravo Haškom sudu raspravljati o "Bljesku" i "Olui".

Dolaskom na vlast 2000. upravo je Josipović sastavio tekst nove Deklaracije kojom je novi sastav Sabora poništio ono što Josipović nije uspio ostvariti kao član *Savjeta za suradnju s Haškim sudom*. Donijeta je saborska odluka o Hrvatima kao manje vrijednoj vrsti, na koju se ne odnosi međunarodno pravo. Čak je danas poznato i to da je sam tekst Josipović prvo poslao u Haag "na odobrenje".

S druge strane, kako očito Mesić samo ponavlja Josipovićeve stavove, nameće se pitanje je li Mesićevo protuzakonito davanje transkriptata (dao ih je na tisuće, protuzakonito, a sam Sud je ustvrdio da ih se ne može tražiti na stotine!) povezano s Josipovićem. Zato je zanimljivo što sam Josipović o tome kaže:

A mislite li da je važno i drugo pitanje, tko je haaškim tužiteljima dao tzv. brijunske transkripte?

Tu je važno reći da je, bez obzira na sav teret i sve stradanje koje su prošli generali, Hrvatska imala dužnost surađivati s Haagom, pa i da daje dokaze. Danas, temeljem ove presude, kritizirati one koji su provodili poslove suradnje ne bi bilo korektno. Da se nije surađivalo, Hrvatska danas ne bi bila pred vratima EU. Pri tome ne želim reći da je riječ o trgovini, riječ je jednostavno o izvršavanju obveza koje je svaka država imala prema Statutu Suda.

Treba li ponoviti da je Mesić protuzakonito dao na tisuće dokumenata i to nakon što je sam sud utvrdio da oni ne mogu tražiti na stotine takvih dokumenata? Da, tko je zapravo autor one Sanaderove izjave kako nema toga što neće uraditi samo da Hrvatska uđe u EU? Josipović?

Josipović navodno ne poznaje to da sudovi trebaju dokazati krivnju optuženome pa je svo vrijeme pozivao Gotovinu da se predstavi i dokaže svoju nevinost. Doista je bilo hvale vrijedno to pozivanje da se Gotovina predstavi i objasni Sudu spomenutu nerazumnost njihovih postupaka, zar ne?

Zato je i čestitao Sanaderu uhićenje našeg generala.

Josipović je bio veoma aktivan da stručnjacima s Pravnog fakulteta objasni te nove tendencije o ulozi generala u izravnom objašnjavanju na sudu što je razumno i što piše u međunarodnom pravu.

Zapravo, ovdje će spomenuti samo kako su ti naši znanstvenici djelovali kao znanstvenici, s napomenom kako su moji navodi vjerojatno samo vrh sante leda.

1. *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis).

U Uvodu Josipović kaže: *Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ‘ad hoc’ tribunal za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno*

i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom "Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje." Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Dapače, izuzetno su spremni u davanju doprinosa tim "novim tendencijama" koje očito nije razumio sudac Meron pa ih je nazvao "nerazumnim". Ja sam svojevremeno koristio termin "suludim".

2. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog, upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Bilo je rečeno da će biti tiskana knjiga sa svim izlaganjima i diskusijama. Od mene nikada nije tražena moja diskusija! Ne bi me iznenadilo da ta knjiga i nije tiskana zbog nepodobnih dikusija: moje i profesora Horvatića.

(Profesor Horvatić je, uz npr. dr. Vukovića i dr. Hrvoja Kačića, bio među rijetkim koji su branili čast hrvatske pravne znanosti.)

3. Dobro je baciti pogled na knjigu: Ivo Josipović, "RATNI ZLOČINI" – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123. str. NIJEDNOM NE SPOMINJE
- Zločin protiv mira – 3 puta

Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava za koje znam, ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski statut, a Londonski statut iz 1945. – ne spominje.

Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatile Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.

Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.

Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje, ali ne i odredbu članka 3. stavak 1. Protokola II. koju sam već naveo.

Kada je završio sam proces generalima, i kada je iz završnih riječi odvjetnika naših generala postala očita sva bijeda Tužiteljstva u Haagu, Josipović se javlja s tvrdnjom kako su se zločini u Oluji dogodili i za to netko treba odgovarati. (Nije jasno je li možda Josipović smatrao da je zločin to što se Olujom spasilo 160 do 180 tisuća muslimana koji su bili u okruženju u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, ili misli da je zločin to što je Hrvatska vojska od srpskih hrabrih ratnika napravila zečeve – da parafraziramo Slobodana Miloševića – pa su u bijegu

tenkovima gazili svoje sunarodnjake. Uostalom, Josipović aktivno pomaže i nagrađuje one koji pokušavaju dokazati kako je *Oluja* bila zločinački pothvat.)

Slično se ponovilo uoči izricanja prvostupanjske presude. Na to se zapravo odnose riječi biskupa Vlade Košića izrečene na *Blagdan sv. Josipa Radnika* u Crkvi Sv. Josipa Radnika u Sisku, 1. svibnja 2011. (vidjeti i Vlado Košić, *Biskup na prvoj crti*, Sisak, 2013.):

Ovih sam dana imao osobnu prepisku s jednim visokim dužnosnikom koji je, nakon što smo mi biskupi pozvali na molitvu za optužene hrvatske generale, izjavio da se na tom "međunarodnom sudu" ne postupa po molitvi nego po zakonima. Zamolio sam ga da ne vrijeda veliku većinu vjernika koji žive u našoj Domovini, jer ako on ne drži ništa do molitve, mnogi vjeruju u moć molitve. On mi je odgovorio da nije htio vrijedati, ali da je jedno područje javnih poslova, a drugo duhovnost i religija, koju radikalnu podjelu ja, međutim, ne prihvatajam. Istina, nije dovoljno samo se moliti, kad treba raditi, ali i rad treba proizlaziti iz molitve jer jedino tako dobiva na svojoj vrijednosti budući da se u molitvi od Boga traži smisao svakog rada, blagoslov i njegov konačni uspjeh.

Josipović, profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu, uoči prvostupanjske presude hrvatskim generalima hrvatskim biskupima kaže *da se na tom "međunarodnom sudu" ne postupa po molitvi, nego po zakonima*. I kao znamo – presude su bile nerazumne!

Da sigurno Predsjednik želi generalu Gotovinu svu sreću, zar ne?

Zašto i ne bi kada je i postao predsjednik zahvaljujući gore spomenutim zaslugama s generalom Gotovinom u glavnoj ulozi.

Zato bi doista bilo zanimljivo vidjeti bi li Josipović izborio i drugi mandat kada bi se u tu utrku upustio i general Gotovina.

7Dnevno, 17. 01. 2014.

Dnevno.hr, 28. siječnja 2014.

TRIBINA "ŠTO POSLIJE HAAŠKIH PRESUDA BOSANSKOHERCEGOVAČKIM HRVATIMA?"

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim. Posebno mi je zadovoljstvo pozdraviti gđu Kaću Praljak. Iznimno sam ponosan što mi je prijatelj njen suprug general Slobodan Praljak. Na ovakvima tribinama i predstavljanjima knjiga obično izdvojam dvojicu Hrvata za koje kažem da im toliko vjerujem da bih za njih uvijek stavio ruku u vatru. To su general Praljak i Dario Kordić.

Vidjeli ste i iz prikazanog dijela završne riječi generala Praljka kako on zna kakva će presuda biti donesena, pa se izravno obraća samo sucu Antonettiju, za koga i znamo da je kasnije izdvojio svoje mišljenje!

Zapravo, pitanje iz naslova bi mogli malo preinačiti u "Što mi možemo uraditi poslije haaških presuda bosanskohercegovačkim Hrvatima?"

Odgovor može biti samo PRITISAK! Na sve i svakoga.

Činjenica da je Sud dvjema najnovijim optužnicama pokazao da misli da je jedino Hrvatska agresor, a to nije stvarni agresor, otvorila je oči mnogima. Mnogi državotvorni novinari prepoznali su predsjednika Josipovića kao glavnju polugu u hrvatskom sluganstvu i potpori koju današnji hrvatski političari daju velikosrpskom Memorandumu 2. Na žalost, tek kada je već Josipoviću Velika Britanija ukazala sve počasti zbog toga. Ali, to je što je. To treba stalno naglašavati i pokušati natjerati hrvatsku vlast da umjesto velikosrpski projekti počnu podupirati istinu. Počnu služiti svom narodu.

Zapravo, itekako treba iskoristiti činjenicu da su te zadnje dvije presude vratile cijelu hašku priču na početak. Već tada je VS UN-a izostavljajući iz Statuta Suda u Haagu najvažniji ratni zločin – zločin agresije omogućila da se u Haagu napravi obrat: agresori to nisu, a neposlušna žrtva (Hrvatska) je agresor.

Sljedeći korak koji je trebalo napraviti bio je RELATIVIZIRANJE PITANJA RATNOG ZLOČINA. Tu je s nama dr. Milan Vuković, koji je to kao predsjednik Komisije za žrtve odmah uočio i odmah ponudio javnosti sve međunarodne dokumente koji jasno govore o razlici između ratnog zločina koji vrši agresor i zločina u obrani. Upozorava kako se ne može osuditi vlast države koja se brani. Njegova tadašnja stajališta potvrđuju riječi Theodora Merona kako je nerazumno osuditi nekoga zbog oslobađanja okupiranih područja te države.

A sjetimo se kako je odmah krenula hajka na dr. Vukovića, pa je čak i Mesić lažno prikazao njegove tvrdnje svjedočeći u Haagu i omogućujući prvu presudu u kojoj стоји kako je Hrvatska agresor u BiH.

Meni je još zanimljivija činjenica da je u Vukovićevoj komisiji član bio mladi docent s Pravnog fakulteta dr. sc. Ivo Josipović, stručnjak za ta pitanja, koji nije smatrao potrebnim da kao stručnjak da potporu predsjedniku komisije čiji je član bio. Valjda zato i nije ostao predugo u toj komisiji.

Već sa subpoenaom ministru Šušku Sud u Haagu pokazuje očit početak, po Meronu, nerazumnog djelovanja.

Znamo da je Hrvatska ušla u spor, braneći i sebe i međunarodno pravo, i dobila taj spor.

Sud je ipak nastavio pozivajući poslije ministra i njegove generale. Poznato je da je Hrvatska i to odbila, a znamo da je Josipović 1998. zbog toga podnio ostavku na članstvo u Komisiji za suradnju sa Sudom u Haagu. Jasno mu je bilo da će Hrvatska dobiti i takav spor. To je bilo jasno i samom Sudu pa nije bilo nikakvih subpoena ni Gotovini ni nikome drugome. Jasno je i Tuđman pročitao Josipovićevu ostavku kao želju domaćih slugu da Hrvatska ipak bude proglašena agresorom pa je 1999. uslijedila Deklaracija Sabora o nenađežnosti Suda u Haagu nad operacijama "Bljesak" i "Oluja".

Jasno je bilo da se nešto može promijeniti promjenom vlasti, ali i samom promjenom HDZ-a. Tako imamo "Trećejanuarsku" revoluciju i Josipovića kao glavnog junaka tj. pisca nove Deklaracije

o prepuštanju operacija "Bljesak" i "Oluja" Sudu u Haagu. Poznato je da ju je prvo dao na uvid samom Tužiteljstvu, pa je tek nakon odobrenja i donesena u Saboru!

Puno puta sam pisao o fenomenu tog profesora s Pravnog fakulteta, ali i mnogih njegovih kolega, koji nisu "shvatili" ono što je konstatirao američki pravnik Theodor Meron. Naravno, ovo shvatili stavio sam u navodnike jer su oni itekako to dobro razumjeli. Vidjeli su sjajnu prigodu okoristiti se izdajom vlastite profesije i služeći "dokazivanju" kako je obrana zapravo agresija. Kad mogu neki suci u Haagu, zašto ne bi i oni. Valjda im je Hrvatska i hrvatski narod isto što i tim sucima u Haagu, zar ne?

Zapravo ovdje ću spomenuti samo kako su ti naši znanstvenici djelovali kao znanstvenici iz mog kuta čovjeka koji valjda jest znanstvenik, ali ne u pravnim znanostima pa će moji navodi vjerojatno biti samo vrh na santi leda.

1. *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagabiensis).

U Uvodu Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovise uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No

ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom "Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje." Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika između ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Dapače, iznimno su spremni u davanju doprinosa tim "novim tendencijama" koje očito nije razumio sudac Meron pa ih je nazvao "nerazumnim". Ja sam svojevremeno koristio termin "suludim".

2. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Bilo je rečeno da će biti tiskana knjiga sa svim izlaganjima i diskusijama. Od mene nikada nije tražena moja diskusija! Ne bi me iznenadilo da ta knjiga i nije tiskana zbog nepodobnih diskusija: moje i profesora Horvatića.

(Profesor Horvatić je, uz npr. dr. Vukovića i dr. Hrvoja Kačića, bio među rijetkim koji su branili čast hrvatske pravne znanosti. Koristim ovu da im čestitam i zahvalim zna tome.)

3. Ni na tom skupu ni u knjizi Ive Josipovića *"Ratni zločini" – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007., nije ni spomenuto kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o "udruženom zločinčkom pothvatu" samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Zapravo, pojam AGRESIJE se u Josipovićevoj knjizi od 123 str. uopće ne spominje, kao što ne spominje i druge odredbe iz međunarodnog prava ili čak cijele dokumente koje idu na korist Hrvatskoj.

Bilo kako bilo, Meron im je pokazao što je oslobođanje okupiranih područja, a hrvatski pravnici kako je bolje to znati, pa zbog tog navodnog neznanja dobiti mjesto predsjednika države.

Prijem Josipovića kod Kraljice i sve dugo što je uslijedilo pokazuje da jedino pritiscima, kakvi su spomenuti tekstovi državotvornik

kolumnista, ovakve tribine, ali i slanjem iznova i iznova na sve moguće i nemoguće adrese Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH u kome je cijeli veličanstveni završni govor generala Praljka.

Kao što sam već rekao: Imamo istu priču koja se nudi od početka: Ako se braniš, a to nije po volji Britancima, Nizozemicima i još nekih među svjetskim moćnicima – onda si agresor, a ako si agresor, a to je istima po volji – onda NISI agresor.

Konkretno, presude bi trebale olakšati današnjim hrvatskim vlastima barem dvije stvari:

Povlačenje tužbe protiv Srbije za genocid.

Onemogućiti Hrvatsku da na bilo koji način oteža ulazak Srbiji u EU. Svaka vlast koja drži do svog naroda znala bi da treba uraditi upravo suprotno od onoga što gazde žele.

Svatko ponosan bi im pokazao da to radi upravo zbog takvih osuda tj. ucjena iz Haaga.

Znamo da to nije slučaj s hrvatskim vlastima!

Vidimo da se Hrvatska ponovno budi. Pomognimo i njoj da što prije raspozna sve to o čemu govorimo i tako natjeramo da se i ova i sve buduće hrvatske vlasti brinu prije svega o hrvatskim nacionalnim interesima.

Hrvatsko slovo, 28. lipnja 2013.

Hrvsijet, 14. lipnja 2013.

Portal HKV-a, 14. lipnja 2013.

Glas Brotnja, 15. lipnja 2013.

**S. MIJOVIĆ KOČAN, J. PEČARIĆ, PROF. DR.
SC. STIJEPO OBAD, DRAGOVOLJAC.COM,
2022.**

UVOD

Desetak dana prije nego je zauvijek otišao, **prof. dr. sc. Stjepo Obad** nazvao me iz Zadra u Zagreb. Naši telefonski kontakti nisu bili rijetki, ali ni pretjerano česti jer smo se čuli uglavnom oko stručnih i profesionalnih stvari.

Ovoga puta nije bilo tako. Nazvao je da me pita kako sam i kada se spremam u Konavle. Odgovorio sam „uskoro“ i da će zastati u Zadru da se vidimo. Vjerojatno me pozvao ne zato, nego jer je bio već u godinama (deset više od mene) pa je poželio čuti se s nekim s kime ima o čemu popričati.

Nas dvojicu ne zbližava samo zajedničko ime nego i zajedničke Konavle i Prevlaka.

Vojnu utvrdu Prevlaka izgradila je austrijska vojska, a gradnju je izvodio austrijski namjesnik Dalmacije Lazar freiherr von Mamula, kako mu je bila službena titula, Srbin, rodom iz Gomerja u Gorskem Kotaru, jer su Srbi prečani u Austrougarskoj carevini bili posebno dobrodošli te protežirani. Njegovim prezimenom Mamula i

danас se zove Žanjica, otočić pretvoren u tvrđavu protiv neprijateljske im Srbije na ulazu u bokokotorski zaljev. Vojne utvrde, i Mamulu i Prevlaku, naslijedila kraljevsко-jugoslavenska, pa zatim talijanska, pa njemačka te jugoslavenska komunistička vojska.

Godine 1991. spale su sve maske o bratstvu i jedinstvu, vidjelo se tko je tko i što je što u tadašnjoj Jugoslaviji, a Jugoslavenska narodna armija pretvorena je u srpsku vojsku. S Konavoske Prevlake su danima raketirali istočna konavoska sela, među njima i moju rodnu kuću, već od 19. rujna te godine (ispaljeno je na nju i na okolne kuće 26 raketa, susjed ih je brojio!).

Međutim, međunarodnim utjecajem, a posebno postrojbama Hrvatske vojske, pod vodstvom generala Janka Bobetka, kopno na rtu Oštro i vojna utvrda vraćeni su Hrvatskoj, ali ne i pripadajući joj akvatorij što do dana današnjega nije riješeno. Valjda netko misli da smo mu i krivi i dužni zato što nas nije uspio zadržati trajno okupirane i istrijebiti nas.

U obrani Prevlake posebno su se istakli prof. dr. sc. Stjepo Obad, profesor povijesti sveučilišta u Zadru i već umirovljeni prof. dr. sc. Hrvoje Kačić. (Vidi: Stjepo Obad, **Hrvatska Prevlaka**, Ogranak MH, 1994.)

Tomu sam se i sam priključio kako sam najbolje umio i znao, prije svega brojnim apelima odaslanim u svijet pomoću novinske agencije i dokumentarnim filmovima. (Vidi: Stjepo Mijović Kočan, **Moja priča o Hrvatskoj**, prvi iz istoimenog ciklusa dokumentarnih filmova 1993. u arhivu Hrvatske radio televizije).

Tijekom Domovinskoga rata smo se i upoznali, a posebno smo se zblžili tijekom pisanja zajedničkog teksta koji čitate u ovoj knjizi. Profesor Obad je bio u Zadru, ja u Zagrebu, preuzeo sam pisanje toga teksta, ali svakidanje smo izmjenjivali mišljenja i usuglašavali pojedine dijelove zajedničkog ogleda. Pritom je Obadovo poznavanje povijesti i povjesne znanosti bilo presudno da taj tekst valjano artikuliramo. Zajedno smo ga i predočili na znanstvenom skupu u Kotoru 2007. kojemu je i profesor Obad bio sudionik.

Kada god smo se mogli susresti, susretali smo se. Posebno mi u sjećanju ostaje nekoliko susreta koje će i ovdje navesti. Tako sam se

na jednom proputovanju automobilom iz Zagreba u Konavle zaustavio u Zadru gdje me moj imenjak dočekao te smo se nekoliko sati družili, a upoznao sam tada i njegovu gospodbu.

Prof. Stijepo Obad, dok je vodio ogrank Matice hrvatske u Zadru, pozvao me na predstavljanje moga pjesništva što je i ostvareno.

Kada je Družba Braće hrvatskoga zmaja posjetila Konavle, nisam unaprijed znao da je među njima i prof. Obad; susreli smo se tijekom misnog obreda u crkvi u Čilipima, a nakon toga vrlo ugodno se družili.

Živo se sjećam i neću nikada zaboraviti jednu epizodicu iz njegova djetinjstva koju mi je tada ispričao. Naime, njegova sestra, ako sam dobro razumio, i drugi berači grožđa, kad su obavili berbu natovarili su sve u sepetima na konje idući tako doma. Presreli su ih partizani koji su netom bili „oslobodili“ Konavle, (ujesen 1944.) zaustavili konje, oduzeli im grožđe koje su morali predati za „narodnu vojsku“, odnosno za glavešine te vojske negdje u hercegovačkim brdima. Tada još dječarac, Stijepo Obad sve je to, tu grubu i nasilnu otimačinu, gledao sa zaprepaštenjem i zauvijek zapamtio.

Pri svakom susretu i on i ja smo se tomu radovali i uvijek imali o čemu popričati.

Naš zajednički pokušaj da svojim znanstvenim esejom pomognemo Hrvatima u Boki Kotorskoj i dobrosusjedskim odnosima uopće, znanstveničkim fahidiotizmom znanstvenica Hrvatskog instituta za povijest koja je uređivala zbornik radova s kotorskog znanstvenog skupa, ako nije nešto mnogo gore od toga (?), uvjetovala je da taj esej bude ispušten pa čete ga čitati ovdje.

Koristim prigodu njegovoj kćeri i svoj drugoj rodbini iskazati duboku i iskrenu sućut, a i ja sam njegovim posljednjim odlaskom izgubio iskrena i draga prijatelja.

Zagreb, 17. travnja 2021.

Stijepo Mijović Kočan

ŽUBRINIČEVI TEKSTOVI

**DR. HRVOJE KACIC'S BOOK SERVING
MY COUNTRY TRANSLATED INTO
SEVERAL LANGUAGES**

**IN CROATIAN, ENGLISH, SPANISH, GERMAN, AND TO APPEAR IN
UKRAINIAN AND POLISH**

DARKO ŽUBRINIĆ

Hrvoje Kačić

Biography

Hrvoje Kačić was born on 13 January 1932 in Dubrovnik. He graduated from the Merchant Marine Academy in Dubrovnik in 1951, and in the same year passed his final exams at Dubrovnik High School.

Dr. Hrvoje Kačić, second from the right, in the company of Ukrainian painter Taras Belej with his mother Olena on the left, and Darko Žubrinić, in a Zagreb gallery in 2010.

He studied Law at the University of Zagreb and Sarajevo, and in February 1956 graduated from the Law Faculty at the University of Zagreb. In 1958 he became a full-time trainee with the Municipal Court in Dubrovnik and the High Commercial Court of Justice in Zagreb (Shipping Law Department). In December 1960 he passed both judicial and solicitor examinations. In January 1961 he joined Atlantska Plovvidba, a shipping company in Zagreb.

Since 1965 he has been a member of the Presidency of the National Maritime Law Association, and since 1962 he has attended plenary Conferences of the Comité Maritime International / the CMI (Athens 1962, New York 1965, Tokyo 1969, Hamburg 1974, Rio de Janeiro 1977, Montreal 1981, Lisbon 1985, and Paris 1990). Since 1968, he has participated as a member of the State Delegation in a number of various diplomatic conferences

From 1970 until 1974 he was Chairman of the Legal Standing Committee of the International Ship Owners Association (INSA) in Gdynia.

From 1981 until 1985 he was a member of the Executive Committee

of the International Association of Average Adjusters in Antwerp and a reporter at many United Nation Conferences on Trade and Development (UNCTAD) in Geneva as well as at conferences related to issues of Maritime Insurance and Transport of Goods by Sea.

Dr. Hrvoje Kačić in the building of the University of Zagreb

He has participated in working groups and drafting committees that have organized preparatory activities for various International Maritime Conventions.

He was in charge of the Maritime Law Department in Dubrovnik Faculty, and taught postgraduate courses at the Faculty of Law in Split and at the International Interuniversity Centre, University of Zagreb. He has lectured in Italy, Great Britain, Belgium, the Netherlands, Norway, Spain, USA, China, Nigeria, Austria, Germany, Russia, Japan, Singapore and New Zealand.

He has published four monographs of Maritime Law and over forty articles on commercial and legal topics related to shipping, shipbuilding, insurance, investments, etc.

Over the years he has served as a member of Director's Boards of various international corporations in the shipping and insurance sector. He has been a practicing solicitor in Zagreb since 1989.

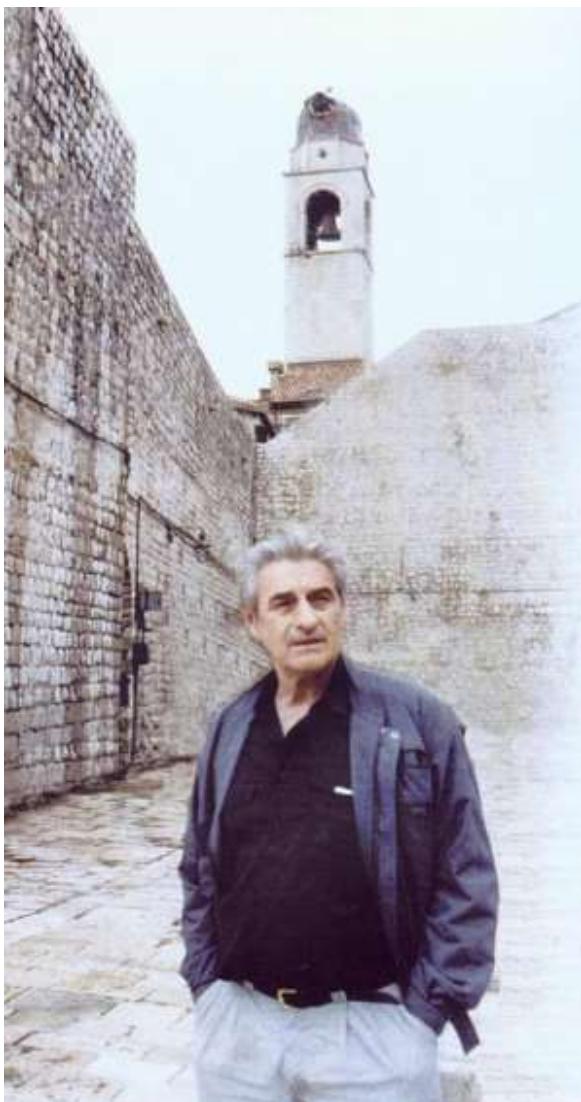
Dr. Hrvoje Kačić was a top Croatian sportsman - water polo representative.

From 1950 until 1961 he was a member of the national water-polo team and played in the European Championship in Vienna 1950 (bronze medal), the Olympic Games in Melbourne 1956 (silver medal), the European Championship in Budapest 1958 (silver medal), the Mediterranean Games in Beirut 1959 (gold medal) and the Olympic games in Rome 1960 (fourth place).

As a student he was imprisoned three times for political reasons, and was expelled once from university. On several occasions between 1950 and 1972 he was banned from traveling abroad.

Prof.dr. Hrvoje Kačić as a member of Croatian Parliament - Sabor in 1990s.

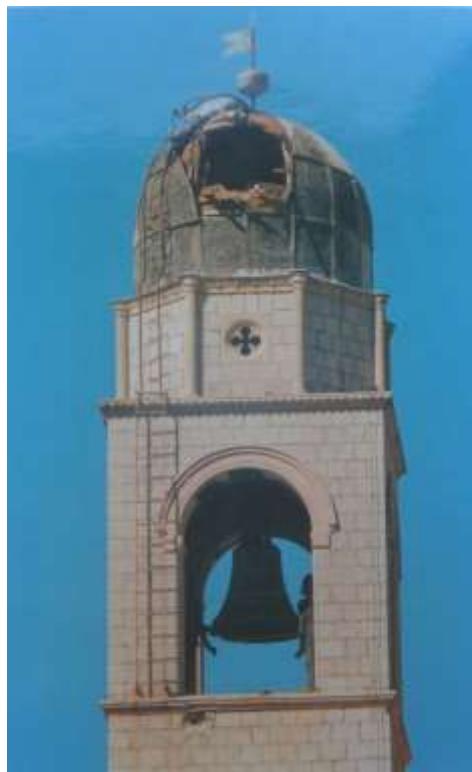

A result of savage shelling of the City of Dubrovnik (protected by UNESCO) on 12 June 1992, during the Serbian aggression on Croatia.

In Croatia's first multiparty elections in 1990 he was elected in the first round from the Dubrovnik constituency as an independent M.P. to the Croatian Parliament with the support from HDZ, HKDS, HSLS and HSS. As an M.P., he was elected chairman of the Committee for Foreign Affairs and voluntarily served in this function during the Croatian Parliament's first term. He represented Croatia in September and October 1991 at the Conference on the former Yugoslavia in The Hague under the charge of Croatian Parliament Community. He was also in charge of Croatian Parliament delegation at the Council of Europe Parliament, the Assemblies of Parliamentary members in the Central-European initiative and in NATO countries. He has never been a member of any political party.

Photos by the courtesy of dr. Hrvoje Kačić.

From January 1994 until July 2001 he worked voluntarily as the President of the State Commmission for Boundaries of the Croatian Government.

Selected references:

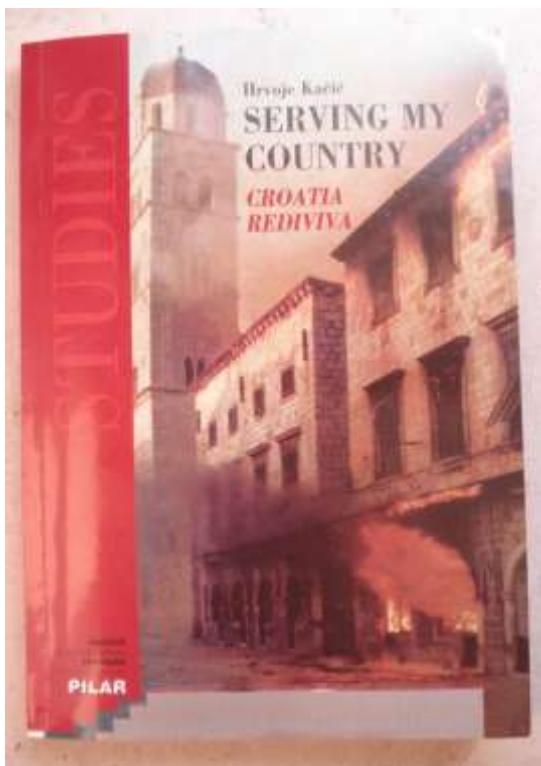
Hrvoje Kačić: *Serving My Country / Croatia Rediva*, Institute of Social Sciences Ivo Pilar, 3d printing, Zagreb 2006, ISBN 953-6666-21-9 (translated into Castellano - see below, German, Ukrainian and Polish editions in preparation)

Hrvoje Kačić: *Al servicio de mi patria / Croatia rediviva*, Instituto de ciencias sociales "Ivo Pilar", Fundacion para la emigracion croata, Zagreb

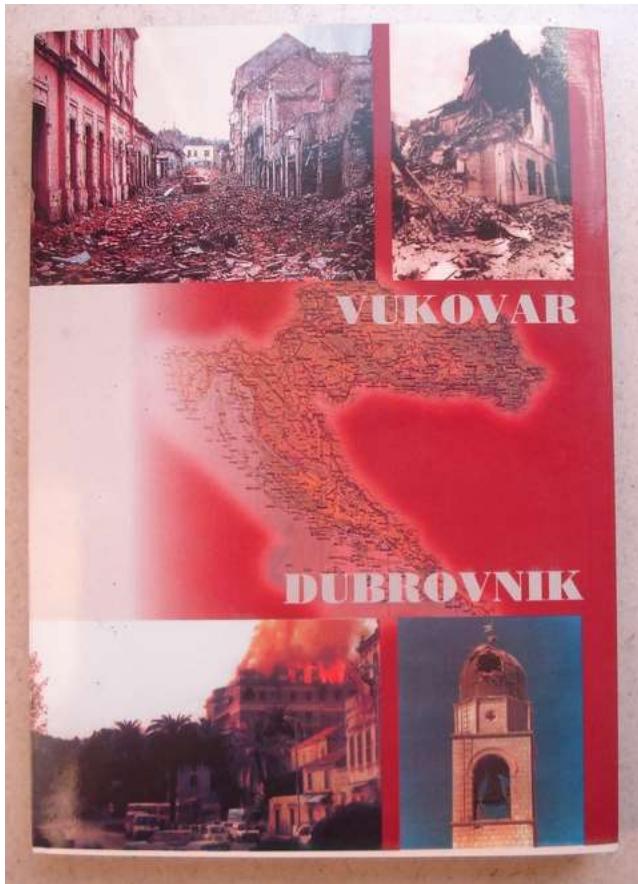
Hrvoje Kačić: *Dubrovačke žrtve / Jugokomunistički teror na hrvatskom jugu 1944. i poratnim godinama* (početak Bleiburga), drugo dopunjeno izdanje, Gea, Zagreb 2010., ISBN 987-953-7604-03-05

Hrvoje Kačić: Dubrovnik and the calamities of war (two chapters from his book *Serving My Country*)

Source www.croatianhistory.net

English edition. On the front page a photo of burning houses on the famous Stradun in the City of Dubrovnik. Stradun is probably the most beautiful street in the world. This was one of the results of Serbian aggression on Croatia 1991-1995.

Back cover of Serving My Country. The photos above are from Vukovar in 1991, after it was razed to ground during three months of Serbian everyday bombing and shelling. Below on the left is a hotel (now hotel Hilton) in Dubrovnik burning, and on the right a church bell on the Stradun street with a hole on the roof - also a result of the 1991 Serbian aggression on Croatia.

The third edition of the book SERVING MY COUNTRY – Croatia Rediviva, by Hrvoje Kačić was published by The Institute of Social

Sciences Ivo Pilar (The Institut društvenih znanosti "Ivo Pilar"), Zagreb, in December 2006.. The first edition was published in 2002. The book was edited by Dr Vlado Šakić, who also wrote the Editorial Note. The foreword was written by Prof. Kathleen Wilkes, and the book also contains an essay by Mr Michael Foot. The book has 241 pages, including a 30-page appendix containing documents, an index of names, a list of abbreviations, and 21 documentary photographs from the period of the aggression on Croatia.

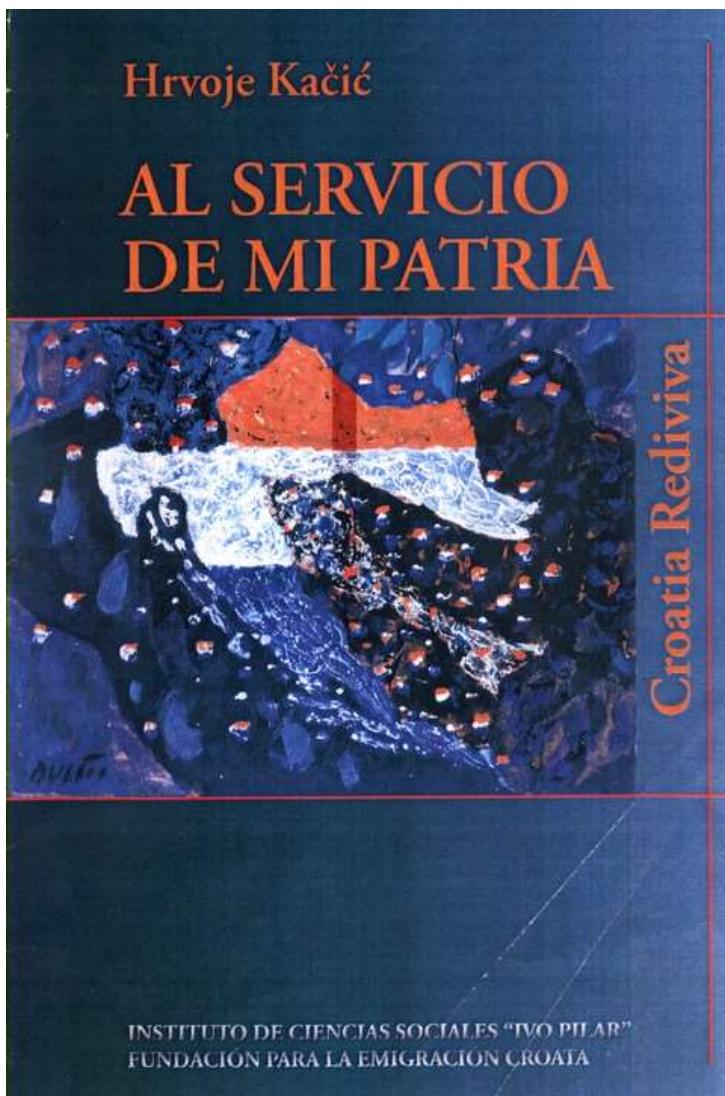
SERVING MY COUNTRY, Croatia Rediviva, was published in 2003, and the whole edition was sold out by 2005. In December 2006, it went into a second printing. Both editions were published by *The Matica hrvatska, Zagreb*, in their series *Special Issues*. The book was reviewed by Dr.Trpimir Macan, Mate Maras and Đuro Vidmarović and edited by Jelena Hekman. The Croatian foreword was written by Dr.Trpimir Macan. Furthermore, the book included the translation of the foreword to the third English edition written by Prof. Kathleen Wilkes, and an essay by Michael Foot, UK MP.

The hardback book has 479 pages, two inside-cover illustrations of the devastation of Dubrovnik and Vukovar during the JNA aggression on Croatia, an index of names, a list of abbreviations, and an 18-page appendix with copies of illustrated and written documents.

In November 2006, the German edition of the book under the title *MIT DER WAHRHEIT IN DIE WELT- Croatia Rediviva (WITH THE TRUTH INTO THE WORLD- Croatia Rediviva)* was published by *Volksbund der Deutschen Kroatiens, Zagreb*, in their "Humanitas" collection, printed by "Tonimir", Varaždinske toplice. The editors were Jasmina Petter, Stjepan Juranić, Stjepan Šulek and Gjuro Vidmarović. The book includes a foreword by Dr. Alois Mock, and an afterword by Academician Vladimir Ibler, as well as a review by Prof. Kathleen Wilkes, (a translation of her foreword to the English edition). The book has 251 pages, 22 pages of documentation, an index of names, a list of abbreviations and 32 documentary photographs (7 colour and 25 black-and-white).

TABLE OF CONTENTS

Editorial note	7
Foreword	9
Acknowledgements	11
I AGGRESSIVE OBJECTIVES FROM BELGRADE	
YUGOSLAVIA - A HISTORIC MISUNDERSTANDING	17
THE INTERNATIONAL BALANCE	25
KOSOVO CRISIS 1989/1990 AND KNIN BARRICADES	33
BELGRADE'S CHOICE - THE WAR OPTION	35
DIMNESS IN THE MIND	39
II EXIT FROM CONFLICTS	
VISITS TO THE POLITICAL DEPARTMENT OF NATO	45
MEETINGS WITH SENATOR PELL	51
CAUTION IS THE MOTHER OF WISDOM	57
APPEAL TO THE EUROPEAN PARLIAMENT	65
THE MATURING OF THE EUROPEAN COMMUNITY	67
CROATIA APPROACHING INTERNATIONAL RECOGNITION	83
III DUBROVNIK ANTEMURALE CIVILISATIONIS OCCIDENTALIS	
APPEAL TO PRESIDENT ANTAL	89
DIPLOMATIC CORPS REPRESENTATIVES VISIT DUBROVNIK	91
CONVERSATION UNDER A PHOTOGRAPH OF TITO	97
GENUINE VOLUNTEERS ACCUSED OF BEING "MERCENARIES"	103
THE CALAMITIES OF WAR	111
ATTEMPT TO STOP THE SIEGE	131
IV EUROPE RECOGNISES THE AGGRESSOR	
GERMANY STEPS FORWARD	141
THE EUROPEAN COMMUNITY MAKES A DECISION	145
"PEACE CONCERT"	153
DIPLOMATIC RECOGNITION	157
V THE ULTIMATE AFFIRMATION OF SOVEREIGNTY	
EVOLUTION IN THE APPROACH OF THE SOLE SUPERPOWER	163
ADDRESS TO THE ASSEMBLY OF NATO COUNTRIES	165
STATUS OF "SPECIAL GUEST" AT THE COUNCIL OF EUROPE	169
USA INITIATIVE IN SOUTH-EASTERN EUROPE	173
CONQUEST OF SREBRENICA AND "OLUJA"	177
TERRITORIAL INTEGRITY	181
VUKOVAR-SYMBOL OF MARTYDOM AND VICTORY	183
NOTES ON AUTHOR	191
INDEX	195
MICHAEL FOOT, ESSAY - DUBROVNIK, SERVING MY COUNTRY	202
APPENDICES	207
LIST OF ABBREVIATIONS	241

*Spanish edition of Serving My Country.
The map of Croatia on the front page drawn by Ivo Dulčić (1916-1975), distinguished Croatian painter born in Dubrovnik.*

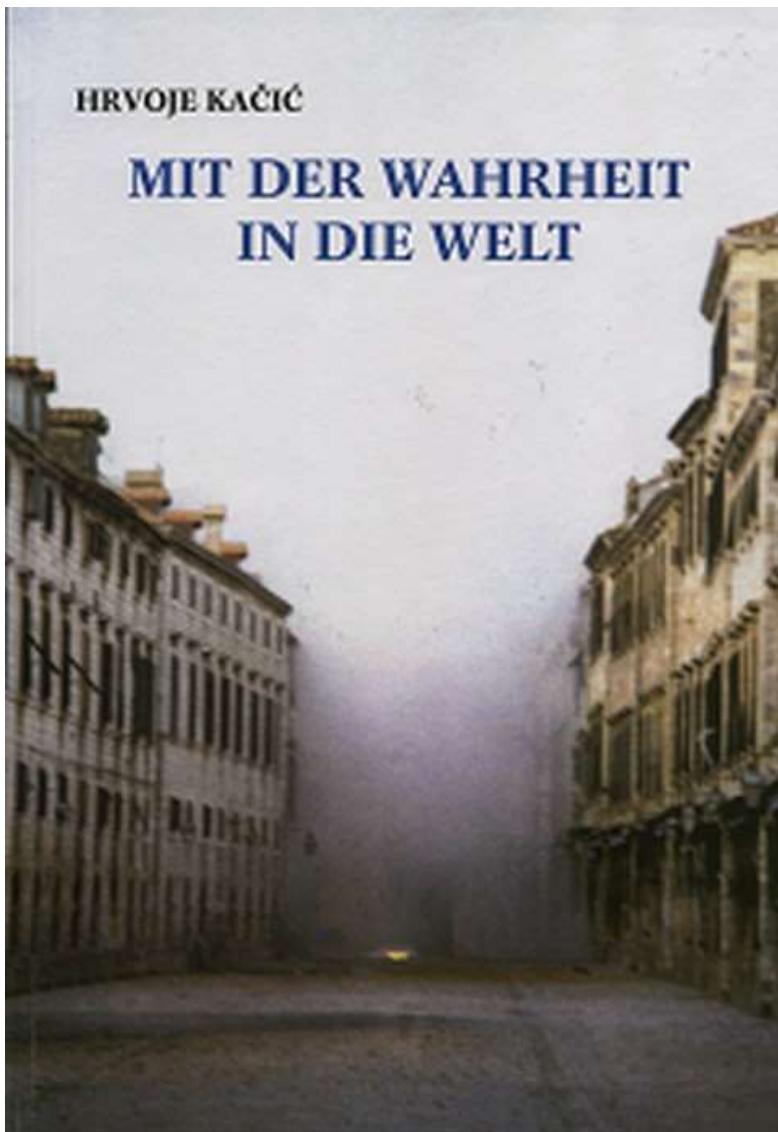
In June 2009, the Spanish version of the book under the title *Al servicio de mi patria - Croatia Rediviva* (*Serving My Country - Croatia Rediviva*) was published. This first edition in Spanish is published by the Institut društvenih znanosti "Ivo Pilar", Zagreb, and the Croatian Heritage Foundation (Hrvatska matica iseljenika), Zagreb. The book has 535 pages, 28 pages of documentation, an index of names, a list of abbreviations and it is illustrated by documentary photographs.

The foreword was written Dr. Trpimir Macan, historian and long-time editor with The Croatian Lexicographical Institute "Miroslav Krleža" and by the editor Željka Lovrenčić, MA. The book includes also an essay by Michael Foot and a review by Prof. Kathleen Wilkes (a translation in Spanish of her foreword to the English edition).

Printing is underway for the publishing of the book in Ukrainian, by the Publishing House "Tempora"- Kiev. The foreword was written by Prof. Maksim Kameneckij.

The all editions contain a wealth of documents and personal recollections of the events that marked the establishment of independent Croatia. This has been particularly appreciated by the authors of the reviews and forewords. to all the editions.

The author, Prof. Hrvoje Kačić, in the Great Hall of the Senate House, University of Zagreb, (he was expelled from the University in 1952 by the decision of the political disciplinary committee). It was in this Great Hall that he attended the graduation ceremony in 1956, when he graduated from the Zagreb University, the Law School, and in 1965, when he was awarded a doctorate in law. The same Great Hall witnessed the awarding of honorary degrees to Prof. Kathleen Wilkes, the eminent British scientist (author of the foreword to the English edition) and to the world-known statesman, Dr. Alois Mock, (author of the foreword to the German edition).

*German edition of Hrvoje Kačić's monograph *Serving My Country**

Dr. Hrvoje Kačić's monograph *Serving My Country* is available in the following bookshops:

Prodajna knjižara Matice hrvatske (Croatian edition only), Matičina ul. br. 2, 10 000 Zagreb, tel. 38510 4819 318

E-mail: prodaja@matica.hr

Knjižara Ljekavak (English edition of *Serving My Country*, as well as Dubrovačke žrtve, in Croatian), Trg bana Jelačića 17, 10 000 Zagreb, tel. 38510 4812 992,

E-mail: knjizara-ljekavak@zg.t-om.hr

Sveučilišna knjižara Dominović, Hrvatske bratske zajednice 4, 10 000 Zagreb (zgrada NSK), English, German and Spanish editions available.

E-mail: knjizara@dominovic.hr

Dr. Hrvoje Kačić: Vaterpolo i cirilična pisača mašina

Tijekom mojeg dugogodišnjeg bavljenja športom posjetio sam u nekoliko navrata Moskvu i tadašnji Lenjingrad, ali već u to vrijeme sam želio posjetiti i Gruziju, koja je u to doba bila u sastavu SSSR-a. U vaterpolo reprezentaciji SSSR-a bilo je nekoliko vrhunskih igrača iz Gruzije, od kojih su mnogi bili članovi športskog kluba "Dinamo" Tbilisi. Ja sam s njima dogovarao da se organizira recipročna turneja između klubova "Jug" iz Dubrovnika i "Dinama" iz Tbilisija. Moji prijatelji iz SSSR-a su mi kazali, da s obzirom na vertikalni ustroj svih klubova, koji nastupaju diljem SSSR-a pod imenom "Dinamo", da se sve odluke donose u Moskvi, te da bi najučinkovitije bilo, ukoliko bi mi iz Dubrovnika uputili centralnom uredu "Dinama" iz Moskve poziv za gostovanje "Dinama" Tbilisi u Dubrovniku. Ti isti Gruzijski preuzezeli obvezu da će oni potvrditi primitak poziva i prihvati poziv, te uzvratiti sa prijedlogom, da na

prijateljskim turnejama, najprije "Jug" nastupi u Gruziji, pa da će nakon toga uslijediti gostovanje "Dinama" Tbilisi kod nas. Ja sam se složio s ovakvim prijedlogom, s tim da sam želio napisati službeni dopis "Juga" ciriličkim pismom.

U tu svrhu pitao sam nekoliko svojih školskih kolega u Dubrovniku, znajući da potiču iz srpskih i pravoslavnih obitelji u kojima su mnogi stariji članovi bili intelektualci, da mi posude pisacu mašinu na cirilici. Nakon što sam dobio od svih upitanih informacije, da nemaju cirilične pisače maštine, zamolio sam kolegu Rastka Barbića, već tada odvjetnika u Dubrovniku koji je kasnije bio i na čelu lokalnih Srba u Dubrovniku, da me povede kod paroha pravoslavne crkve u Dubrovniku, što je on rado prihvatio. Nakon prethodno dogovorene posjete parohu, ja sam vrlo opširno iznio razloge za naše posjete i molbu, da nam dopusti korištenje pisače maštine ovdje u njihovom uredu, a da će predstavnici "Juga" doći sa pripremljenim tekstrom. Na to je pravoslavni paroh upao u moje izlaganje i rekao "Pa ni mi nemamo ciriličnu pisacu mašinu", te doslovno dodao "pa ko to danas više piše cirilicom".

=====

Ovaj istiniti događaj opisao je dr. Hrvoje Kačić u svojem poznatom djelu "U službi domovine / Croatia rediviva" (treće, dopunjeno izdanje), objavljenom u Zagrebu godine 2011. u izdanju Matice hrvatske, na str. 87. Objavljuje se portalu CROWN s dopuštenjem (i na sugestiju) samog autora. Naslov priloga je redakcijski.

<http://www.croatia.org/crown/articles/10071/1/Dr-Hrvoje-Kacics-book-Serving-My-Country-translated-into-several-languages.html>

The following inscription adorns the entrance to Rector's Palace in Dubrovnik:

OBLITI PRIVATORUM, PUBLICA CURATE

(Forget private affairs, take care of the public ones)

On the photo below:

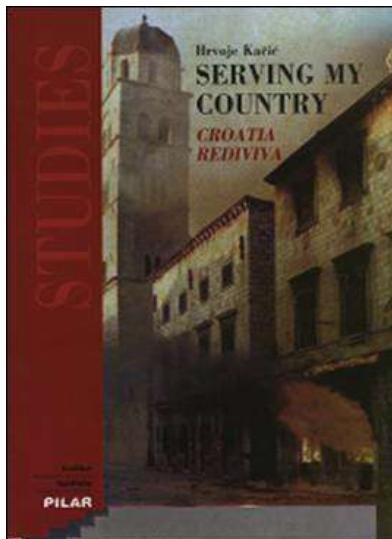
Dr. Hrvoje Kačić and Dr. Alois Mock, distinguished Austrian politician, in 2004 in front of Rector's Palace in Dubrovnik. Photo from [Kačić, U službi domovine]

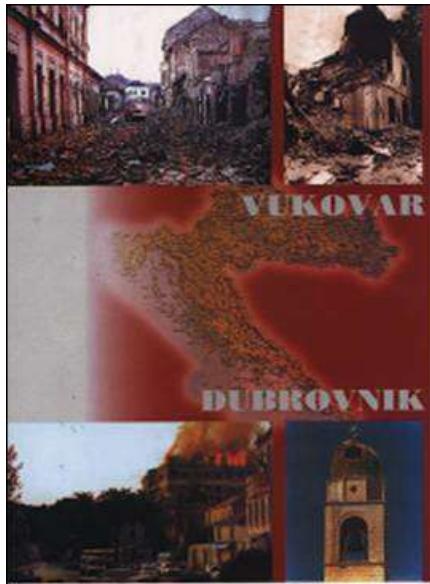
Gornju sliku sam stavio na moju mrežnu stranicu o Dubrovniku i o Boki kotorskoj (svakako ju prenesite u svoju knjigu):
www.croatianhistory.net/etf/et111.html Par njegovih referenci kod mene (na istoj mrežnoj stranici kao i ovoj navedenoj u prethodnom redku):

- [Hrvoje Kačić]

Books written by Hrvoje Kačić published since 2002.

The third edition of the book **SERVING MY COUNTRY – Croatia Rediviva**, by Hrvoje Kačić was published by *The Institute of Social Sciences ivo Pilar (The Institut društvenih znanosti “Ivo Pilar“)*, Zagreb, in December 2006.. The first edition was published in 2002.

The front and back covers of the English edition

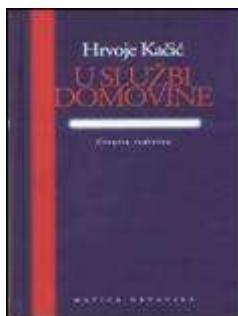
The book was edited by Dr Vlado Šakić, who also wrote the Editorial Note. The foreword was written by Prof. Kathleen Wilkes, and the book also contains an essay by Mr Michael Foot. The book has 241 pages, including a 30-page appendix containing documents, an index of names, a list of abbreviations, and 21 documentary photographs from the period of the aggression on Croatia.

TABLE OF CONTEKST

(Dano ranije)

The first Croatian edition of the book, ***U SLUŽBI DOMOVINE – Croatia Rediviva***

(*SERVING MY COUNTRY, Croatia Rediviva*), was published in 2003, and the whole edition was sold out by 2005. In December 2006, it went into a second printing. Both editions were published by *The Matica hrvatska, Zagreb*, in their series *Special Issues*. The book was reviewed by Dr.Trpimir Macan, Mate Maras and Đuro Vidmarović and edited by Jelena Hekman. The Croatian foreword was written by dr.Trpimir Macan. Furthermore, the book included the translation of the foreword to the third English edition written by Prof. Kathleen Wilkes, and an essay by Michael Foot, UK MP.

The front cover of the Croatian edition

The hardback book has 479 pages, two inside-cover illustrations of the devastation of Dubrovnik and Vukovar during the JNA aggression on Croatia, an index of names, a list of abbreviations, and an 18-page appendix with copies of illustrated and written documents.

In November 2006, the German edition of the book under the title ***MIT DER WAHRHEIT IN DIE WELT- Croatia Rediviva (WITH THE TRUTH INTO THE WORLD- Croatia Rediviva)*** was published by *Volksbund der Deutschen Kroatiens, Zagreb*, in their

“Humanitas” collection, printed by “Tonimir”, Varaždinske toplice. The editors were Jasminka Petter, Stjepan Juranić, Stjepan Šulek and Gjuro Vidmarović. The book includes a foreword by Dr. Alois Mock, and an afterword by Academician Vladimir Ibler, as well as a review by Prof. Kathleen Wilkes, (a translation of her foreword to the English edition). The book has 251 pages, 22 pages of documentation, an index of names, a list of abbreviations and 32 documentary photographs (7 colour and 25 black-and-white).

The front cover of the German edition

In June 2009, the Spanish version of the book under the title **AL SERVICIO DE MI PATRIA - Croatia Rediviva** (*SERVING MY COUNTRY - Croatia Rediviva*) was published. This first edition in Spanish is published by the *Institut društvenih znanosti "Ivo Pilar"*, Zagreb, and the *Croatian Heritage Foundation* (*Hrvatska matica iseljenika*), Zagreb. The book has 535 pages, 28 pages of documentation, an index of names, a list of abbreviations and it is illustrated by documentary photographs.

The front cover of the Spanish edition

The foreword was written Dr. Trpimir Macan, historian and long-time editor with The Croatian Lexicographical Institute "Miroslav Krleža" and by the editor Željka Lovrenčić, MA. The book includes also an essay by Michael Foot and a review by Prof. Kathleen Wilkes (a translation in Spanish of her foreword to the English edition).

Printing is underway for the publishing of the book in Ukrainian, by the Publishing House "*Tempora*"- Kiev. The foreword was written by Prof. Maksim Kameneckij.

The all editions contain a wealth of documents and personal recollections of the events that marked the establishment of independent Croatia. This has been particularly appreciated by the authors of the reviews and forewords. to all the editions.

The author, Prof. **Hrvoje Kačić**, in the Great Hall of the Senate House, University of Zagreb, (he was expelled from the University in 1952 by the decision of the political disciplinary committee). It was in this Great Hall that he attended the graduation ceremony in 1956, when he graduated from the Zagreb University, the Law School, and in 1965, when he was awarded a doctorate in law. The same Great Hall witnessed the awarding of honorary degrees to Prof. Kathleen Wilkes, the eminent British scientist (author of the foreword to the English edition) and to the world-known statesman, Dr. Alois Mock, (author of the foreword to the German edition).

The books are available in bookshops or can be purchased via the Internet at the following addresses:

Prodajna knjižara Matrice hrvatske, Matičina ul. br. 2, 10 000 Zagreb,
tel. 38510 4819 318

E-mail: prodaja@matica.hr

Knjižara Ljevak, Trg bana Jelačića 17, 10 000 Zagreb, tel. 38510
4812 992,

E-mail: knjizara-ljevak@zg.t-om.hr.

Knjižara Sv. Antun, Kaptol 6, 10 000 Zagreb, tel./fax 38510 4828
823,

E-mail: naklada.sv.antuna@zg.t-com.hr

ANIMA SUVENIRNICA, Pred dvorom 2, 20 000 Dubrovnik, tel.
020 324 066,

E-mail: antoniocorak@gmail.com

ALGEBRA doo, Placa 9, 20 000 Dubrovnik, tel. 38520 323 217

Hrvoje Kačić: Dubrovnik and Calamities of War; Attempt to Deblockade Dubrovnik

HRVOJE KAČIĆ, SERVING MY COUNTRY, CROATIA REDIVIVA

Published by the Institute of Social Sciences Ivo Pilar, Zagreb 2006.;
ISBN 953-6666-21-9

Two chapters about Dubrovnik from the book

16. DUBROVNIK AND THE CALAMITIES OF WAR²⁰

We are greatly indebted to Father Marin²¹. He, through Pomet, sent a message to the world that "war is the bane of human nature". Generations in Dubrovnik grew up understanding the prudence of this message – especially at those times when their compatriots from other regions of Croatia were caught up in the storms of war: even outside the borders of their homeland, often against their will, and too frequently in the service of foreigners.

But the experience, and the teaching, of our ancestors have not managed to preserve our "Croatian Athens", this gentle "Dubrava" (oakwood) of the Croatian south from the horrors of war. Such horrors are alien to the heritage of European sensibility, at least at the end of the second millennium.

Perhaps the example of the Second World War contributed to our hopes, our expectations, that Dubrovnik might have escaped the tears, human sacrifices and victims, the bombardment, destruction or

²⁰ Article published in the "Dubrovnik in War" Ed. Matica Hrvatska – Dubrovnik, on the occasion of the P.E.N. World Congress, held in Dubrovnik 19th – 24th April, 1993.

²¹ Marin Držić (1508 – 1568) is the most famous writer of the Croatian Renaissance, and among the first Croatian playwrights. Pomet is the leading person in Držić's comedy Uncle Maroje

devastation of whole regions. We believed that we might thread our way peacefully between the Scylla of decadent communism and the Charybdis of the "second Yugoslavia" which had been built on communist ideology. For we had been educated in the values of Dubrovnik; Dubrovnik, which had been recognised not only in Europe but throughout the wider world as a pearl of civilisation, a jewel of architecture, the unification of the harmony of nature; and an Athens of the spirit, of culture, civilisation, traditional values, tolerance, openness, and mutuality. Thus, we were certain that Serbian extremism and chauvinism could not subdue us.

How wrong we were. We underestimated the nature and structure of the so-called Yugoslav National Army. For even when that sad army – which had been neither "national" nor "Yugoslav" since 24 January 1991²² – when it took off its mask – and clearly and publicly threatened to remain the main political force in Yugoslavia – even then, it was still believed that this army would not make organised strides into crimes of such dimensions.

It was well-known that the army had resources of enormous and deadly power; but unfortunately we underestimated a fact which had already been adequately verified: the extent to which it was prepared to destroy for the sake of destruction itself, to shoot just to kill and to wound, to capture for the prizes of plunder, and was willing to become an army of occupation.

Now, as we think of the calamities of war and of Dubrovnik,²³ and of those dinosaurs in their olive-grey generals' uniforms as well as other human relics with the same uniforms and equipped with weapons from those same arsenals, we can say (it is not an excuse, but an explanation) that we were mistaken: mistaken about the nature of the monster that was threatening us. History will later pronounce whether this mistake was excusable.

²² See footnote 3

²³ See Appendix for copy of the letter from the President of the Serbian Government dated 5 October 1991 addressed to the Croatian Government

One of the leading wartime partisan generals, Peko Dapčević, addressed an appeal to the Allied Airforce Headquarters in Italy, back at the beginning of 1944. He requested that the bombers of the allies' squadrons, as they made their way to operate against targets in Hungary and Romania (Ploesti), should not fly over Dubrovnik; because it would be so devastating if there were an accident and an aeroplane crashed on the town with its dangerous load – damage to Dubrovnik would mean a huge loss to European culture. We were duped by this memory, assuming that the army, boasting loyalty to its partisan roots, had retained some of Dapčević's spirit; and that through its military academies, its specialisations, and its services in foreign countries it would have developed a code of military behaviour that prohibited it from permitting itself the brutality that characterises aggressors, conquerors, and occupiers.

It is obvious that we were wrong. But before we try to describe how and why we were wrong, and since we have just mentioned the partisans in connection with Dubrovnik, we should ensure that nobody is mistaken with regard to one aspect. That is: the calvary of Dubrovnik began with the arrival of the partisans in the region in October 1944. It began then, because in that first post-war period the "liberators" forced a horrible tribute upon the Croats of Dubrovnik and its surroundings, paid in blood. In scarcely any village or hamlet were women permitted to wear black so that they could appropriately mourn for their dead. In the town itself more than twenty priests and monks were executed, as were hundreds upon hundreds of citizens of the Dubrovnik region.

In the interests of truth I should mention that Vladimir Dedijer – when I met him accidentally in the spring of 1971 at a cocktail party in the Yugoslav Embassy in Washington – told me (in the presence of an honest partisan general, Danilo Trampuz): "We were unjust to Dubrovnik, when thinking back to the partisans and the so-called National Liberation Army". I was curious and asked him: "Why?" His answer was very direct: "We let a lot of people get killed there", and he continued: "Tito sent me to Dubrovnik at the end of 1944 to stop the executions, but by then it was already too late".

Dubrovnik was the first; similar episodes followed in Srijem, Bačka, Tovarnik, and other towns and places throughout Croatia. Testimonies such as Dedijer's bear out the allegation that even people such as he were instructed to seek alibis for all the horrors that took place in the post-war reality. Executions became less frequent in the ensuing months. Everything about the differentiation of atrocities and the decision whether to make them public or conceal them (if indeed there was any system in the selection, or any criteria for decision) leads us to conclude that none of these crimes had the function of revenge or punishment; rather they were inflicted to frighten, to conquer, to uproot dreams of democracy and freedom.

In the many criminal proceedings reflecting Bolshevik savagery, proceedings which, of necessity, continued long after the Resolution of the Inform Bureau (when Tito broke with the USSR in the middle of 1948), many citizens of Dubrovnik lost their youth and manhood in the prisons and camps of Lepoglava, Stara Gradiška, Zenica, etc. So too now, just at a time when we were hoping that the winds from Europe with her established democracies would uproot the causes of armed hostility, our Dubrava, unhappily, followed the destinies of many other Croatian towns and villages, by becoming a victim of the storms of war.

Development in the transition period from totalitarian communism to democracy was not a simple process, especially not when it was contemporaneous with the decay of the worn-out model of multinational state communities, whose peoples squirm and twist in insoluble economic chaos because they have been enslaved by an ideological utopia.

Throughout the whole first half of 1991, all relevant international opinion – some people reluctantly, some not – accepted Bush's determination to preserve the strategy of retaining the status quo. In this they were influenced by the potential for dramas in the ex-USSR, and the tragedy of the war in ex-Yugoslavia. Subsequently, Roland Dumas, then both French Minister of Foreign Affairs and President of the Security Council of the United Nations, said nostalgically (when referring to circumstances in the USSR and the

SFRY) that a world-wide audience looked on at the crumbling of the last two colonial empires of Europe.

To understand better the various directions taken in the final episode of the dissolution of those two artificial creations – both set up in a whirlpool of chaos, violence, war, cruelty, and communist revolution - it is essential to stress certain differences between them. These can be seen right now; millions of people have seen their one-time hopes crumble to nothing. This last act represents the end of the world for some. But simultaneously, for innumerable numbers of people and even for whole nations, it represents the dawning of the day of long-sought freedom and democracy.

In the Soviet Union a radical cleansing, and the first phase of transformation, is taking place in a relatively quiet way. But in Yugoslavia that same process is degenerating into a state of undeclared war. The reasons for these different courses can be inferred from the following:

(a) In ex-Yugoslavia, communism was either defeated or collapsed; in Slovenia first, then in Croatia, followed by Macedonia and Bosnia-Herzegovina. This happened away from the state's centre of power, Belgrade. Communism continued its tyranny there, albeit under a different name. By contrast, communism in the USSR collapsed in the power-centre itself; in Moscow, in the Russian Federation. (I believe that the events in the Baltic Republics, even though they occurred before those in Moscow, are relatively marginal; because of the hugely disproportionate significance of events in Russia when we take into account all the relevant factors). Thus, with the collapse of communism in Moscow itself, the military machine was left disorientated; despite the efforts of some of the generals, it was not engaged as a political arbitrator. In Yugoslavia, on the other hand, the communist defeat in Slovenia and Croatia brought about a blending of objectives between the Serbian oligarchic communist authorities and the Yugoslav – or rather, Serbian-army, an army raised in and poisoned by communism; an army that ignored the organs of federal government.

(b) Serbia, which many of its citizens assumed to be synonymous with Yugoslavia, or if not that at least as the dominant federal unit

within it, is becoming an unattractive continental Balkan mini-state with all its uncertainties and burdens, especially the mammoth army (because of its geopolitical situation, natural resources, working habits, size, population, resources, economic potential, etc.). But Russia is definitely still a world superpower, from the Baltic and Black Sea to the Pacific.

(c) In a critical historical period Gorbachev and Yeltsin happened to be in control, as leaders of the Soviet Union and Russia respectively. Both ex-communists; but rational and realistic politicians who understood the demands of the time and who opted for dialogue, negotiation, compromise, and peaceful solutions. By contrast, and most unfortunately, the leaders of Yugoslavia (actually Serbia) at that crucial moment were Jović, Milošević, Kadijević, and Adžić; aggressive totalitarians who wanted to keep Serboslavia, but under the name of Yugoslavia, resorting to compulsion and even war and bloodshed.

(d) Thanks to the common sense of responsible people, Russia has become a permanent member of the Security Council of the United Nations; and is allowing access, where the needs are unavoidable, to international support-structures, financial and otherwise. Serbia, on the contrary, under its neo-communist leadership (with Montenegro, it is the only residue of European communism), is using the former federal army to implement its repressive policies – first in Kosovo, then in Slovenia, Croatia, later in Bosnia and Herzegovina and finally again in Kosovo – and remains deaf to every appeal and resolution that emerge from the policies of the world community and particularly the European community.²⁴ It is sinking into isolation. Narrowmindedly, it is exposing itself to sanctions; and these will become even more stricter and efficient and should remain in force until Serbia undergoes its own metamorphosis, and thus matures into a partner of nations, in conformity with the standards required by the

²⁴ This was still during the protracted period when Milošević was treated as a viable peacemaker.

international community. Colonialism and democracy are eliminating each other. Despotism cannot be improved, only destroyed.

In these historic circumstances, members of the present generation of all non-Serbian nations inside the borders of former Yugoslavia have been confronted by the struggle for the survival of their own nation. We are witnessing a painful process, within which the victims, and the losses, are not equally distributed.

While this has been going on in ex-Yugoslavia, as Yugoslavia sinks further into the darkness of war, Europe and more especially the USA (the USSR is fully engaged with its own turbulence) have been preoccupied with the Gulf War. The USA, surprised, unprepared, and confused, left the initiative to Europe; only recently has it undertaken more direct action with respect to Bosnia-Herzegovina, as it came to understand that although there is knee-deep blood in exhausted Croatia, it was likely that even worse might happen in Bosnia-Herzegovina. Until then it had fallen back upon resolutions and statements, always stressing that the USA would accept no solution that had not been reached by peaceful means; which, in the language of the Balkan Bolsheviks, Byzantines, and barbarians, means that force could be used to destroy any chance either for an evolution, or a solution. Whereas Europe, with its collective decision-making system and a rotating six-monthly presidency plods along after events.

But those who criticise Europe for its blindness, deafness, and slowness, are wrong; especially wrong when they accuse it of indifference or ill will. Europe cannot change itself for the sake of the Balkans even if it wanted to. Differences in European views are huge with regard to the importance of speed, or in their perceptions of the fierceness, and the scale, of the atrocities. These disagreements cannot simply be swept under the carpet. However, as a fuller understanding of the situation has inevitably grown and matured across the mosaic which represents the contemporary European Community – first in Germany and France – observers were dispatched, followed by the Conference on Yugoslavia in The Hague. Everyone agrees that Europe reacted late. But its main failure lies in the fact that it did not in good time implement radical

economic sanctions against Yugoslavia. An efficient economic blockade and isolation of international traffic would have brought an already heavily indebted country to an economic catastrophe, which would have accelerated the process of sobering-up the top authorities. Moreover, that would have sidelined the militant warriors; whether it is those warriors who sit in the Serbian Academy of Arts and Sciences, those who threaten or bring about anti-bureaucratic revolutions in Gazimestan, Dedinje, Ušće, or Knin, or those who execute people in Borovo Naselje and Škabrnja, destroy Vukovar, Osijek, Vinkovci, Zadar, Dubrovnik, etc., or those with premeditation who even shoot down a white EC helicopter near Varaždin. It is those warriors who sow hatred and death.

The Hague Conference is often regarded as an historic misunderstanding or failure, foreshadowed at the table at Versailles, later in the Jajce; something that, in the name of "Yugoslavia", served to abort effective action. The successors are known, the inheritance is not. It is certain that the balance is a negative one, and the only question is when will that finally become clear. But those who, encouraged by the media, irresponsibly condemned The Hague Conference as "sterile" or its president, Lord Carrington, as a "senile nobleman" are mistaken. Evidently, we are forced to live in a time where there is abundant "political blindness".

As the dinosauric generals and paranoid Milošević just go on, the sirens of death and destruction sing a requiem for Yugoslavia - that common state of the southern Slavs, which will forever be remembered as a Yugo-tragedy. According to its Constitution of 1974, Yugoslavia already had two important elements required for a confederation in place; parity and consensus. But these were not respected in any important matters, because everything and everyone were governed by the orthodox communist ideology, until it began to be squeezed out by the beginnings of democracy.

Once all the efforts of Slovenians and Croatians to transform the common state into a genuine confederation were rejected, the results of the Slovenian plebiscite and the Croatian referendum were

foregone conclusions.²⁵ Only the speed of their implementation could have been changed.

Clearly, the only option that remained was the declaration of independence and self-reliance; qualities with which Dubrovnik approached its own crucifixion as an integral part of Croatia, a Croatia whose sons, between Dravograd and Serbia, had had a similar experience at one moment of history, in 1945.

Aggressive conquerors were trying to realise Serbia's long-standing dream and presumptuous ambition, to gain an exit to the sea.

And so, on 1 October, with no reason but with a clear aim, they launched their attack on Dubrovnik. They were not entirely satisfied with the sea owned by their southern satellite. They wanted their own exit to the sea; not just for economic reasons (Dubrovnik being a highly lucrative source of tourist money) but for their vanity, violence, arrogance, and for the sake of further plunder.

The conference in The Hague started at the beginning of September 1991. Belgrade figured out that this would be the last, and for that reason the best, moment for plunder. Even before the Serbian and Montenegrin representatives had reached The Hague, the USA and the European Community had already laid down a clear and indisputable condition: there was to be no changing of borders by force. But perfidious Serbia played a wrong, but under the circumstances its sole remaining, card: the so-called "self-determination of a nation". If this was so valuable in the eyes of the USA and Croatia, why couldn't it be so concerning parts of Croatia; especially Dubrovnik, which was the most attractive region for Serbia? They could offer an anti-bureaucratic revolution, autonomy, and a free republic. Serbia tried to tempt Dubrovnik with this offer,

²⁵ It was extremely difficult to expect that Tudjman and Kućan might be successful in obtaining consent from Milošević to restructure Yugoslavia from a Federation into a Confederation. Moreover, Milošević was causing the destruction of Yugoslavia by abolishing any kind of autonomy in Kosovo and Voivodina and simultaneously was abusing Serb ethnic groups in Croatia to reach autonomy.

that is, under Serbia's protection it could "enjoy" a position like Monaco.

At that stage Croatia was passing through its martyrdom. Eastern Slavonia was being attacked from all sides; the line Okučani – Lipik – Virovitica, and then Lika, the Karlovac-Rijeka road were being shelled; the Maslenica bridge was demolished, followed by the Obrovac-Benkovac railway line towards Zadar and Šibenik. The Peruća (a hydroelectric power station) was threatened and the barracks throughout the "remaining remains" of Croatia. Ploče was under assault from the sea. In the minds of the generals, Neum was one of the remnants of Yugoslavia. In August 1991 mobs of plunderers were mobilised, regardless of whether they were army reservists or any other kind of "bearded bands of brigands" (the so-called JNA was thus described by Douglas Hurd, the British Minister for Foreign Affairs, in August 1991); mobilised with the war cry: "prepare yourselves, prepare" for plunder and theft.

Far from the rest of the exhausted regions of Croatia's indivisible land, its southern part was expected, in the military-strategic plans devised by generals with their blacked-out minds and their raging warriors, to be an easy catch. They expected just to walk into the town, find some marionettes – with beards or without – and enrich Serbia with a seventh autonomous republic. During the storms of war, Dubrovnik has lost everything except its people and its wonderful youth prepared to defend their native soil with their own lives.

Military forces are invading the territory from the east, from Boka. Slano, in the west, is being destroyed; and the hinterland is under attack from Trebinje. Brgat is putting up tough resistance even though the enemy is absolutely dominant in both air and sea attacks. The dragons of the air are demolishing Croatia's sacred objects inside Dubrovnik. They are also destroying the ports, cultural monuments, civilian property, monasteries, churches, and hotels; while, as a gift from the "liberators," explosives are aimed at museums and palaces even through the windows of the city walls and fortresses.

Geographically separated from its homeland, Dubrovnik with extreme effort has found the power to defend itself. Young men from

the villages, from cafes, from their places of work, from their schools and faculties, are taking up arms. Small fast boats find their way by night between gunboats and cliffs. Young men have arrived via the sea; students have left their universities; friends from Korčula, Imotski, Split, Solin, Opuzen, Zagreb, Vukovar, Herzegovina have joined them. At the very last moment military experts have arrived from Benkovac, Slavonia, Sinj, Omiš and Lastovo. So night and day, the so-called "televisions"²⁶ (a form of Molotov cocktail) were being made in people's homes; these are the only weapons that are not in short supply. Professional officers have transferred from the very same Serbian army, because those who were honourable and decent refused to serve under the five-pointed red star, together with the Chetnik symbols; the criminal path has extended too far. Efficient military command has emerged; the sea blockade has been broken. Despite all the resources Croatia can raise, Dubrovnik is becoming a new Guernica and Srdj; a new Alcasar. This symbiosis of Alcasar attacked and destroyed by "those on the left", and Guernica demolished by "those on the right" – is a fascinating parallel for Dubrovnik and Srdj, because what has befallen Dubrovnik and Croatia during this war comes from a widely representative spectrum, ranging from the Balkan's most extreme fascist right to the bolshevists most extreme left incorporating anyone willing to plunder, steal, and rob. The evidence is everywhere to be seen.

Contrary to the achievements of contemporary Europe, under Milošević's sway various Adžićes have been homogenised shoulder-to-shoulder. In the summer of 1991 Adžić ordered his newly promoted officers: "Traitors should be shot on the spot without mercy or regret" and various Arkans and Hadžićes have been pulled in as well. The fetters are Šešelj's, Bora Jović's, and B. Kostić's. So, the far left and the far right have united to create force, violence and war, and to generate the hatred that was promulgated in the

²⁶ These are explosives that were handmade because there was a marked shortage of ammunition.

Memorandum of the Serbian Academy of Arts and Sciences²⁷. It is a familiar fact that hatred is the most dangerous of explosives.

This is the first war that will go down in world history as an ideological one that was invented, worked-out, and directed under the auspices of an Academy of Arts and Sciences.

The Serbian Academy of Arts and Sciences (SANU) released The Memorandum resulting in calling the Serbian people to use all means and justify any actions in achieving the security of “threatened” Yugoslavia. In 1986, when the SANU Memorandum was made public, the SANU president was Dobrica Čosić who, in 1992, became the president of rump Yugoslavia. When unavoidable comparisons with the Spanish civil war come to mind, it would be interesting to discover whether the generals were aware that in all of European history, only in Spain and now again in the Yugo–tragedy

²⁷ The translated conclusive section of the SANU Memorandum reads: “*The position of equality that Serbs must strive for presupposes the same initiative in deciding on key political and economic issues as enjoyed by others. For decades of Serbian passivity have been bad for Yugoslavia as a whole by failing to contribute ideas and critical appraisals based on her longer state tradition, enhanced feeling for national independence, and rich experience in struggling against home-grown usurpers of political freedom. Unless the Serbian nation within Serbia participate on an equal footing in the entire process of decision making and implementation, Yugoslavia cannot be strong –and Yugoslavia’s very existence as a democratic, socialist community will be called to question.*

An entire period in the development of the Yugoslav community and of Serbia has clearly ended in a historically worn-out ideology, overall stagnation, and ever more obvious regression in the economic, political, moral and cultural spheres. Such a situation imperatively requires a profound and well-thought out, rationally grounded, and decisively implemented reform of the entire governmental structure and social organisation of the Yugoslav community of nations, and speedy and beneficial integration into the modern world through social democracy.

The Serbian Academy of Arts and Sciences takes this occasion to express, once again, its willingness to promote this portentous undertaking and the historical aspirations of our generation with all the resources at its disposal.“

were aircraft used to destroy the cities and kill the inhabitants of what they regarded as their "own" state. In the Yugo-tragedy, feeble minds still consider that state to be one and united.

Professor Ivo Banac was correct when he, seemingly in a nightmare and with cold premonition, predicted that the Serbs were prepared to do anything to prevent Dubrovnik from staying within Croatia; and that if they fail, they would be capable of destroying it. Can there be any more obvious and convincing proof of such a shocking thesis than what they have already done?

The schemer's illusions and traps are often easily recognisable by the propagandistic slogans launched from Belgrade. To give a few examples: Vuk Karadžić's exclaims "Serbs, all and everywhere". Pera Živković's, which coincided with monarchist dictatorship states: "Unity-Brotherhood" - this was paraphrased by Josip Broz as "Brotherhood-Unity" when he installed his bolshevist dictatorship, but the inversion of the words does not change the essence of the thing. Then we have the generals' "Movement for Yugoslavia", "Better a grave than a Euroslave"; Milošević's "All Serbs in one state" – which means, "Nobody can be allowed to beat you", but does not mean "those who are beaten are banned from using arms to kill". Paroški's "You have the right to kill everyone, as one might kill a dog outside the fence" (this was said in Jagodnjak – Baranja, while Croatia still had de facto authority there); or Šešelj's in the Serbian parliament, "All Croats must be expelled from Serbia".

Indeed, it is difficult to imagine Šešelj renouncing his favourite thesis "Karlobag – Ogulin – Karlovac – Virovitica", to which he added "Rijeka is the largest Serbian port".

It is quite superfluous to comment in any way upon the shock value, and the threats, of the messages in such slogans as these. But it is necessary to note one event, which occurred in Mokošica. During the hand-over of a corpse of a volunteer killed on the hill over Zaton Bay, a bearded olive-drab soldier asked Mr. Bačić, a Croatian Red Cross representative: "What kind of problem do you Croats have?" To which Mr. Bačić replied: "We are waiting for the war to end so that we can return to our homes and start to work." At this the uniformed figure responded: "You Croats are strange people. You

wait for peace so that you can work, and we Serbs wait for war so that we can plunder." This open declaration is saturated with primitivism; this soldier had probably never read or heard of the wisdom of a talented member of the Serbian Academy of Arts, Dobriša Čosić, contained in his favourite phrase: "Serbs lose in peace what they have gained in war." Nevertheless, we cannot shake off the feeling that there is a significant mental overlap or connection, despite the obvious variation in their modes of expression.

One must believe that it is a fundamental right of every person to evolve in his mind his own views, beliefs, ethics, and morality; but we fear that often this cannot happen without the catharsis of trauma and shock. Through this catharsis even ordinary people, fed from Belgrade, will have to pass; as well as, unfortunately, a number of Belgrade academics. The process will be slow, but it is unavoidable. The truth about Dubrovnik, and not only about Dubrovnik but specifically about the experience of the people of Dubrovnik; the truth about the dead and displaced; about the dimensions of suffering; about the extent of destruction and the thoroughness of the devastation; about the volume of plunder; about the unsung examples of courage of the dead and of survivors; about the tragic death of the author Milan Milišić (a Serb by birth but a scholar of Dubrovnik and a member of the Croatian Authors' Society), killed on doorstep of his own residence during one of the first October bombardments of Dubrovnik – these truths will probably contribute to speeding-up this unavoidable process of catharsis. Finally, there is the truth about the number, disposition, pride, and honour of the many Serbs who remained in Dubrovnik along with the rest of their fellow-citizens. All of these collectively suffered, forged their strength, built up their obstinacy, strengthened their resistance, helped each other, counted the days until the siege would end, cursed their attackers, conquerors, and plunderers, and waited for the moment when the enemy would withdraw or be expelled from the area of Dubrovnik and from the whole of Croatia.

In order to familiarise the public with the acts and crimes committed in Belgrade and Podgorica a photo-documentary exhibition, combined with video footage of the destruction of Dubrovnik

(especially its old historical nucleus) and its surroundings, should be made public. It is important for them to know that during the offensive against the Fortress Imperial on Srdj, which was carried out by "special forces" from Niš on St. Nicholas's Day in 1991, among the numerous heroic defenders one particular man made a great contribution. He was an athlete - born and educated in Dubrovnik, but of Serb heritage, who considered Croatia his homeland. It was he who, firing the last shells from the only mortar available, halted the assault on the fortress at a crucial moment when some of the attackers had already surmounted the terrace of the fort. Indeed, members of the public in Belgrade should know too that it was not only ordinary criminals, in uniform and in civilian clothes, who participated in the plunder; but that generals and admirals encouraged the pillage and sometimes even joined in. (One of them, Admiral Jokić, was until recently the Minister of Defence in the Serbian government). Belgrade, where civilisation and humanism have been suppressed, needs help now, today. Dubrovnik can and must help.

By its crucifixion, Dubrovnik recognised its enemies in contemporary Montenegro and, even worse, in Serbia. Dubrovnik, the cradle of Croatian culture, literature, science, common civilisation; with a developed sense of rationality, beauty, and art; that has made noteworthy contributions towards the articulation of philosophical, juridical, and diplomatic teaching and ideas – Dubrovnik must remain an open city. This quite apart from its substantial tourist dimension. There had already been warnings that attempts to destroy the heart of Croatian civilisation, and the autochthonous character of Dubrovnik, would not be tolerated. When danger threatened - danger already identified as the four fatal and catastrophic symbols of bolshevism, barbarism, Balkanism, and Byzantinism, the question arose of whether we were exaggerating the threat. Now, through today's tragic lessons and painful experience, we realise that we were not vigorous enough in our warnings. All our fears have been justified by the outcomes of the aggressor but in even worse and more catastrophic form than anticipated; and we should add that "bestiality" and "brigand"

complete an inglorious "B-hexagonal", undoubtedly typical of the 'warriors' from Belgrade.

We knew that only prudence and caution would enable us to confront Byzantine perfidy in order to preserve the Western tradition of European civilisation. Life, and sacrifices seldom seen before the end of the second millennium, have taught us that caution, wisdom, diplomacy, and money are not sufficient skills, nor are they means or devices for defence. We need more: determination, courage, and – unfortunately but certainly – weapons. Weapons will be needed until contemporary Europe, using its economic superiority, democratic traditions and civilisation, and above all its absolute military superiority, destroys the last fortress of the "B-hexagonal"; and hands the umbrella of strategic protection to the newly liberated nations of the European southeast. We should note that NATO is functioning as "hardware" for the CSCE, which remains as "software" in the European framework. Certainly this will happen in the near future. But, for us, even a few weeks are too long. What is written in the Charter of the United Nations, in the Final Act of Helsinki, in the Paris Charter for a new Europe of 1990, must be understood. Croatia is a full member of the CSCE, but has been so only since March 1992. However, it was necessary to change the rules within the CSCE to enable Croatia to become a member: decisions needed to be made according to the principal "all minus one", no longer just by common consensus. This change was agreed, finally, at the end of January 1992. Even "Yugoslavia", already almost bankrupt, could not prevent the new realities within the regions of its former colonial dominion.

Folk wisdom teaches us that justice travels slowly but eventually arrives. The difficulty is the small number of those living in Belgrade who want to understand this. Some are incapable of such understanding, others are not; but either the latter lack influence, or else those in power are trying to postpone the day – or rather the moment – of their inevitable collapse. On 11 April 1992 the European Twelve sent a new warning to Belgrade, and at the same time a clear invitation to Serbia and Croatia. Belgrade's space for retreat is diminishing. Austria and Hungary are demanding that the

CSCE use its effective "mechanism for intervention in an emergency". From Belgrade comes the familiar outcry: "everyone is against us. Everyone hates the Serbs. Everyone has become Ustasha; there are a lot of them, even among us Serbs". Those trying to help Serbia understand where it stands and where it is heading are the real friends of the Serbian people; not Milošević, Jović, or Adžić. Europe and the world are today wondering: Quo Vadis Serbia? They have been taken by surprise by unfolding events. We, however, after the menace of Milošević's speech at Gazimestan, are less surprised at what is happening.

If we turn to look at what is now happening we see that Serbia, with substantial help from its Montenegrin satellite, has wounded the ancient historic heart of the town under Srdj (Dubrovnik). It has destroyed an even wider area around, demolishing all its economic potential, and has literally devastated Konavle, Župa, Rijeka dubrovačka and Primorje. The damage, although it can be registered, is beyond price. The entire population will cooperate to treat the wounds, but the treatment will have to be continued far into the future. The population of the region (not only Croats but members of other nationalities) is in deep pain and sorrow; Serbia has slammed upon itself what was previously an open door.

Serbia has disgraced itself and ruined its own credibility before the world – a credibility already shaken – because of Dubrovnik. No single foreign diplomat when in contact with anyone from the Serbian or Montenegrin leadership or from the so-called "Yugoslav National Army" has failed to blame them, or privately or publicly condemn them for their unforgivable mistakes. Lord Carrington and Cyrus Vance have made public statements to this effect, as of course have many others. The Serbian Minister for Foreign Affairs, before a British TV audience, attempted to deny or to minimise the damage in Dubrovnik; then he went on hypocritically to deny that any Serbian units were involved in the attacks on Dubrovnik – he claimed quite falsely that the action was carried out by Montenegrin reservists alone. Bulatović, who depends upon his leader, had to let this shameful statement pass; he is waiting for the very last moment, if he can catch it, to leave the sinking ship.

The European Twelve were provoked into issuing a special Declaration on Dubrovnik.²⁸.

Thus Serbia malgré lui invited, and Dubrovnik because of its own suffering achieved, an explicit Declaration of the European Twelve (one certainly unprecedented in history), that Dubrovnik is part of Croatia. Let us recall who the Twelve were, in 1991: France, Great Britain, Germany, Italy, Spain, Portugal, Greece, Holland, Belgium, Luxembourg, Denmark, and Ireland.

The Declaration on Dubrovnik is no new discovery. But it gives quiet satisfaction: many of the "scholarly" scribblers from the eastern parts of ex-Yugoslavia will realise that all their efforts and money have been pointless; and that they should direct their chagrin, although indeed with self-criticism, against Milošević and his brethren. They missed the right moment to stop the intemperate policy proclaimed by their leader in compliance with the Memorandum.²⁹

In fact Dubrovnik suffered the worst destruction after the Declaration on Dubrovnik of the European Twelve. Possible as revenge. But another fact is that since the Declaration there have been no more written ultimatums. The enemy has changed his tactics. He is now trying to break down the defenders by brute force, and to compel them to give up their defence. He is trying to find quislings who will remove the existing Croatian authorities. A psychological war has started against the urban population. But the enemy is being beaten

²⁸ See Appendix 7 for Press Communiqué by NATO – OTAN The Situation in Yugoslavia – statement issued by the Heads of State and Government participating in the meeting of the North Atlantic Council in Rome on 7-8 November 1991. Subsequently the Declaration of the Committee of Ministers of the Council of Europe on the Bombardments of Dubrovnik was adopted on 13 November 1991 at the 466th meeting of the Ministers' Deputies.

²⁹ Professor Supek suggested the infamous SANU Document as an example of a "morally guilty noncombatant" in the war against Croatia. See K.V. Wilkes "Jus in bello" p. 74 in Dubrovnik in War (1993) Dubrovnik: Matica hrvatska Dubrovnik.

by the tens of thousands who refuse to abandon their city, and their courage will be proudly recorded in history.

However, little by little things may be changing in Belgrade. The weekly Vreme of 6 April 1992, in an article entitled "Dubrovnik is burning in the European bank" laments Serbia's exhausted financial resources, its galloping inflation, and its unavoidable economic position as follows:

"Jacques Atalier, President of the European Bank for Reconstruction and Development, keeps a picture of a burning Dubrovnik in his office. It is easy to guess how Adžić's and Milošević's representatives, who ordered the bombardment or agreed to it, would be received when asking for credit from that bank. Milošević and his team, now that even Albania has become a democratic country, represent the last communist island in Europe. Such a regime, without any friends in the world, cannot count on getting any money at all."

Facts and pictures remains; and all the evidence about the dead, about massacres, demolished churches, hospitals, schools, etc. in this brutal war is deeply distressing; but this was a war that we could not afford to lose. Over and over again in the foreign media the war has been oversimplified, described as a "civil war in Yugoslavia or Croatia", as a "Serbo-Croatian conflict", or as "ethnic confrontation".

I cannot agree with the constantly-repeated suggestion that it was the suffering of Dubrovnik that brought about the diplomatic recognition of Croatia. Croatia would have been recognised without the sacrifice that Dubrovnik endured. It would be closer to the truth to say that the suffering of Dubrovnik accelerated the recognition of Croatia. From Scandinavia to the Pyrenees, even in countries across the oceans, most diplomats talked with extreme indignation about the suffering and the demolition of Dubrovnik. The Italian President, Cossiga as the head of state came personally to Croatia to present the credentials of the documents of recognition. He said that the calamity of Dubrovnik was, intimately for him, an event, which helped to confirm his thoughts about the recognition of Croatia. Surely then, Dubrovnik contributed towards speeding up the recognition of

Croatia; and proudly, obstinately, but patiently, suffered its own martyrdom.

We should not overlook the fact that others throughout our homeland have suffered even more: Vukovar is an obvious example. We are grateful for the help sent from all parts of Croatia and from all parts of the free and civilised world that did not abandon us. But it must be understood that Dubrovnik was ultimately defended by its own citizens, with the support of volunteers from other parts of Croatia. If anyone doubts this then it should be enough to look at the list of victims killed in battle. Too little is as yet known, especially about the consequences of the repeated Yugoarmy attacks on the fortress Imperial on Srdj. Maybe it is too early to talk of the bravery of the Croatian defenders: but for the sake of respect for our wonderful youth, and especially because of piety towards those killed in action, it would be out of place to rank them as ‘more’ or ‘less’ deserving. They fought with weapons in their hands for freedom and an independent Croatia, against a more powerful and far better armed enemy.

Dubrovnik has shown, and proved to Belgrade and Titograd, that it is part of Croatia; if necessary, it will prove it again to Trebinje, Bileća, or Nikšić. It should not need to prove it to Zagreb. Dubrovnik suffered deeply, but proudly remained unconquered before the world. It prays to God, and kneels only before St. Blaise.

Dubrovnik is Croatian; and experience shows that, it can survive only as an integral part of its homeland, in view of what it has given to, and received from, Croatia. This is valid for the past, present, and future. But Dubrovnik is, at the same time, unique and special. Everyone who visits sees this, and when one gets to know it, they begin to feel it too.

Much more space would be required to analyse the factors of influence, and really to talk about the particularities of Dubrovnik. This must, however, be left to more competent and capable professionals, both inside and outside of Dubrovnik.

However that may be, since we were confronted with this imposed war, and everything that this bane of human nature puts upon us, we should mention some - far from marginal – to which Father Marin’s

'bane of human nature' subjects us to manifestations of human courage that showed themselves during this period of isolation, siege, occupation, as well as bombardment from air, sea and land. These were independent of the lack of food, water, electricity, gas, etc. Let me give some examples.

Those who do not live in the town should know that for more than six months certain parts were under fire day and night. This firing came from occupied Žarkovica, Strincera, Pobrežje, and some parts of Srdj near Bosanka, where the enemy bunkers with their deadly weapons were only about three hundred metres away from the town. In spite of that, and despite a total economic standstill (but we should note that there was not a single day without fresh bread, even on days when the dead could not be buried) this Vukovar of the Croatian south resisted proudly, often in ways that might defy the understanding of some. For the prayers and the singing in the shelters and cellars, special credit should go to those like the "Little Singing Dubrovnik", "Maestrali", "Ragusa"; to Marko, Delo, Nina, Ivica and to other fighters of the soul. This is something seldom seen in these parts where singing is usually associated with alcohol.

Many cultural events and activities such as plays, concerts, publications, workshops and sport activities took place in Dubrovnik at this time. For example, the newspaper, *Glas iz Dubrovnika*, and the magazine of *Matica Hrvatska*, were published in Dubrovnik; soccer players took part in the Croatian championship even though there was not a single children's playground in Dubrovnik which was not exposed to sniper fire. A people who can react like that are magnificent; people who are repelled by violence, unused to weapons, with a tradition of antimilitarism (although perhaps experience should have taught us that with such neighbours as we have, antimilitarism and peace cannot be enjoyed for too long).

The Christmas meeting with local and refugee children on one of the Elaphite islands had to be experienced to be believed. While they were singing, mortar shells could be heard, so the performance had to be transferred from the ground floor to the cellar; but also transferred were the joy and the serenity. There was no cursing, not even from those who were in exile on the island. Many of them had

lost everything; others were just worried to know whether the smoke from the villages on the nearby shore was coming from their homes. That would have meant that everything they had was gone, because anything portable and thus which could be stolen, already had been. It was an exceptional experience.

In spite of all this, in some parts of Croatia a false impression developed that there was actually no real war going on in Dubrovnik, and no real danger. It developed especially in regions that did not have to suffer the cruelties of war for so long and so intensively. In some places it was even said that every story about Dubrovnik was exaggerated, and that the media were using Dubrovnik to mobilise public opinion throughout the world – by, for example, calling attention to the concerts and other cultural aspects continuing to take place there. In some circles the very mention of Dubrovnik provoked feelings of saturation, sometimes even antipathy. The only adequate answer can be found in Christ's teaching and message: "Father, forgive them, for they do not know what they do."

By contrast, in Dubrovnik itself which, as well as its own population, offered shelter to another sixteen thousand exiled from the surrounding villages, what could be felt was a sense of being abandoned, sacrificed, alone. Various factors contributed to this feeling including the role of the media and the effect of political factors. We should recall the provisional so-called "peace timetable" of the Croatian parliament, and some remarks and statements, delivered at inappropriate moments before TV audiences, which had negative implications. In particular, statements like "we have won", "the war is over", etc. Certainly the negative impact of statements like these were not noted in Dubrovnik alone.

This is well-illustrated by an episode during a public discussion held in the Dubrovnik theatre, when after the applause a question was addressed to me "Would you comment on the present situation in Dubrovnik; is it being forgotten by Zagreb, and just made use of as a victim?" I answered that humanitarian aid was arriving from all sides and that although nobody in the town was earning and the community was left without any income, there was no hunger, there were enough medicines, the medical services were functioning

excellently, and the schools were not closed. I also said the following in response to the same question: "Recently I saw a newspaper heading: 'Ilok is a tear on the face of Croatia,'" and I added that Dubrovnik; and Zadar, and Škabrnja, and Kijevo; and Slunj, Gospic, Petrinja, Lipik, Vukovar; and Vinkovci, Nuštar, Osijek, etc., are all tears on the face of Croatia, saying in conclusion: "The face of Croatia is covered with tears".

All the same, we are aware that talk about Dubrovnik being "special" can have important political connotations: especially when appeals are made by anonymous individuals or, if not anonymous, for their conspicuous good will. This is particularly the case of high-ranking KOS (Counter Intelligence Service) officers of the ex-JNA - people such as Colonels Beara and Purlija – who were in desperate action throughout the occupied regions of Dubrovnik. It is known that they were trying to play the 'Free Republic of Dubrovnik' card: that it should have self-determination, that it is a special and precious jewel of the whole Slavic south. They offered a slew of possibilities whereby Dubrovnik would gain particular advantages if it were to have such a position, would have internationally guaranteed privileges, a special status, etc. They were making desperate efforts to sweep everything that has been done under the carpet, and made suggestions about incorporating Dubrovnikin their expansionist policies and offering it autonomy and all the attributes of a federal unit. Only the totally naive could neglect to see that these same authorities would renounce that offer under convenient circumstances.

However, the "Band of Brigands" together with Army aggressors from the East, implementing the brutal war over Dubrovnik and against anything and everything that could be called "Croatian", had more horrifying objectives: by terror and atrocity either to expel, or to exterminate, as many as possible of the present inhabitants and to settle Serbs in their place, thereby attaining their expansionist ambitions.

This is indeed one of the brutal wars of history. A conquest of territory: but a territory free of Croatian human beings.

Pride in the survival of Dubrovnik goes first to our boys who took up arms to defend their homeland. Eternal thanks and glory to them, in particular to those who gave their lives.

Ending these reflections, it is important for Dubrovnik to remember Father Marin's message about the "lion's heart".³⁰

History is the teacher of life, but it is only one of the important determinants of future development. Historical values depend on all the relevant circumstances at any particular time. During recent decades new political and social values have been accepted in Europe, conceived by Schumann, Adenauer, Spaak and De Gasperi. As far as future relations between the newly emerged, recognised and independent states are concerned, the time factor should help to heal the wounds caused by the war. After the inevitable catharsis, tolerance should be substituted for hatred, dialogue and the interests of co-existence should prevail over sentiment, and commercial relations should be established – if the new countries wish to become eligible as acceptable partners in the new Europe.

³⁰ The sense of this message refers to the co-operative and polite manner that should be maintained in relationships. However, when common interests are involved you are expected to maintain strong attitudes and positions.

17. ATTEMPT TO DEBLOCKADE DUBROVNIK

I saw the appeals from Pero Poljanić, Mayor of Dubrovnik, and from Željko Šikić, President of the Executive Council, written on 11 November 1991 and addressed to President Tudjman and Gregorić, the Prime Minister. These were appeals for immediate assistance. I found many expressions of concern and sympathy from numerous people in the Government and in the President's office, as well as from many members of Parliament. Nevertheless, although it was acknowledged that Dubrovnik was in a desperate situation, (as was Vukovar in particular, as well as many other towns and cities), in many of these protestations there was an underlying belief, and even openly-expressed remarks, that those among the defenders of the city were unwilling or reluctant to fight.

President Tudjman seemed to have had such impressions as well. I immediately thought that such "information" and reports of that kind deserved no credibility, stressing that the defenders, and indeed the citizens of Dubrovnik, were determined to use all their force and ability in confronting the aggressors and defending the City.

So that my standpoint would be more efficiently or successfully accepted, I asked the Mayor of Dubrovnik to send me a list with the names of the victims so far recorded amongst the people within the Dubrovnik area, right from the start of the aggression as soon as possible.

Since I wanted to use these particulars in my contacts with various representatives of the international community, I suggested that it would be helpful if such a list might be prepared and submitted in English. I received this list on 21 November by facsimile.³¹ This had been prepared for the Mayor by Dr. Kathleen W. Wilkes. The

³¹ See Appendix 8

list contained the names of 94 victims that had been officially recorded up until 12 November, giving essential details i.e., name and surname, age, the place and date they were killed. On this same day I asked to meet President Tudjman at the earliest opportunity. He received me in his office; and before I handed him the list, I wrote the capital letter "D", on the line next to the names of the victims who were active defenders. The letter "D" meant they were citizens of Dubrovnik.

I draw attention to the name Josip Zvone, a defender aged 17, killed on the western hills over the River Ombla, when he was trying to reach the frontline to replace his brother; and due to the shortage of arms they exchanged the single gun used by both of them at the frontline.

President Tudjman was surprised and very impressed by the high number of victims. He told me that we had at our disposal strong armed forces in the vicinity of Slano, about 45 kilometres north-west of Dubrovnik. He added that the local leaders of Dubrovnik were hesitating; they did not support the idea of our forces taking offensive action from the west, because they were afraid such action might provoke additional and more destructive bombardments of the Old Town, and that the citizens did not have adequate protection. He had received such information and reports from the military officers in the Ston and Metković areas. I was extremely disappointed to hear such reports, and I responded that I was very surprised, particularly because I had daily contact by radio with many important Dubrovnik officials; I confirmed my commitment to check the accuracy of these reports without any delay. Within the next few hours, I was fortunate to reach the Mayor of Dubrovnik (Mr. Pero Poljanić), the Head of the Crisis Headquarters (Mr. Željko Šikić), the Military Commander, (Njoko Marinović), and members of the Negotiating Team with the JNA, Mr. Nikola Obuljen and Mr. Djuro Kolić. In direct radio communication I received from each of them clear and direct appeals to bring assistance to the endangered Old Town with all available means, and to attack the Chetniks and JNA forces from the west.

With tremendous excitement I was looking forward to relay this information back to President Tudjman. Over the phone I told him

the unanimous and decisive determination of all the responsible officials from Dubrovnik requesting offensive action in order to liberate Dubrovnik from the aggressors. Of course, I was personally in favour of these justified appeals.

I was aware that before President Tudjman left for Geneva to meet the UN and EC representatives, he instructed Mr. Gojko Šušak, the Defence Minister, to order all Croatian units and forces on the southern fighting line to undertake offensive action in order to reach Dubrovnik from the west and liberate the Town. Our forces indeed started with an attack from the area between Smokovljani, Čepikuće and the Tmor Mountain. However, the JNA undertook counteroffensive action, and with tanks and heavy weapons surrounded Čepikuće after their strong bombardment of this village. Our forces were involved in fierce battles, but unfortunately they were forced to abandon Čepikuće on the evening of 25 November.

On the same day our defenders on the Tmor mountain were forced to withdraw as well, and on subsequent days the JNA conquered the villages of Baniče, Smokovljane, Ošlje, Zaton, Doli; and so, by 5 December, they had reached the east side of the Bistrina Bay Bridge. Consequently, the peninsular of Pelješac was also cut off from the mainland – and that meant that access to Klek and the Port of Ploče from the rest of Croatia – now including Pelješac – had become possible only by sea from the west coast. The fighting frontline was established at the Bistrina Bridge and Zamarslina village, and so the inhabitants of Mali Ston were exposed to bullets from light hand weapons as well. This frontline remained at those places until April 1992.

In the advances of the JNA forces towards the west, described above, there was a significant advantage for the aggressors. It should not be overlooked that this additional territorial gain was considered by the JNA commanders to be an extremely important strategic achievement; not only that, but they thought that the surrender that it entailed would have an adverse effect on the defenders' morale and will to fight, as well as on the inhabitants' willingness to resist their authority in the City of Dubrovnik.

These events, bringing about the further isolation of Dubrovnik from the rest of Croatia, encouraged the aggressor to implement even stronger attacks on the defenders of Dubrovnik, and thus to the heaviest bombardment of the Old City on 6 December; even though in the early afternoon of 5 December a cease-fire, applicable across the Dubrovnik area, was agreed between three of the acting ministers of the Croatian government, (Mr. Davorin Rudolf, Mr. Petar Kriste and Mr. Ivan Cifrić), on behalf of the Croatian side, and Vice Admiral Miodrag Jokić, JNA Commander for the South Sector with the Captain Commander Sofronije Jeremić, for the Yugoslav forces. A mutual commitment was given to prepare and sign terms and conditions, verbally agreed and noted; but the Vice-Admiral said that he needed approval from Belgrade before signing the agreement. The dramatic assault on the fortress “Imperial” on Srdj hill, and the bombardment and destruction of the Old Town as carried out on 6 December, were clear examples of the hypocritical behaviour of the commanding executives of the JNA, who sought to have the benefit of surprise in this well-planned, and intended, conquest of Dubrovnik.

Finally, in April 1992, the Croatian armed forces began the liberation of southern Croatia. By this time the Yugoslav army was being defeated from Zamaslina and Bistrina to the villages of Doli, Slano and Majkovi. After the horrific theft and plunder of everything moveable, and after the terrible destruction, the troops’ morale had become so low that their commanders could not count on their readiness to fight. In this situation, and in order to avoid one defeat after another, international influence also had a significant impact. (A touching example is the village of Osojnik, situated in the hills between Zaton and Rijeka Dubrovačka, which was rebuilt mostly by Swiss donors).

The attack on Dubrovnik and the destruction caused to the town had a very negative impact on the reputation and position of Yugoslavia worldwide; and in April 1992, after Croatia and Bosnia-Herzegovina had been admitted to the UN, military operations began to expel the aggressors. In battles near Bistrina, Zamaslina, Doli, Slano and Majkovi, the Serbian forces suffered one defeat after

another. Discussion again began in the UN Security Council to introduce sanctions against Yugoslavia because of the war in Bosnia-Herzegovina. On 24 May 1992, hoping to gain the support of some countries in the Security Council which were against introducing, or at least for postponing, the threatened sanctions, and in order to comply with UN demands to finally stop the siege of Dubrovnik, the Belgrade authorities decided to withdraw their units from the Dubrovnik coastline, Osojnik³²[13], Rijeka Dubrovačka and Župa Dubrovačka up to Plat. This ended the siege of Dubrovnik.

³² The village of Osojnik is situated in the mountain region of the Dubrovnik County, which extends in the direction of Herzegovina. The people mostly made their living from agriculture. They left their homes in October 1991 after the attack by the Yugoslav Army. There were 97 houses in the village, out of which 96 were destroyed, mainly after they had been plundered and gutted so that traces of the crime could be concealed. This was discovered immediately after the withdrawal of the Yugoslav Army on 25 May 1992.

The only building that the Croatian Army found undemolished was the Osojnik Community Office building, which the Yugoslav Army had used as its command centre. The parish church of Gospa Velika (Church of Our Lady) was burnt down, only the outer walls remained. On one of these walls, four big "C" letters were written in the Cyrillic alphabet (the Cyrillic letter C equals the Latin letter "S"). These letters traditionally stand for "Samo sloga Srbe spasava" (Solely Solidarity Saves the Serbs). The Croatian returnees understood this message as a sign for "Srbijo speri sramotu svoju" (Serbia, cleanse your guilt!). Even more distressing was the sight of the graveyard, where some of the graves had been dynamited (including the Monument to the 1944 Victims of Yugoslav Communist Terror). However, there were also some completely undamaged graves, although some of the tombstones bearing religious marks had been desecrated. From some undamaged graves, stone slabs had been removed and coffins opened with obvious signs that the skeletons had been desecrated. Several coffins from these undamaged graves had been taken out to the ground and the human remains had obviously been searched by grave robbers. The only logical explanation for the damages to the front part of the skulls is that those who committed these crimes were hoping to find gold teeth.

The final liberation of south Croatia followed after the Joint Declaration signed on 30 September 1992 in Geneva by the Croatian President, Dr. Franjo Tuđman and by the President of Yugoslavia, Dobrica Čosić. With reference to the Vance Plan concerning the Yugoslav Army withdrawal from Croatian territory (outside the so-called UNPA zones), Yugoslavia had committed itself on 20 October 1992 to adhere to Point XIV of the Vance Plan and this Declaration to leave Obod, Zvekovica, Cavtat and the whole of Konavle, and thereby Prevlaka, which was mentioned explicitly. It was of utmost importance to emphasise Prevlaka, because the signing of maps by the then Yugoslav Prime Minister Milan Panić meant that Yugoslavia recognised Prevlaka as Croatian territory, even before the international community and the United Nations.

While these commitments were being discussed the JNA tried to facilitate access to Konavle by the armed plundering by Vučurević's Chetniks. However, they were stopped by the Croatian Army, who forced them back towards the eastern Herzegovina hinterland, across the Croatian border.

Hrvoje Kačić, biography

Hrvoje Kacic's interview for AMAC (in Croatian): Part 1, Part 2, Part 3

Many thanks to Dr. Inga Lisac, Zagreb, for sending the text, and to Dr. Hrvoje Kačić for permission to publish it on this web. D.Ž.

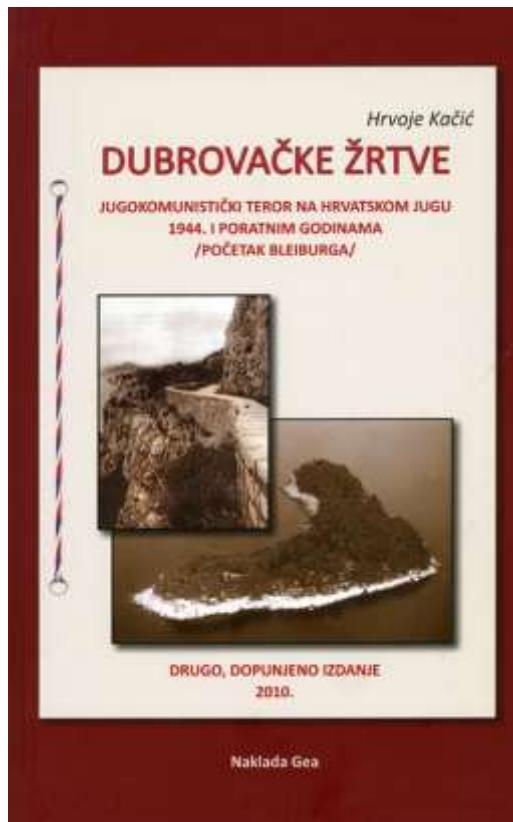
Dubrovnik

Croatia - Overview of History, Culture and Science

http://www.croatianhistory.net/etf/kacic_dubrovnik.html#_ftn4

**DUBROVAČKE ŽRTVE
JUGOKOMUNISTIČKI TEROR NA
HRVATSKOM JUGU 1944. I PORATNIM
GODINAMA (POČETAK BLEIBURGA)**

Hrvoje Kačić
(prikaz knjige)

Prednja strana korica knjige H. Kačića „Dubrovačke žrtve“

Opći podatci o knjizi

U kolovozu 2010. je tiskano drugo dopunjeno izdanje knjige Hrvoja Kačića pod naslovom „Dubrovačke žrtve“, nakon prvog izdanja u 2009. Oba su izdanja knjige izdana pod uredništvom Mije Ivureka, u nakladi GEA d.o.o. Zagreb, uz obradu fotografija i grafičkog dizajna Miljenka Marohnića i s prilozima fotografija i dokumenata iz arhiva autora.

Drugo dopunjeno izdanje Ima 380 strana, i sastoji se od 22 poglavlja. Knjiga je ilustrirana političkim kartama i brojnim fotografijama iz života Dubrovnika i Hrvatske u poraću Drugog svjetskog rata i nakon stvaranja Jugoslavije FNRJ (SFRJ). Knjiga sadrži niz dokumentiranih priloga, popis literature, kazalo imena i biografiju autora, nakon svakog poglavlja nalaze se tumačenja pojedinih imena i povjesnih događaja. Uvodne priloge su napisali dr. sc. Trpimir Macan, povjesničar i dugogodišnji urednik u Hrvatskom leksikografskom zavodu „Miroslav Krleža“, fra mr.sc. Marijo Šikić, Franjevački samostan Male Braće u Dubrovniku, svjedok događaja u poraću Drugog svjetskog rata, glavni urednik Mijo Ivurek , a autor je napisao proslov. Promocija prvog izdanja knjige bila je 22. siječnja 2009. u predvorju muzeja MIMARA, a promotori su bili fra prof. dr. Bonaventura Duda, p. prof. dr. Vladimir Horvat i urednik Mijo Ivurek, promocija drugog izdanja održana je 16. studenog 2010. u dvorani crkve sv. Mati Slobode , a promotori su bili upravitelj HIC-a Ante Beljo, književnica Nevenka Nekić, književnik Stjepo Mijović Kočan i urednik Mijo Ivurek). Na obje promocije je završnu riječ imao autor knjige.

Kazalo

11 Knjiga o zločinu i žrtvama: Dr.sc. Trpimir Macan

15 Knjiga svjedoči istinu jednog okrutnog vremena: fra Marijo Šikić

19 Riječ urednika: Mijo Ivurek

23 Proslov autora

27 I. SJЕĆANJA NA ULAZAK PARTIZANA U DUBROVNIK

- 43 II. PARTIZANSKA SAMOVOLJA „U IME NARODA“
59 III. ORSULA
69 IV O PETOM DESETLJEĆU TRAGEDIJE NA DAKSI
77 V. UZROCI I POSLJEDICE JUGO-CRVEOG TERORA
95 VI. LISTOPADSKA ISKUSTVA
133 VIII PERO KOJAKOVIĆ – DRAGOVOLJAC NA ISTOČNOM BOJIŠTU
143 IX MARIJAN BLAŽIĆ – CRVENI FRATAR
155 X PADRE PETAR PERICA – APOSTOL PJESNIK I MUČENIK
177 XI ŽRTVE IZ SUSJEDSTVA
189 XII FESTA SV.VLAHA 1945. U OZRAČJU PATNJI
205 XIII DIKE DUBROVNIKA: IVO MAŠINA I BORIS KRASOVAC
221 XIV DEVETNAESTOGODIŠNjak ZAUVEK NAPUŠTA SVOJU DOMOVINU
231 XV POZNANSTVO S HAŠKIM SVJEDOKOM UZROK SANKCIJA
243 XVI PRVI PUT U PRITVORU PRED BOŽIĆ 1946.
251 XVII PRVI PUT U ZATVORU NA ZAGREBAČKOM ZRINJEVCU
263 XVIII JAVNO SLAVLJENJE BOŽIĆA 1953. SANKCIONIRANO
277 XIX UPOSLENICI NISU SMJELI IZAĆI IZ SUDSKE ZGRADE
285 XX DR. VLADKO MAČEK ZASLUŽUJE ;NAŠE ŠTOVANJE
301 XXI SUSRETI I DOŽIVLJAJI
311 XXII ZAVRŠNA RAZMATRANJA
321 PRILOZI IZVORNIH DOKUMENATA:
323 1. Tekst „presude“: „ U IME NARODA JUGOSLAVIJE“
329 2. Vojni sud Dubrovačkog područja 19.11.1944.
331 3. Oglas Vojnog suda oblasti VIII Korpusa, 23. 11. 1944.
335 4. Pismo Ante Jurjevića Baje iz Dubrovnika, 25.10. 1944.
341 5. Deklaracija Hrvatskog sabora o osudi političkog procesa i presude kardinalu dr. Alojziju Stepincu, 14. 2. 1992.
343 6 Rezolucija 1481. Skupštine Vijeća Europe

347. 7. Deklaracija Hrvatskog sabora o osudi zločina počinjenih ... u Hrvatskoj ... od 30. 6. 2006.

351 8. Rezolucija Europskog parlamenta ... 2. 4. 2009.

357 LITERATURA

363 KAZALO IMENA

BILJEŠKA O AUTORU

380 IMPRESUM

Knjiga se može nabaviti u knjižarama direktno ili putem elektroničkih adresa:

Knjižara Ljevak, Trg bana Jelačića 17, 10 000 Zagreb, tel. 010 4812 992, e-mail: knjizara-ljevak@zg.t-om.hr,

web-stranica: www.naklada-ljevak.hr

Sveučilišna knjižara DOMINOVIĆ

Hrvatske bratske zajednice 4 (zgrada NSK),
10001 Zagreb, p-p- 555, Hrvatska,

Tel: +385 1 6150 315,

Fax: +385 1 6130 111,

Mob: +385 98 244 871,

e-mail:knjizara@dominovic.hr

Prodavaonica tiskovnog materijala za potrebe Isusovačkog samostana, Palmotićeva 52, tel. 010 4803 011.

Navode se citati pisaca uvodnih tekstova te dijelovi tekstova promotora i prikaza knjige, objavljenih u nizu naših tjednika tijekom 2010. i početkom 2011.

Glavni urednik u nakladi GEA **Mijo Ivurek**, iz uvodnog teksta:

„... Kako su autor, ali i njegovi prijatelji, kolege i poznanici, dijelili slične sudbine nepoželjnih ljudi, trajanje takovog sustava ostavilo je brojne tragove, koje autor analizira s temeljnom nakanom – utvrđivanja istine....ukazati na počinjene zločine – njihove naredbodavce i izvršitelje, rehabilitirati nevine.... Nikad s pozicija mržnje, osvete, novih progona, već s pozicije kršćanskog i općeljudskog stava o praštanju, ali ne i zaboravu...“

Povjesničar dr. sc. **Trpimir Macan**, dugogodišnji urednik u Hrvatskom leksikografskom zavodu „Miroslav Krleža“, iz uvodnog teksta:

„Ova knjiga – kao i svakotematski srođno štivo – potiče na razmišljanje o procesima i mijenama, o zbivanju i ljudima u novoj hrvatskoj povijesti.....Pisca rođenog Dubrovčanina, protivnika svakoga totalitarizma, zaokupila je i zaokuplja vojna i politička prijelomnica u listopadu 1944. poslije partizanskog ulaska u Dubrovnik, nadasve u dijelu opsežne i nerazlikovne represije, što će obilježiti život dubrovačkih Hrvata sve do nove prijelomnice na početku 1990-ih, dakle od uspostave jugoslavenske komunističke vlasti do njezina sloma i susljednog velikosrpskog napada na cijelo dubrovačko područje u listopadu 1991.....

U raspravi „Listopadske prijelomnice i povjesno istraživanje ugledni znanstvenik dr.sc. Macan definira: „antifašizam je postao paravanom za likvidaciju svjesnih i aktivnih nacionalnih snaga, a ratovanje na strani Saveznika upotrebljivom međunarodnom iskaznicom i alibijem za diktatorsku samovolju, za usurpirano tumačenje povijesti.

Dr. Macan zatim ističe stavove autora: „ Svi samozvani antifašisti moraju se upoznati s istinom i suočiti se sa znanstvenim konstatacijama i objektivnim ocjenama koje iznose temeljiti stručnjaci i ugledni znanstvenici. Osobno mi je poznato da su mnogi koji se krite eufmističkim izrazom antifašista , zapravo sljedbenici staljinističkog komunizma te da nastavljaju s usurpacijama u tumačenju ne samo povijesti nego i sadašnjosti. Treba konačno shvatiti i prihvatići da definicija niti jednoga pojma ne može biti ispravna i logična kada se označava negativističkom definicijom odnosno izrazom što taj pojam nije .

Definicije su korektne i ispravne odnosno (točne) samo u slučajevima kad se tim izrazom označava što taj pojam ili stranka ili

pokret, pojava ili osobnost, stvar ili predmet doista jest. Dakle, znanost, akribija i realnost zahtjevaju afirmativno definiranje, osim u slučajevima kada se želi izbjegavati istinitost i ispravnost. Antifašizam doista treba poštovati i cijeniti, ali samo u odnosu na one kategorije koje nisu bile povezane s komunističkim sustavom. Također, treba respektirati i sve one komuniste, koji su zbog vlastitih korjena i slijedništva, ali i stečenog iskustva , smogli snagu, te se doista distancirali od zala počinjenih u ime tog svjetonazora.....“.

Dr. Macan zatim nastavlja:

U pojedinostima čitatelj će moći, među ostalim, osjetiti ozračje ratnoga Dubrovnika, raspoloženje građana od početnoga olakšanja zbog svršetka rata, optimizma i nade zbog promjene poretku do zaprepaštenja i straha u njegovoј stvarnosti. Doznať će za glavna stratišta, pojedinosti o brojnim žrtvama, njihov društveni položaj i djelovanje, načine smaknuća, ponašanje osuđenih i posljedice za njihove obitelji ili zajednice.....U zaključnom dijelu pisac se dotaknuo zbivanja na početku 1990-ih, rezolucije Skupštine Vijeća Europe (Potreba za međunarodnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima) i Deklaracije Hrvatskog sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnoga komunističkog poretku u Hrvatskoj 1945.-1990. (obje 2006.)....“.

Promocija knjige „Dubrovačke žrtve“ u Dubrovniku
U listopadu 2009. u dvorani samostana sv. Klare.

Fra mr. sc. **Marijo Šikić**, svjedok događaja u Dubrovniku u poraću Drugog svjetskog rata, iz uvodnog teksta:

„...Poslije odlične knjige „U službi domovine“, u kojoj je H. Kačić u umjerenom , ali odlučnom tonu branio Hrvatsku od krivih ili zlonamjernih tumačenja te prikazivanja Domovinskog rata, ovom knjigomvraća se u hrvatsku prošlost 40-ih i 50-ih godina prošlog stoljeća, u kojoj leže uzroci i razlozi Domovinskog rata 90-ih godina....Na žalost, u nas je propast fažizma i nacional - socijalizma nastavljen novim tipom jednoumlja staljinističke provenijencije, ...Zemlja se zatvara prema zapadu i na djelu su progoni svih neistomišljenika novom sustavu. Stvarnih, potencijalnih, izmišljenih.....Nova je vlast „u ime naroda“ krenula protiv vlastitog naroda.

Brajne su vrijednosti ove knjige. Prva, što je ona u velikoj mjeri plod vlastita iskustva, iskustava vjerodostojnih svjedoka te što je utemeljena na povjesno utvrđenim činjenicama. Druga je vrijednost knjige da istinom daje zadovoljštinu

stradalnicima i članovima njihovih obitelji. Treća ima napose izražen humanistički pristup – zaustaviti prijenos zla, što se može postići jedino punom istinom. Tu je autor veoma obazriv jer nastoji da se krivnja počinitelja nikako ne povezuje s bilo kakvim kasnijim naraštajima...“.

Fra prof.dr. **Bonaventura Duda**, iz promocije prvom izdanju:

„.... i doista, dok čitamo knjigu, koliko god su strašni podaci o prvim stradalnicima, ona - dok nas ispunja dubokom boli nad tolikom i tako hitrom nepravdom – ni najmanje ne podjaruje nikakvu mržnju prema naredbodavcima.... Strahote brojnih dubrovačkih građana, koji su pali kao žrtve partizanske vojskenakon ulaska u Dubrovnik, osobito su uočljive po hitrini..... i po postupku, jer su likvidacije izvedene bez ikakva preslušavanja i ispitivanja: iz svojih domova u zatvor, iz zatvora na stratišta...“.

Fra B. Duda se zatim osvrće na Kačićeva svjedočenja i opise stradavanja svećenika, poštovanih i uglednih duhovnika, propovjednika, znanstvenika, ustrajno podupirući pravednost i oštro kritizirajući, nemar i nepoštenje, osobito političkih negativnosti tadanjih nositelja vlasti. U tome se naročito isticao franjevac fra Marijan Blažić, porijeklom iz Istre., kojega su partizani također ubili listopada 1944. na Daksi . Fra Duda ističe :

„ ... Blažić je bio kriv pred novim komunističkim vlastima kao prvorazredni i čest propovjednik...“

a Kačić navodi:

„ ... padre M. Blažić je s propovjedaonice napadao sve negativnosti i za stare Jugoslavije, za NDH , pogotovo nakon što su se doznale ... negativnosti ustaških vlasti padre Marijan postaje njihov britki kritičar... Takvim svojim javnim istupima, a i čitavim svojim djelovanjem padre Marijan u

puku stječe izazovnu ocjenu „crveni fratar“, ali kod toga nije bilo negativnih konotacija...

Kapetan **Prosper Franulović**, u razgovoru s Kačićem svjedoči:

“... ja sam za vrijeme rata pohađao u Dubrovniku Nautiku i bio sam skojevac. ... Mi smo kao skojevci imali zadatak da idemo obavezno slušati propovjedi padre Marijana radi naše političke izgradnje...”

Nakon prvih višestranačkih izbora 1990 mnogi su bivši skojevci potvrdili istinitost izjave sada pokojnog kapetana Franulovića. sa XXIX hercegovačkom brigadom ... u Dubrovnik je stigao i liječnik te brigade dr. Korlaet. Nakon objave Oglasa sa listom strijeljanih, na kojem je pročitao ime Marijana Blažića, on je osobno došao komandantu brigade i zapitao: „ Zašto ste ubili padre Marijana, pa on je bio naš?“ Dr. Korlaet je dobio odgovor : „ jest on je bio naš , ali on puno zna pa će brzo prestati biti naš.“

...Život i djelo padre M.Blažića eklatantan su primjer da je nad njim izvršena egzekucija zbog rizika, da bi on u budućnosti mogao biti protivnik nove vlasti. Zbog njegova ugleda, djela, morala i sposobnosti, kasniji obračun s njim imao bi za komunistički režim puno nepovoljnije posljedice... “.

Nešto osobito još želim istaknuti. Autor Kačić cijelo vrijeme , dok u pojedinosti istražuje sve dostupne izvore da utvrdi istinu o tim preteškim događajima , nastupa i kao svjedok događaja i nametnute šutnje. „ piše: Dubrovnik je moj grad – (njihova obiteljska kuća bila je u samom centru , blizu crkve sv. Vlaha) – grad u kojem sam sazrijevao i školovanje stjecao raznolika znanja i iskustva, ne samo o svojoj domovini već i o Europi i svijetu“....

P. prof.dr. **Vladimir Horvat**, iz promocije prvom izdanju:

„.... *Medu brojnim nevinim žrtvama posebno je prikazan i padre Petar Perica – apostol, pjesnik i mučenik (živio u Dubrovniku 1937-1944). Taj Božji izabranik, rođeni pjesnik, kao maturant u Travničkom sjemeništu ispjevao je 1900. pobožnu budnicu „Do nebesa nek se ori“ prigodom posvete hrvatske mlađeži Srcu Isusovu, a 1904. ispjevao je „Zdravo Djeko... Rajska Djeko, Kraljice Hrvata“. Te dvije pjesme i danas se oduševljeno pjevaju među Hrvatima širom svijeta.. Kasnije kao pisac, i pjesnik napisao je povodom 200 - obljetnice rođenja 1911. svoga slavnog subrata isusovca Ruđera Boškovića osobitu spomen pjesmu pod naslovom „Oda u čast Ruđeru Boškoviću“ koju je među arhivskim materijalom u rukopisu otkrio Hrvoje Kačić.“*

Publicist **Stjepan Šulek**, novinar, izdavač, hrvatski diplomat u mirovini, urednik hrvatskog književnog lista, prikaz knjige u jedniku Hrvatsko slovo 22. siječnja 2010.:

„.... *Na stranim jezicima nakupilo se bezbroj knjiga u kojima se borba hrvatskog naroda protiv velikosrpske hegemonije opisuje kao klerikalno-fašistička politika Vatikana i Katoličke crkve u Hrvatskoj (To je posebno i na međunarodnom planu strašno štetilo Hrvatima i Hrvatskoj). Službena Hrvatska, niti u 20 godina , nije puno činila da argumentirano na stranim jezicima iznese pravu istinu o sebi. Zahvaljujući trudu pojedinaca u Hrvatskoj, istina ipak dopire na svjetlo dana. Među njima je i dr. sc. Hrvoje Kačić, koji je svojim knjigama i člancima prodro u tu problematiku ne samo kao svjedok zločinačkih djela srbokomunista i četnika, prerušenih u partizane na kraju rata u Dubrovniku, nego i kao pravnik, koji s pravne strane opovrgava legitimitet partizanskih izricanja smrtnih osuda u listopadu i studenom 1944. Njegova najnovija knjiga „Dubrovačke žrtve....“..... dokumentirano iznosi što se sve u Dubrovniku događalo na kraju 1944. i u poslijeratnim godinama pod maskom proleterskog internacionalizma i velikosrpske ideologije....Objavljena*

dokumentacija izvrsno nas upućuje u povijest prijeratnog, ratnog i poratnog Dubrovnika, a i cijele južne Hrvatske.... Autor je knjigu napisao s mnogo ljubavi i srca pri čemu je i ovaj put posvjedočio svoju izvornu hrvatsku dušu.... Sigurni smo da ova knjiga neće ostati zaboravljenja, nego djelo koje će biti uvršteno među bitne pisane dokumente onog vremena, na koje će se mnogi s povjerenjem pozivati....“

Upravitelj HIC-a **Ante Beljo**, iz promocije drugom izdanju:

„...Najznačajniji doprinosi u ovoj knjizi su prikazi i autorova svjedočenja prilika tijekom poraća u Dubrovniku Pad Dubrovnika u partizanske ruke u listopadu 1944. označio je početak tzv. „završnih operacija za oslobođenje Jugoslavije“.

Iste ove jugokomunističke snage koje su osvojile Dubrovnik, a bile su iz sastava 29. Hercegovačke divizije (Srbi iz istočne Hercegovine) i orjunaško-boljševičkih dalmatinskih brigada, kasnije su počinile velike zločine nad hrvatskim pučanstvom od krajnjeg juga Hrvatske preko cijelog teritorija tadašnje NDH zatim Slovenije i Koruške u Austriji, i kasnije sve do jeseni 1945. prilikom sprovođenja zarobljene hrvatske vojske i civila na marševima smrti (križnim putovima). Hrvatski Bleiburg u pravome smislu počeo je u Dubrovniku listopada 1944. ... U Dubrovniku su tada počele otvorene i masovne likvidacije svih onih za koje se smatralo da mogu biti u budućnosti protivnici nove komunističke Jugoslavije. Otočić Daksa je najočitiji primjer kako su jugoslavenski komunisti likvidirali hrvatske antifašiste – hrvatske svećenike i pristaše HSS-e koje su talijanski fašisti zatvorili i progonili.

Stijene Orsula, istočno od grada Dubrovnika.

Književnica **Nevenka Nekić**, profesorica povjesti, svestarana umjetnica i spisateljica, scenaristica, publicistica, dobitnica mnogih domaćih i inozemnih nagrada, promotorica drugog izdanja knjige i autorica prikaza knjige H. Kačića u Hrvatskoj književnoj reviji MARULIĆ, 2010:

„.... Mislim da je, strastveni borac za pravdu i istinu kakav jest, dr. Hrvoje Kačić uspio u svojim knjigama potvrditi dokumentiranim materijalima, činjenicama i svjedočenjima te osobnim sudjelovanjem u dva rata , ne samo kao svjedok u Drugom svjetskom, već i kao aktivni sudionik u Domovinskom, ovu aksiomatsku političku i ideološku temeljnicu za djelovanje takozvanih komunista i socijalista. Oni su uistinu proživjeli svoj vijek... ubijajući nevine, a sijući mržnju na sve strane, ulijevajući je u duše nevine djece, što se

i sami sjećamo iz svoga djetinjstva : učili su nas mrziti buržoaziju, ljestvu osobnog života, bez nadzora Velikog brata, stil i domete građanske uljudbe, domovinu Hrvatsku , mrziti Crkvu i popove, a nadasve Boga. Živeći u laži i , skrivajući svoje zločine, drugovi su proveli svoj plan: prema (prethodno) sastavljenim popisima „neprijatelja“ likvidirali su nebrojene žrtve, znajući većina ulazu u sela i gradove tko su ti opasni neprijatelji ... Tako se može pronaći podatak da je izvjesni Nikola Račeta ... imenovan za organizaciju četnika u gradu i kotaru Dubrovnik , pristupio partizanima idonio sobom popis osoba koje treba likvidirati. Kasnije je stigao na Vis i u rujnu 1944. postao borac NOV-a ... U roku od 48 sati počele su likvidacije i uhićenja od stijena Orsula pa do Dakse kao nezaboravnog mučilišta i simbola svih zločina... Neposredno nakon što su izvršena pogubljenja na Daksi i samom se Nikoli Račeti na Visu zatire svaki trag. Također bez suđenja i bez ikakvog sudskog postupka.

U knjizi se obrađuju pojedinačne sudsbine nevino stradalih civila i svećenika, detaljno se opisuje i žrtva i krvnik , ali nigdje nema reperkusija. Kome vrijede one Deklaracije i Rezolucije na koncu knjige što su ih donijeli Europski parlamenti i Hrvatski državni sabor? Koga je briga za citirane oglase o streljanima u Dubrovniku i potpisima nalogodavaca? Koga zanima danas Tuđmanov plemeniti napor da izmiri potomke dviju tada suprostavljenih snaga?... Drugi narodi koji su prošli slični put, izvršili su lustraciju kadrova koji su aktivno sudjelovali u službama komunističkog nasilja. Mi to nismo učinili. Oni sjede i danas na nedodirljivim stupovima vlasti uspostavljene te davne 1945. godine: strah, smrt, laž, mržnja. Još uvijek imaju popise po kojima se pomicu samo „podobni“, bez obzira o čemu se radilo. Kako to da se nije, nakon stvaranja slobodne hrvatske države, dokumentacija iz tzv. Kockice (zgrada CKKPH) predala javnom sektoru zaduženom za tu dokumentaciju sve do 1995. g.? Naš auktor (Hrvoje Kačić)

iskušao je pravdu dragu partiji: otvorite stranice 254. do 259. i uživajte u samici zajedno s auktorom, koji je bio student, sportaš i naivno vjerovao da postoji (barem) sasma mala sloboda , koja dopušta pjesmu...

Kakve su nagrade dobivali ubojice, kako su četnici preko noći na koncu rata postavili na šubare crvene svijezde, kako su partizani opljačkali Židove, kako su partizani poubijali hrvatske antifašiste ... O svemu tome i još više piše auktor Hrvoje Kačić, marni ljubitelj svog doma...“

Isusovački samostan u Dubrovniku, otkuda su odvedeni redovnici u tamnice i na stratišta.

Književnik Stjepo Mijović Kočan iz doprinosa promociji drugog izdanja knjige:

„...Kačić iz prve ruke , iz osobnog sjećanja , ali i iz brojnih svjedočanstava i dokumenata donosi sliku Dubrovnika nakon ulaska partizana u nj', u listopadu 1944. Neshvatljiv „jugokomunistički teror“ tada i kasnije, s osnovnom tvrdnjom da je upravo tu i upravo tada na, Orsuli, visokoj stijeni iznad mora, istočno od Grada, na staroj cesti prema Župi

Dubrovačkoj i Konavlima , započelo sve ono što se kasnije događalo nakon „oslobođenja“ čitave zemlje i nakon Bleiburga“ : silna mučenja i ubijanja i pobjeđenih vojnika i civila. Notorna je činjenica da je u jugokomunistički režim od početka bila snažno infiltrirana velikosrpska ideja amnestiranih četnika, koji su „kokarde na kapama zamijenili petokrakama“ nastavivši isti posao – „ pobiti sve Hrvate“ a naj lakše je to bilo tako da im se nalijepi etiketa ustaše. Jedna takva partizanska brigada domaćeg imena „II Dalmatinska , umarširala je u Dubrovnik, već u listopadu 1944., prije toga zauzevši Konavle... A zatim slijede brojna druga stratišta, u Dubrovniku, u okolini, na Korčuli... Kačić o svemu tome piše znanstveno utemeljeno, s pouzdanim svjedočanstvima.“

Dugogodišnja kolumnistica **Đurđica Ivanišević Lieb**, prikaz knjige 15. studenog 2009. u Glas koncila :

„ ... Daksa je dio Križnog puta , o čemu svjedoče djela zločinaca. Samo iz dubrovačkog samostana Male Braće ubijeno je šest fratar... Jedan od njih bio je fra Marijan Blažić, koji je rukovodio samostanskom ljekarnom ... u kojoj su se opskrbljivali ljekovima svi potrebnii ranjenici partizani (iz vremena Drugog svjetskog rata). Nazivali su ga „crvenim fratrom“ ali mu to nije spasilo život. Ubijen je.“

Pisca rođenog Dubrovčanina , protivnog svakom totalitarizmu, zaokuplja vojna i policijska prijelomnica u listopadu 1944. za partizanskog ulaska u Dubrovnik, nadasve u djelu opsežne i nerazlikovne represije, što će obilježiti život dubrovačkih Hrvata sve do nove prijelomnice na početku 1990-tih.

Usprkos znatnim naporima na utvrđivanju istine ovog tmurnog doba, njegovi protagonisti često dobivaju etiketu da se bave nepotrebним stvarima , kako je sve to daleko iza nas , da ne treba otvarati stare rane, kako će to izazivati nove podjele u društvu, pa sve do kvalifikacija da je to atak na stećevine antifašističke borbe! Nakana

je autora istražiti , utvrditi i obznaniti istinu, ukazati na počinjene zločine – njihove naredbodavce i izvršitelje, rehabilitirati nevine. Nikad s pozicije mržnje, osvete, novih progona, već s pozicije kršćanskog i općeljudskog stajališta o oprاشtanju , ali ne i zaboravu. Hrvoje Kačić u tome je itekako uspio. ...

Tom knjigom i svim podacima u njoj Kačić je podigao spomenik dubrovačkim žrtvama, ali i sebi radeći studiozno godinama na njoj. Uspio je stvoriti mozaik bez mržnje, ali i progovoriti o istini koja se godinama tajila. Ono što je bila šutnja, postalo je javno, tako da i sam Kačić sugerira da se još više prouče životi franjevaca i ostalih stradalih "... ne samo na Daksi , jer od istoka do zapada žrtve su imale sličan put poput fra Martina Kolbe-a....."

*Okupljanje Dubrovčana oko crkve sv. Vlaha
za vrijeme višednevne feste početkom veljače
svake godine svom parcu sv. Vlahu.*

Književnica mr.sc. **Željka Lovrenčić**, publicistica, prikaz knjige u tjedniku Hrvatsko slovo i u publikaciji NAROD 2010. g. :

„...Dubrovačke žrtve, Jugokomunistički teror na hrvatskom jugu 1944. i poratnim godinama, plod je autorova istraživanja zločina koji su se dogodili 1944. godine na krajnjem jugu Hrvatske prigodom dolaska partizana na to

područje, o kojima se do dolaska demokracije nije smjelo govoriti ni pisati. Autor knjige osobno istražuje podatke o stradalima, koji su osuđeni na smrt bez dokaza, istraga, branitelja , a bilo ih je iz redova svećenika, političara (uglavnom pripadnika HSS-a), službenika , seljaka, trgovaca ... ”

U svojemu proslovu dr. Kačić napominje da nije povjesničar i da njegova namjera nije bila ulaziti u njihov posao , već otkriti nešto što je bilo dugo prešućivano, iznijeti te tužne činjenice u javnost. U prvoj poglavljju „Sjećanje na ulazak partizana u Dubrovnik“ dr. Kačić govori o svojoj obitelji ... Opisuje život u Dubrovniku do listopada 1944., kad su u taj grad počele dolaziti partizanske jedinice. Već drugi dan po njihovom ulasku, počelo se govoriti da su neki ugledni građani privedeni, a uskoro se pojavio proglaš s imenima osoba osuđenih na smrtnu kaznu.

Dr. Kačić posvećuje posebno poglavlje rodoljubu i pjesniku Peru Kojakoviću (1912 – 1942) , svećeniku i znanstveniku kojega su zvali „crvenim fratom“ Marijanu Blažiću, te pateru Petru Perici pjesniku i utemeljitelju katoličkog društva za intelektualce „Liga preporoda“ u Šibeniku, a koji je došao u Dubrovnik 1937. kako bi obavljao dužnost superiora u isusovačkoj zajednici. Za njega dr. Augustin Franić koji ga je osobno poznavao , u svojoj knjizi „Svećenici mučenici svjedoci komunističkog progona“ kaže da je imao svetačke kvalitete. To je vjerojatno smetalo onima koji su došli po njega i odveli ga u zatvor

U završnim razmatranjima autor analizira razdoblje nakon 1989.. kad su pali totalitarni sustavi i nestali komunistički režimi. ... Knjiga je i poučan zapis o nečemu što nismo znali, a što moramo znati zbog žrtava komunističkog terora kojima dugujemo pietet.“

Novinarka Romana Galović, redakcija tjednika Hrvatski list, siječanj 2010.:

„.... Knjiga ssvjedoči istinu o okrutnim vremenima nakon Drugog svjetskog rata kad je narod u Dubrovniku i okolici s radošću dočekao partizanskog oslobođitelja da bi vrlo brzo uvidio o kakvom je „oslobodenju“ bilo riječ.

„U ime naroda!,, bila je partizanska parola pod kojom su stradali mnogi, a sve do devedesetih o tim se zločinima nije smjelo govoriti, a kamo li ih istraživati. Zato neka nova saznanja o stravičnim događajima na otočiću Daksa nedaleko Dubrovnika , doznajemo tek sada, a istraživanja o tome što se sve događalo tamo , još uvijek su u tijeku... ”.

Svugdje se provlače ove glavne sastavnice: nezakonitost progona, osuđivanje, kadšto spominjanje suda kojeg nije ni bilo, dugogodišnje zatvorske kazne i mnogobrojna smaknuća bez optužnice, bez istrage , ispitivanja branitelja, obrazložene presude, bez prava na obranu, priziv; naumljen izbor žrtava iz svih društvenih slojeva, iz redova političara, svećenika, profesora, službenika, seljaka, radnika, obrtnika, trgovaca, studenata, mladića slanih na bojišnicu da тамо izginu, boraca i neboraca, dakle kao zacrtan i promišljeno izведен zločin, udarac u same korijene svjesnog dubrovačkog hrvatstva radi uklanjanja pravih, možebitnih i izmišljenih protivnika te pacificiranja puka strahom, kontinuitet takve politike i u kasnijim , mirnijim vremenima, ublažene, ali selektivno usmjerene protiv svake demokratske inicijative, slobode misli, samosvjesnijeg rodoljublja, ikoje manifestacije koju bi vlastodršci proglašili neprijateljskom, navlastito svake individualizirane hrvatske političke zamisli ili akcije; najposlije problematizacija naziva pojma i pravog značenja antifašizma u suvremenoj medijskoj okolini, kako piše u uvodu i jedan od recenzentata knjige povjesničar dr. Trpimir Macan....“.

Autor knjige prof.dr.sc Hrvoje Kačić, u zadnjem poglavljtu svoje knjige pod naslovom „Završna razmatranja“ analizira uzroke i posljedice političke situacije na Hrvatskom jugu, koje su dovele do ogromnih patnji naroda, a nebi se dogodile da je bilo morala u vrhovnoj vlasti na čelu sa J. B. Titom.

„.... Pobjedom jugokomunizma na našim prostorima, kada su prestali oružani sukobi i nastupilo mirnodopsko vrijeme, rasplamsao se krvavi teror nad hrvatskim narodom. Umjesto liječenja rana , oplakivanja mrtvih i osakaćenih, nestalih, nastupilo je vrijeme mržnje, osvete, ubojstava; bez jasnih povoda, bez suda, suđenja, svjedoka, bez dokaza i argumenata, a sve u ime naroda! ...Kontaminirajući mentalitet koji se obrušio na Hrvatsku pobjedom staljinističke i titoističke ideologije svoj je recidiv manifestirao ubijanjem civilnog stanovništva i branitelja svojih domova i ognjišta agresijom na Hrvatsku 1991.godine. Najbolji i neosporni dokaz takvog mentaliteta izrazio je tadašnji načelnik štaba JNA general Blagoje Adžić (1990.- 1992.) koji je u govoru pred 150 oficira ... na vojnoj akademiji u Beogradu 5.srpna 1991. (nakon debakla u agresiji na Sloveniju) održao govorpod poznatim naslovom „Izgubili smo bitku ali ne i rat“ u kojem je pokazao bit tog svjetonazora: - višestranačje je dovelo narode u sukobe...; - izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja...; - neophodno je upotrebiti sve znanje i umeće u borbi za ideale Oktobarske revolucije i očuvanje Jugoslavije“.... Sekretar narodne obrane tadašnje jugoslavenske Vlade Veljko Kadijević , na sjednici 15.ožujka 1991. postavlja zahtjev za uvođenjem izvanrednog stanja na području Hrvatske. Svoj je prijedlog obrazložio kako su suočeni s borbom protiv istih neprijatelja kao 1944. godine. Iako predsjedništvo Jugoslavije nije udovoljilo zahtjevu vrhuške JNA, ista je izvršila oružanu agresiju na Hrvatsku uz uporabu kopnenih, pomorskih i zračnih snaga pod zapovjedništvom generala Blagoja Adžića)....

Takva zločinačka i genocidna ideologija bila je glavni uzrok brojnih nevinih hrvatskih žrtava, sve dok vojno redarstvenom akcijom OLUJA nije srušen mit o vojnoj nepobjedivosti i bijednoj ideologiji da Srbija gubi u miru ono što dobije u ratu.... General Adžić nije priveden na sud u Hag, koji je u tu svrhu specijalno osnovan, a niti je optužen za ratne zločine i

masovna ubojsztva počinjena izravno u izvršenju njegovih zapovjedi diljem Hrvatske.

... vojne snage koje su izvršile napade na Dubrovnik 1944. i 1991. osvojivši veći dio dobrovačke okolice sve do Prevlake na istoku i do Bistrine i Pelješke prevlake na zapadu , ali ne i sam Dubrovnik , pripadaju istom mentalnom sklopu. ...

... Iz svih tih pouka pozitivne tekovine antifašizma na našim prostorima mogu se vrednovati jedino, ako se prethodno učini otklon od staljinizma, odnosno boljševizma, ili svih totalitarnih komunističkih režima.

.... Europski je parlament 2.travnja 2009. usvojio „REZOLUCIJU O EUROPSKOJ SAVJESTI i TOTALITARIZMU“ ...Sadržaj i značaj stavova iznesenih u rezoluciji kao i preporuke i odredbe su od konstitutivne važnosti za našu zemlju. Parlament država Europske Unije ... ističe u odredbi 16. zaključak da je najviše europsko tijelo „, uvjereni da je krajnji cilj otkrivanja i ocjene zločina izvršenih od strane komunističkih totalitarnih režima pomorenje , koje se može postići priznanjem odgovornosti i molbom za oprost radi ostvarenja moralne obnove“. U ovom stavu europskog Parlamenta autor pronalazi potvrdu opravdanosti uloženog rada sa svrhom upoznavanja hrvatske javnosti i zajednice sa istinom...

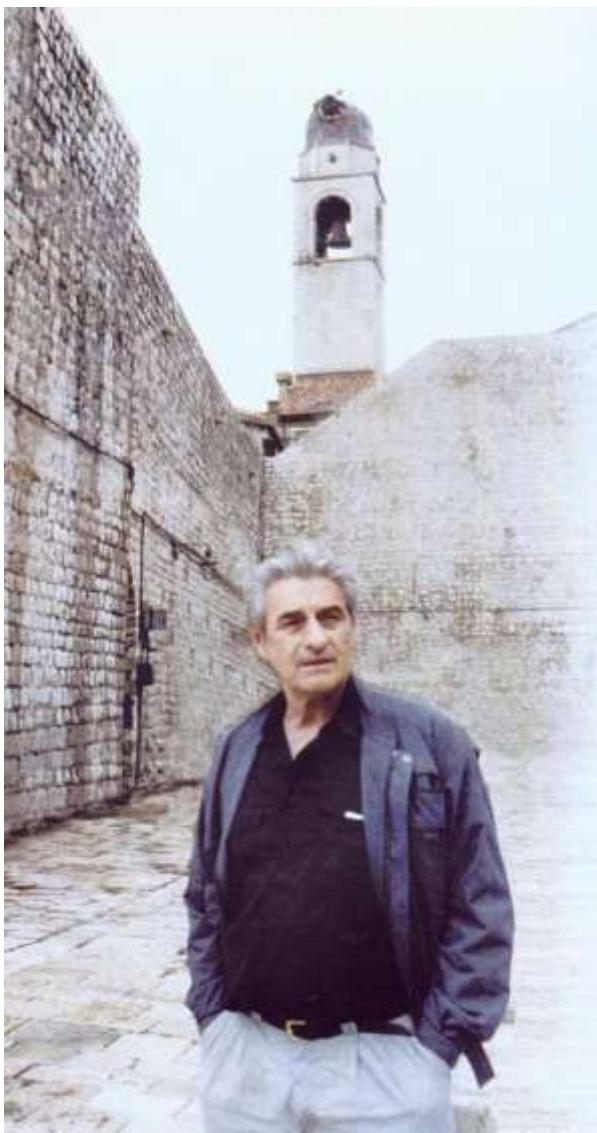
.... Autor Kačić završava svoja razmatranja svjestan brojnih žrtava, pa tako i mobiliziranih građana hrvatskog juga, većinom Konavljana, koji su krajem listopada i tijekom studenog 1944. namjerno bili upućivani da izgube svoje mlade živote u napadima na Risanj i Ledenice. Na komemoraciji velikanu duha i znanja Bokeļju akademiku Vladislavu Brajkoviću u jeseni 1989., autor Kačić iznosi tragični martirij Konavljana i citira pri tom misao vodilju Poljaka, danas svetog mučenika i nevine žrtve nacističkog terora Maksimilijana Kolbea: **Mržnja razgrađuje, a ljubav stvara.** Kačić nadalje žali što je tek naknadno saznao za neke detalje iz djelovanja našeg velikana Padra.Petra Perice, koji je svojim odgojem,

svjetonazorom, moralom, učenjem i cjelokupnim životnim opusom bio ravan poljskom velikanu M-Kolbe-u. To potvrđuje i svjedočanstvo Josipa Braenovića, a koji je nakon završetka srednje škole u Dubrovniku bio mobiliziran i upućen na novačku izobrazbu. Nakon završetka časničke škole u lipnju 1944. upućen je na odmor i provodi ga u Dubrovniku. Pri završetku odmora otišao je u Isusovačku crkvu i tamo je zatekao Padra Pericu i rekao mu je da se uskoro vraća u vojsku. Padre Perica je mladog časnika hrvatske vojske pred njegov odlazak ovako savjetovao:

„Upozorio me je na obavezni humani postupak prema zarobljenom neprijatelju; o ljudskom i korektnom ponašanju prema građanima u oslovojenim mjestima , prema njihovim životima i prema njihovoj imovini. Istakao je kako je borba hrvatskog naroda za svoju slobodnu državu i za svoj slobodni razvitak pravedna borba. Tu ideju pravedne borbe za slobodu i državu ne smije se profanirati pljačkom, paležima , nepravdama, mržnjom i osvetom. i neprijatelj je Božje stvorenje i treba procijeniti razloge zbog kojih je on takav kakav jest. Ne smijemo na zlo odgovoriti zlom, a mržnja je pogubna za jednu i drugu stranu u sukobu. Kao hrvatski vojnik i budući časnik morate biti uzor poštenja, pravednosti i poštivanja čovjeka:“

Hrvoje Kačić postavlja pitanje: Kakove spodobe su mogle ubijati ljude kao što je bio Padre Perica i nevini poput njega i to „u ime naroda“?

O tome svjedoči akademik Rafo Bogišić, rođeni Dubrovčanin koji je kao sjemeništarac pohađao klasičnu gimnaziju u svom gradu neposredno prije i tijekom Drugog svjetskog rata u svojim knjigama „Dubrovački sažetci“ i „Memorabilije“, Kolo 3/2001, Zagreb.

Prof. dr. Hrvoje Kačić nakon što je granata pogodila zvonik tornja na Stradunu 12. lipnja 1992.

Akademik **Rafo Bogišić**, znanstvenik, književnik, književni povjesničar, kritičar, svjedok ratnih i poratnih prilika u Dubrovniku:

Pismeno svjedočanstvo

Nalazeći se pred knjigom dr. Hrvoja Kačića o dubrovačkim žrtvama jugokomunističkog terora, svakako veoma važnim prilogom novijoj hrvatskoj povijesti, jedna od temeljnih misli koja nas obuzima jest ona o ulozi Dubrovnika u hrvatskoj narodnoj i kulturnoj povijesti. Ta uloga oduvijek je bila vidljiva i prepoznatljiva, osobito u velikim danima preporoda i oblikovanja integriteta hrvatskog naroda u 16.st. kad se je misaoni benediktinac, pjesnik i filozof Mavro Vetranović obratio svom Gradu ovim riječima:

Još neka da znate, po svijetu svak pravi

*Da ste sve Dalmate natekli u slavi,
Ne samo Dalmate, Gospodo pridraga,
Neg još sve Hrvate skupivši jednaga.*

Ulogu jedinstva i zajedništva sa svojim narodom Dubrovnik je očitovao i iskazao posebnom u strašnim danima jugokomunističke najezde u 20. stoljeću. U njegovim planovima već od početka je bilo jasno kakva se sudbina priprema i kakva budućnost očekuje hrvatski narod. To se u punini očitovalo u jeseni 1944. kad su jugokomunisti ušli u Dubrovnik i odmah prišli ostvarenju svog poznatog plana sadržanog u jednoumlju, nasilju i zločinu. Zločin je ostvaren u Dubrovniku pažljivim izborom onih koji bi mogli smetati stanovitim planovima, ali je zločin u skladu s njihovom dobro poznatom praksom i u Dubrovniku obuzeo široke razmjere. Dubrovnik je još jednom, ovaj put na strašni način, pokazao vlastitu historijsku povezanost i jedinstvo sa svojim narodom: upravo u Dubrovniku otvoren je put širokih razmjera za zločin nad hrvatskim narodom.

U svojem isповједnom pismu upućenom bivšem vojnom komandantu pod čijim je pritiskom ušao u SKOJ, nakon završetka srednje škole za vrijeme aktivnog služenja u JNA (poslije i u KPJ) navodi: „... i ti i komesar angažirano ste govorili o imperijalistima i reakcionarima Zapadu koji ulažu sve sile da ometu progresivni put čovječanstva, put koji je onako sjajno zacrtan u bratskome Sovjetskom savezu. Ali neće im to uspjeti, uz pomoć velikog i bratskog Sovjetskog Saveza, a pod mudrim vodstvom genijalnog vođe i učitelja druga Staljina, mi ovde na čelu s drugom Titom i našom partijom, stojimo na braniku demokracije, progresu i slobode. Ako bude trebalo nastaviti čemo rat protiv trulog kapitalizma sve dok ga ne srušimo. Uvjeravao si me da ni ja ne smijem ostati po strani, ne smijem dozvoliti da me vrijeme pregazi. Onaj tko bude stajao po strani taj će sigurno smetati, jer se neutralne i pasivne strane neće trpjeti. ... Mi prema

neprijateljima, naglasio si, nemamo i nećemo imati milosti, a svi oni koji budu stajali po strani, to su skriveni neprijatelji i mi ćemo ih uništiti... bio je to moj prvi skojevski sastanak.

Akademik Bogišić završava svoja svjedočenja vrlo kratko prije nego je preminuo, slijedećim tekstrom:

Treba odati priznanje Hrvoju Kačiću koji je uložio veliki trud u nastojanju da se jedno strašno i tragično vrijeme koje je naš dragi i slavni Dubrovnik doživio ne zaboravi, da sjećanje na žrtve trajno ostane u nama. Treba istaknuti auktorov smisao da zbivanja obuhvati i prikaže temeljito, da pri tome događanja ilustracijom, podatkom i argumentom-dokumentom što vjernije čitaocu približi.“

dr. sc. Inga Lisac, Zagreb

e-mail: lisac@irb.hr

Istinita priča o Daksi nastala je pod dojmom čitanja knjige „Dubrovačke žrtve“, od Hrvoja Kačića:

Rečenice i riječi u Prići tekle su poput žubora bujnog, nezaustavlјivog potoka, koji bi se prelio, da se nisu pretočile na čisti papir, ponuđene čitatelju, koji želi znati!

Inge Lisac
Zagreb, 17. listopada 2009.g.

Istinita priča

*o partizanskom „Oslobadanju“ Hrvatske,
oslobadanjem nevinih ... od života njihovih.*

*Priča je napisana pod dojmom spoznaja
O trpljenjima u dijelu naše domovine,
Pored mora najdublje modrine,
Daleko na njenom krajnjem Jugu,
A dospjelih na Sjever, nezaustavljivim putima,
Ali preko pola stoljeća kasnije,
Uticnuvši se među doživljaje i proživljaje,
Nametnutih preodgajanja,
Iz istog olovnog razdoblja, proširenih
Po svem području domovine Hrvata.*

*Zapis je to istine u spomen prozvanih,
Prozvanih po Spisku Imena davne jeseni 1944.,
I velikim slovom ispisana su!
Po spisku Imena javno objavljenih
Na istaknutom tada mjestu
Mnogostoljetne hrvatske Atene,
Našeg uzora u mudrosti, kulturi, ljepoti i skladu,
Naše čežnje za ponovnim viđenjem,
Nakon svakog ponovljenog susreta.*

*Spisak Imena objavljen je
Ne po zaslugama postignutim*

*Medu svima koji su ih znali:
Po uzorima u obitelji,
Po dobročiniteljstvu, i po učenosti
Po stručnim vještinama,
i po druželjubivosti.....*

*Spisak Imena objavljuju
novodošli Bez – imenjaci,
samo-zvani „oslobodioći“,
da obznane -
kako se od ugleda njihovog
duboko prepadoše
i sva cvjetna i plodonosna stabla
U dubrovačkom hrvatskom vrtu
posjeći, pokositi odlučiše.*

*Domaći s Imenima sa spiska,
Ugrađeni u sve grane domaćeg stvaralaštva.
Svjetionici bili su u praskozorje
Sanjanog svanuća samostalnosti,
Nakon desetljetnih pokoravanja,
Odnarođivanja, pljačkanja
okupacije, ubijanja prvaka
Slobodoumnog razmišlanja.*

*Ti svjetionici domaće svijesti
Ubrzo bi prerastali*

*U voditelje ako put
U samostalnost ugrožen postane.*

*To je priča o onome što prethodilo je
Prisilnom nakupljanju ljudi,
S Imenima sa spiska
Javno obznanjenih,
A i mnogih neobznanjenih ,
Sakupljenih, nakon sakupljanja utamničenih,
Nakon tamnice u tami odvedenih
Do svojih bezdana.*

*Poput konavoskih mladića,
Imena kojih se za dugo glasno izgovarala nisu.
Mladića, zarobljenih i okupljenih,
Da poslani od „osloboditelja
U nepovrat budu.*

*Svjetla imena tih mladića,
U trajnom ostaju sjećanju
Njihovih bližnjih,
Njihovih sumještana i prijatelja,
I njihovih sunarodnjaka cijele Hrvatske.*

*Svi oni , među prvima podnijeli su žrtvu
Bezčutnog komunističkog olova,
Položivši nevine živote ne u borbenom okršaju,*

*Već mučke životom stradavši,
U prvim zorama partizanske vlasti,
Kojoj se nisu pripremili opirati,
U vjeri da nastupa smirivanje ratnih okršaja,
Pod parolom „oslobađanje od fašizma“.*

.....

*Početak tog lažnog „oslobađanja“ obrušio se ,
Ulaskom jedinica partizana,
Popraćenih likvidacijama
I zaslugom doušnika,
Pronađenih neistomišljenika,
Započinje na Hrvatskom jugu,
Na Dubrovačkom području,
Kobne jeseni 18. listopada 1944.*

*Valovi plavog mora
podno litice Orsule i drugdje,
pjenom su zagrlili i skrili
mučenička njihova tijela,
u pokoj vječni,
a meka zemlja otočića Dakse
i drugih po Domovini rasutih
znanih i neznanih počivališta njihovih,
prekrila ih tiho.*

.....

*Napredovanjem „osloboditelja“
Oslobađanje se iz Dubrovnika
Ubrzano napreduje prema*

*Hrvatskom sjeveru, sjeverozapadu,
Pretvarajući se u masovne progone
Duž Križnih puteva
S Bleiburškom tragedijom ,
Kao povjesnim vrhuncem
Hrvatskog stradanja
Proljeća 1945.*

*To je istina koja opisuje
Zatiranje prava i pretvara ga u čin nepravde,
Kad želja za osvajanjem vlasti nadjača savjest!
Svatko sa utajom vlastite savjesti
Zaboravlja da time i svoj život uništava.*

*Neka je vječni spomen svim žrtvama
Komunističkog olovnog terora u Hrvatskoj,
Od kojih su među prvima nevine žrtve pale
U pitomoj Župi Dubrovačkoj
već 18. listopada 1944. prvoga dana
Nakon osvajanja Dubrovnika.
Političko stradavanje u Hrvatskoj
Započinjeubrzano i prije
svršavanja 2. svj. rata svibnja 1945.
Nastavljujući se dalnjih mjeseci i godina
U okrilju novo nastale Titove Jugoslavije.*

Inge Lisac, Zagreb, 2009 .g.

prof.dr. Hrvoje Kačić

Hrvoje Kačić: Serving My Country

Kathy Wilkes

Dubrovnik

Croatia - Overview of History, Culture, and Science

THE HAGUE TRIBUNAL: BLAGOJE ADŽIĆ AND MIODRAG JOKIĆ

Darko Žubrinić, 2021.

Basic reference for this article is the following monograph by Professor Hrvoje Kačić:

[Kačić, U službi domovine, Croatia rediviva (4. dopunjeno izdanje), str. 143]

Ex-Yugoslav general Blagoje Adžić

Here, we provide some excerpts from the afore-mentioned monograph dealing with ex-Yugoslav general Blagoje Adžić from Belgrade. Speaking on the Military Academy (Vojna akademija) in Belgrade on 5th July 1991, he expressed his radical warindoctrinating recommendations in front of 150 of high-ranked officers of the JNA (Jugoslavenska Narodna Armija / Yugoslav People's Army), which were published in Belgrade and in Montenegro:

MI SMO IZGUBILI BITKU ALI NE I RAT

Višestranjače je dovelo narode u sukobe (...) rušitelji Jugoslavije preuzeli su vlast i okrutno žele da promene društveno uređenje uvođenjem kapitalizma u svojoj najgoroj formi (...)

(...) Preti spoljna intervencija Nemačke, Austrije, Mađarske i Čehoslovačke. Postoji namera da se stvori golema zajednica od 130 miliona stanovnika, a to predstavlja za nas veliku opasnost, jer je stvarno to projekt nove velike Nemačke (...)

(...) Izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja. Jedinice kojima će komandovati moraju do kraja izvršiti dobivene zadatke, pa makar pri tome izginuli do poslednjega (...) Nije važno ako pretrpimo velike gubitke. Mi imamo prednost u naoružanju, jer "Rat ne bira svoje žrtve" (...) gubitke treba ignoristati (...) Od sada

upotrebite sve snage i otvorite vatru na svakoga koji se protivi našim akcijama (...)

(...) Konačno, drugovi oficiri, ja Vam čestitam da ste izabrani za ove poslove i zahtevam da u izvršenju ovih zadaća u celosti upotrebite sve svoje znanje i umeće u bitkama za ostvarenje ideala Oktobarske revolucije i u borbi za Jugoslaviju.

After reading these sentences (in Serbian), it is natural to ask the following question: How can it be that general Blagoje Adžić was never invited by the Hague Tribunal?

Ex-Yugoslav vice-admiral Miodrag Jokić

This section is based on [Hrvoje Kačić, U službi domovine, Croatia rediviva (4. dopunjeno izdanje), str. 481-486].

On 16th of October, 1991 (one day after the aggressor's occupation of the city of Cavtat near Dubrovnik), vice-admiral Miodrag Jokić sent an ultimatum to the Mayor of the city of Dubrovnik Petar Poljanić, requiring among other things the following:

- "Razoružanje civilnih osoba na području dubrovačke regije;
- Predaja i razoružanje svih paravojnih formacija i to tzv. Zbora narodne garde i jedinica MUP-a (policije);
- Bezuslovnu predaju kriznog štaba Dubrovnik;
- Izručenje kompletne dokumentacije SNU Dubrovnik;"

This document has been signed by admiral Miodrag Jokić.

The Hague Tribunal accused Miodrag Jokić for shelling the Old City of Dubrovnik (i.e., its central part) and for the "fact" that during the savage bombing on 6th December 1991 there were two victims (namely, Tonči Skoko of the age of 18, and Pavao Urban, newspaperman, of the age of 21), along with three wounded persons.

According to Professor Hrvoje Kačić, this "fact", established by the Hague Tribunal, should be corrected to the number of 19 victims in the Old Dubrovnik and more than 60 wounded.

The Hague Tribunal, presided by Carla del Ponte, has falsified the true data. As an example, Dr. Hrvoje Kačić mentions his friend Željko Standler, who was mortally wounded in the Old City of Dubrovnik (see [Hrvoje Kačić, U službi domovine, Croatia rediviva (4. dopunjeno izdanje), str. 483]).

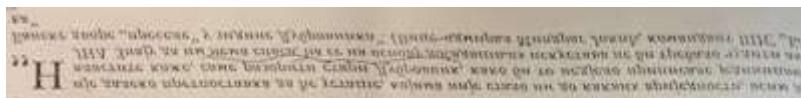
But what about the whole Dubrovnik region, in which more than 450 people were assassinated, during the commandment of admiral Miodrag Jokić since the October 1991 till the mid-May 1992?

The Hague tribunal has accepted as valid and sincere Miodrag Jokić's "repentence" for the alleged "two victims" during the shelling of the Old city of Dubrovnik. As pointed out by Professor Hrvoje Kačić, the Hague tribunal insisted on hiding the true data and proved facts about the victims of Dubrovnik, as well as on hiding information available to them, that admiral Miodrag Jokić was the organizer of the distribution of goods plundered in the region of Dubrovnik (which includes also the region of Konavle south of the city).

„Н ијо далеко-прстостанак да не устане, којима инијеста им до њаких приједности, осим да пасистичко хоже, саме разорети стари Дубровник, како би то искљео принесале јединице ЈНА. Знам да најчешћа спаси, па се на ослону додаданих искривла не би требало тумачити да Банске дворе „преселје“ у једните Дубровник“. (Вице-адмирал Мидраг Јокић, командант ВМС „Јеко“)

Vice-admiral Miodrag Jokić and vast destructions, responsible for 450 killed people in the Dubrovnik area, for who the Hague Tribunal accepted his "repentence" for the alleged "two victims".

Furthemore, his pre-war propaganda message has been neglected as well, publicly published in Belgrade in 1991, as well as in Montenegro: "Nije daleko prepostavka kako će ustaše, kojima nije stalo ni do kakvih vrijednosti, osim do vlastite kože, same razoriti starí Dubrovnik, kako bi to nedjelo pripisale jedinicama JNA."

Source

Hrvoje Kačić: U službi domovine / Croatia rediviva (4th enlarged edition), Varaždinske toplice 2017

=====

Još Vam šaljem i ovu referencu:

Hrvoje Kačić: [Hrvatska Prevlaka](#), Matica hrvatska Zadar, 2015.
Evo i članak koji je objavio dr. Stjepo Mijović Kočan, možda ga već imate u svojoj knjizi (kod mene je na adresi http://www.croatianhistory.net/etf/kacic_prevlaka.html):

=====

HRVOJE KAČIĆ: HRVATSKA PREVLAKA

Dr. sc. Stjepo Mijović Kočan

Recenzentske zabilješke

O KNJIZI *HRVATSKA PREVLAKA* PROF. DR. SC. HRVOJA
KAČIĆA *

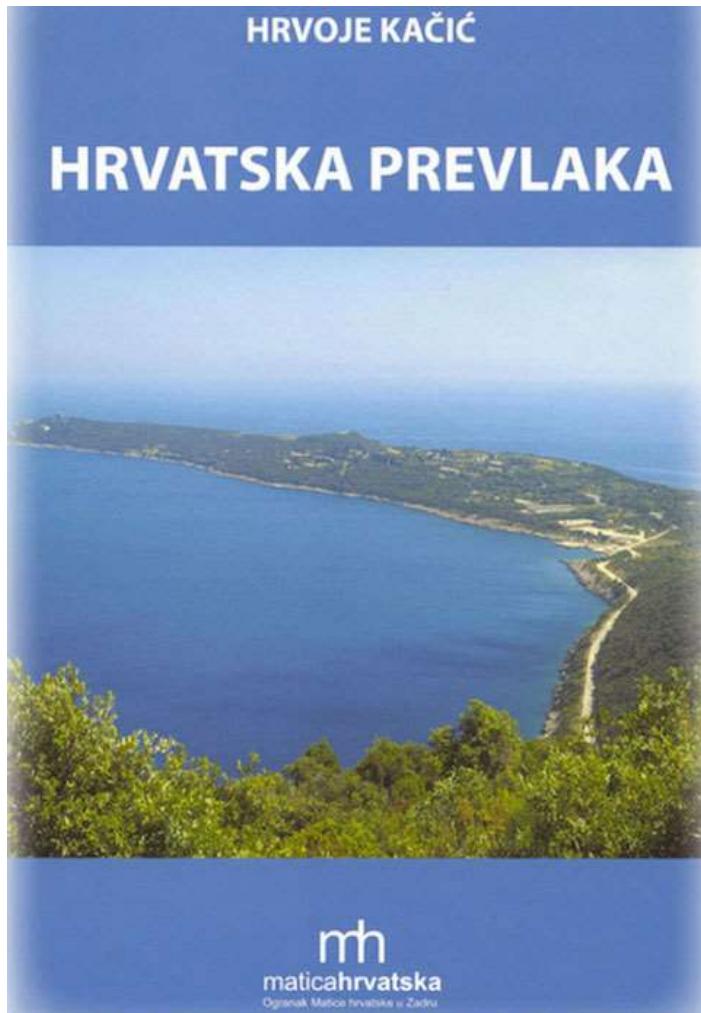
1. Osoban odnos

Ovo što pišem namjerno ne naslovljujem recenzijom. Kačićeva knjiga je, izvan svake sumnje, povjesno i pravno utemeljena, korisna i dobrodošla, recenzija joj i nije potrebna, nego sričem stanovite zabilješke nad rukopisom koji me se i više nego tiče – i osobno.

Naime, za razliku od recenzija koje sam pisao o drugim temama, vezanim uz druga mjesta, ja more pred Prevlakom i ulaz u bokokotorski zaljev gledam s praga pradjedovske kuće u Đurinićima, vidim ga takoreći s postelje na kojoj sam rođen i s prozora kroz koji sam ugledao svijet, a kao dječačić i mladić s ribarima iz Molunta (koji spada u katastarsku općinu Đurinići!) išao sam „pod Prevlaku“ na svjećaricu, tamo je sjajna „posta sa sardelē“, koje smo kasnije barkama znali ići prodavati u Herceg-Novi ili u Tivat...

Ovaj osobni osjećajni trenutak zaokupljao me i kada sam – tijekom Domovinskoga rata - pisao i dao prevesti na engleski te odašiljao u svijet zazine o Prevlaci na koju je, kao i na cijelu Hrvatsku, bio nasrnuo srbo-crnogorski okupator, o čemu Kačić u ovoj knjizi iznimno dobro obaviješteno piše. Jednako i kada sam kasnije snimao za HRT filmove s temom Prevlakā (i one pod Tivtom!), a na Prevlaci započinjem i dokumentarni film „Moja priča o Hrvatskoj“; Konavoska Prevlaka i ne može biti ničija nego hrvatska, tako da je Kačićev naslov točan, još točnije – ona je vitaljska (katastarski!), vlasništvo seljaka Vitaljine, a oni su odreda i bez ijedne iznimke Hrvati, bez obzira na to što su im je vojske više država, počevši od

Austrougarske, sve jedna za drugom, otimale da bi na strateški i zemljopisno iznimno pogodnu poluotoku Oštrom imale vojarnu.

Knjigu je objavila Matica hrvatska Zadar, 2015.

Dr. Hrvoje Kačić na predstavljanju svoje knjige Hrvatska Prevlaka tijekom predstavljanja u Dubrovniku, 2015. Izvor fotografije

[www.dubrovniknet.hr.](http://www.dubrovniknet.hr)

Koliko sam u ratu i neposrednu poraću bio silno zaokupljen Prevlakom, da ne dopustimo da je bezočni okupator ugrabi i prisvoji, toliko sam zadnjih godina stanovito posustao, smućen i malodušan. Ova Kačićeva knjiga vraća stanovito nadu da će ipak biti bolje, njezin završetak je opravdanim razlozima optimističan: "I Dubrovnik i Boka već doživljavaju svoj oporavak i posjetima brojnih inozemnih gostiju. Toga su svjesni svi građani sadašnjih generacija." (str. 138). Znači, zajednički prihodovni probitci natjerat će nas na miran i dobrosusjedski suživot (i njih, Crnogorce i Srbe u

susjedstvu, a ne samo Bokelje i naše sunarodnjake, inače domicilne Hrvate u Boki!).

Međutim, toga je (zajedničkoga dohodovnoga probitka) i prije bilo pa se svejedno dogodilo što se dogodilo: divljački nasrtaj na Hrvatsku. Osobito ovdje na njezinu krajnjemu jugoistoku, gdje je bila i najranjivija i najnezaštićenija. (To je tu i danas!) Napala je dotada zajednička vojska pod izlikom bezočno izmišljenih nekakvih „ustaša i Kurda u Konavlima“ (vlastitim sam ušima 1990./91. slušao Radio Herceg-Novi), čega li svega nije bilo u promidžbenim bezobrazlucima i lažima ispiranja mozga vlastitu narodu. Čak su oni koji su prije Domovinskoga rata u konavoske kuće kao turistički vodići dovodili inozemne goste koristili poznavanje tih kuća da bi ih kasnije temeljitiye opljačkali pa zapalili, kao što je to npr. slučaj s kućom Glavić na Poljicu. Jesam li stoga stanovito bezvoljan i sumnjičav kad se optimistično govori o budućnosti Prevlake pred poluotočićem Oštra, najjugoistočnijem koji Hrvatska ima(?). Samo sam oprezan.

2. Osvajačka posezanja nisu prestala

Na Prevlaci je s hrvatske strane „od gotovine napravljana veresija“, kako i sam Kačić znade reći, kada je res iudicata (presuđena stvar o granici na moru, ovdje se ta izreka spominje, „ne de iure, nego de facto“, str. 107) na Prevlaci vraćena na „neriješeno pitanje“ koje je kao međudržavni spor upućeno pred međunarodni sud. To se zabilo onoga trenutka kada je hrvatska vlast iz pregovaračke grupe o Prevlaci maknula dr. Kačića (stručnjaka za međunarodno pomorsko pravo!) i druge stručnjake, a postavila stranačke poslušnike bez osnovne orientacije o Prevlaci koje je kao tako neuke lako preveslati u svakome pogledu. Tako sada dakle imamo „otvoreno pitanje“ morske granice uz Prevlaku pred međunarodnim sudom. Ovdje je napomenuti da je puni naziv latinske pravne izreke koju Kačić u ovoj svojoj knjizi i više nego s razlogom ističe, Res iudicata est cauza decisia, dakle - kad je stvar presuđena, spor je okončan. I, zašto se onda i dalje vodi?! Ovdje, na

hrvatskoj Prevaci, istina, odnosno pravna činjenica za političke spletke i spletkare očito ne valja puno, ili „ne valja ništa“!

Hrvatske su vlasti, uistinu i nažalost, i suviše često protuhrvatske. Ni jedan okupator ne može upropastiti hrvatske narodne interese onoliko koliko to mogu hrvatske vlasti! One – baveći se dosljedno sobom i svojim osvajanjem vladalačkih fotelja ili ostajanjem na njima više nego državom i njezinim jačanjem, više nego narodom i njegovim dobrom - ustrajno uništavaju i narod i državu, s neznatnim pojedinačnim iznimkama. Ako mjesna, općinska ili kako se obično kaže lokalna vlast želi i hoće dobro, u što ne sumnjam, to joj u općoj strukturi vlasti često – nije omogućeno, „odozgo“. (Osobno sam izvan svake vlasti i to mi pogoduje da o njoj govorim kako hoću!)

Kačić na početku knjige navodi riječi Mirka Kovača, književnika, koji je, prije Istre, živio u Beogradu, da je tamo 1991. vladala „histerija (...) glad i žđ za uništenjem Hrvatske.“ Ta histerija, ne tako napadna ni toliko glasna kao onda, ali jednako dobro organizirana, sustavna i uporna nije ni danas prestala.

Ovih je dana, osobito prošle 2011. godine, posvuda brujalo od krađe i svojatanja hrvatskih književnika i znanstvenika Dubrovčana i njihova uvrštanja u srpsku književnost; to je samo nastavak rabote tijekom čitava razdoblja socijalističke Jugoslavije, stručnjaci to znaju, ali se šutjelo jer se nikome nije gubilo posao, a uludo, jer ništa se nije dalo promijeniti – moralo se iseliti pa tek onda slobodno govoriti, i to znamo.

„Otvoreno pitanje“ Prevlake tim je opasnije imati kada imamo i dokaze da je ona Kovačeva rečenica o „gladi“ za uništenjem Hrvatske i danas na djelu, dapače, niti malo nije popustila. Oglasava se i s vrha srbijanske države: njezin predsjednik predsjedniku Hrvatske tu nedavno daruje šovinističku i punu mržnje prema Hrvatima i Hrvatskoj neku barbarogenijsku nazovi-knjigu, još davnašnju zadriglu netrpeljivost punu ružnih laži i izmišljotina, a ovaj to prima sa smiješkom, ne ironičnim, nego dobrostivim, i inače pun dobrih namjera, ali očito neobaviješten ili od strane svojih savjetnika namjerno pogrešno obaviješten (za što imam i više nego uvjerljiva dokaza!).

Smrad spaljenih kuća, istrulih narodnih nošnji pobacanih u blato i na kišu, ukratko četnički smrad u Konavlima još nije bio ishlapiro (na žalost, ne samo četnički, bilo je i domaćeg!), a posvuda po zidovima spaljenih kuća i po cestama još nisu bili posve uklonjeni krećom ispisani srpski grbovi i „natpisi“ „ovo je Srbija“, a Srpska akademija nauka i umjetnosti je, 1995. godine, tiskala “Srpski dijalektološki zbornik XLI“, a u njemu „Govor Konavala“ autorice Zorke Kašić, njezinu doktorsku radnju nastalu nakon terenskih ispitivanja i o trošku srpske države i njezinih poreznih obveznika. Hrvatska država se na to nije ni oglasila; ili savjetnika njezini državnici nemaju ili ne znaju ili neće... Jer, ako je „govor Konavala“ srpski posao i ako o njemu brine srpska najviša znanstvena ustanova, jasno je da i Konavle drži srpskim, što nikada nije ni krila. Postoji slična tiskovina i o govoru Dubrovnika! Zamislite da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (bivša svjesno i namjerno u nazivu jugoslavenska, ali ne samo u nazivu, nego i u djelovanju!), da HAZU dakle obavi znanstveno istraživanje hrvatskoga jezika u Petrovaradinu npr., u Vojvodini, koja i nije Srbija, nego je „preko“, da neki znanstvenik o trošku hrvatske države istraži tamo domaću hrvatsku ikavicu, gdje su domicilni Hrvati i odakle je rodom ban Jelačić, bi li to popratio opći muk u Srbiji, ma koliko da HAZU na to ima posve legitimno i ustavno pravo, dapače - i obvezu, brinuti o Hrvatima izvan Hrvatske!? Srbi prema Konavlima ni prava ni obveze nikakve nemaju, a ipak rade što rade!

(Istina je da su u srednjem vijeku, navlas isto kao i nedavne 1991., srpski osvajači, nakon Duklje ili Zete, danas Crne Gore, bili osvojili i Konavle, i dalje još, te - dok se tadašnje srpsko carstvo nije raspalo - uvodili pravoslavlje prema tadašnjim načelu cuius regio, eius religio – čija je zemљa, njegova je i vjera; isto je načelo vrijedilo i kasnije, kada su Konavlima vladali bogumilski sitni bosanski vladari pa su Konavle pune stećaka, što je način pokapanja, ne tek u jednoj vjeri, a na jednome je natpis na bosančici ili na hrvatskoj čirilici, inače pismu bosanskih franjevaca i njihovih knjiga, kao i Poljičke Republike u zaleđu Splita i Omiša, a isto je načelo vrijedilo i kad je Dubrovačka Republika 1419. od Sandalja Hranića kupila istočne Konavle, dakle i Prevlaku... U tadašnjim uvjetima, i Boškovići su u

Dubrovnik, kao i mnogi drugi, došli iz zaleda i iz tamo tada važeće vjere, za koju ozbiljni povjesnici tvrde da je bila katolička, no to je zapravo nevažno, jedino u pravoslavlјima su vjera i nacija jedno te isto, a u Dubrovniku je najvažniji od njih, Ruđer, bio isusovac. To nije nikakav razlog za današnja srpska svojatanja, za „srbo-katolike“, kojih je kasnije, za kraljevsko-jugoslavenske države, ponešto i bilo, posrbica – ako su ovisili o Beogradu. No srpskim šovinistima, i onima u vrhovima njihove vlasti (vidi se da je tako!), praktično sve može biti razlog za podvale i podgrijavanje vječne im težnje – da izbiju na hrvatski Jadran! Svi srpski šovinisti uporno „jašu“ na tomu i pucaju negiranjem postojanja Hrvatske i Hrvata i drugim lažima iz svih svojih knjiga, u okolnostima kada ne mogu pucati iz čega drugoga! U jednome pismu bratu Baru, Ruđer Bošković piše: „Živio Hadik i naši Hrvati“ (vidi: Đivo Bašić: Nepotrebno pitanje, u podnaslovu: Pohvala domovini Hrvatskoj očita je u Boškovićevoj korespondenciji, Glas Grada, 358, 27.1. 2012, str. 5). No – i usuprot tomu - nasrtaji, vidimo, ne prestaju, opet s vrhova srbijanske vlasti; sve je „srpsko“ što se njima hoće ugrabiti, ma čije inače da jest! Grabe i Vojvodinu.)

U te nasrtaje treba ubrojiti i izrazito šovinistički pamflet „Srpski Konavli i hrvatska kultura“, pun ružne mržnje, koji je u Herceg-Novom 2003. tiskalo Srpsko veće Boke Kotorske: Konavljani su tu - u želji pisca šovinista - također Srbi, ali, kažu tako tamo priložene karikature, nikako da se osvijeste i to shvate jer ih Vatikan drži u neznanju (?!), sve je puno prozirnih podvaljivanja i jeftinih bezobrazluka! Itd.

Dakle, onaj bijes i ona hysterija koju je na svoje oči vidio i na vlastite uši čuo te o tomu svjedočio Mirko Kovač u Beogradu 1991., a naveden je na početku Kačićeve knjige, čujemo i vidimo i svi mi danas, u Zagrebu ili od kuda kod da gledamo; svim mogućim smicalicama i podvalama onemogućiti postojanje hrvatske države, a svoje sunarodnjake Srbe odgajati u mržnji prema svemu hrvatskom (kako se na suvremenim javnim zbivanjima tamo i vidi da je tako, ništa hrvatsko ne mogu smisliti!).

Znači: Hrvatska Prevlaka. Kačić je u pravu kada to ističe u svom naslovu, premda u smirenim okolnostima i s miroljubivim susjedima

to ne bi bilo nužno posebno isticati, ako se to ne spominje kao naziv mjesa ili područja (toponim), zna se čija je. Međutim, u postojećim i ovdje upravo pokazanim okolnostima, nikada se to ne smije ni sekunde zaboraviti niti smetnuti s uma, usprkos i velikosrpskim posezanjima i usprkos jadu i čemenu nekih vodećih hrvatskih državnih dužnosnika! Kad grabe cijele Konavle i Dubrovnik te, ako ga nisu uspjeli ugrabiti u ratu, upravo ga prisvajaju u miru, treba li uopće napomenuti da je Prevlaka u svemu tomu prva „na udaru“!? Ako se odpusti i pedalj Prevlake, na kopnu ili na moru, ugrožena je čitava Hrvatska, to je i više nego očito.

3. Što (po)kazuje ova Kačićeva knjiga

Nakon Uvoda te prikaza zemljopisno-povijesnih činjenica te povijesnih i današnjih (jednakih kao i onda!) granica na hrvatskomu dijelu bokokotorskoga zaljeva, Kačić piše o „naporima da Prevlaka ne bude uzrok oružanih sukoba“. Sve je to podkrijepljeno dokumentiranim izjavama, stvarnim imenima iz nedavne prošlosti, iz tiska, iz političkih zbivanja... U „srpsko-crnogorskim izazovima“ Kačić nabraja brojne od njih, a temeljni je onaj da je tobože jedni hrvatski narod 1991. podpao pod „fašistički režim“, da ga od takva režima treba osloboditi, pa se kreće „oslobađati Konavle od ustaša“, „u rat za mir“ i kojekakve su još huškačke smicalice koje trebaju biti zabilježene, ne samo da ih ne zaboravimo, nego i da se zna kakve su, da se od njih možemo obraniti. U tim se smicalicama barata ponekada i autorovim, Kačićevim imenom, on je bio neposredni sudionik tadašnjih zbivanja; svjedoči o svemu iz prve ruke i iz dokumenata koje u toj ruci drži, to je temeljno reći. Istinit je!

Dalje nam odkriva ratna zbivanja: „uvjeti za dijalog“, „međunarodna konstelacija“, „predstavnici diplomatskog zabora u posjetu Dubrovniku“, „deklaracija o Dubrovniku“, a slijedi „narušavanje hrvatskih interesa“ gdje smo obaviješteni o odgovornosti glavnog zapovjednika tada još jugoslavenske tobože „narodne armije“, a već zapravo samo velikosrpske vojske te posebno o pogreškama Haškoga suda, na temeljima lažnih i huškačkih dojava. Uputit će čitatelja na Kačićeve suprostavljanje sramnim riječima

jugoslovenko-narodno-armijskoga admirala da je riječ o „oslobađanju Dubrovnika“, a bila je riječ jedino o okupaciji, okupator ni međunarodnim promatračima tada nije dopuštao ulaz u popaljene Konavle; sve je to bilo zapravo jučer; Kačićevu knjigu bi trebala imati svaka kuća na dubrovačkome području, svaki dan se podsjećati toga što u njoj piše. I u okolnostima nečuvenih i neshvatljivih laži srpskih vlasti, Kačić smáže snage da za crnogorsku televiziju, na vrhuncu nasrtaja na Hrvatsku, kao predstavnik hrvatske državne vlasti, već tada kaže „da nas rt Oštros, to jest Prevlaka, treba spajati, a ne razdvajati“, str. 34; to je ono čime se Kačić i pred nama i pred njima i pred svijetom može ponositi i mi skupa s njim. Time je ova knjiga još vrjednija jer pokazuje visok moral i civiliziranu političku svijest svojega autora, ujedno i protagonista ove knjige! Dalje, u njoj piše da su nedavni oružani sukobi na jugoistoku Europe „međunarodnoga karaktera“, a ne nekakvo unutarnje pitanje države koje već onda više nije bilo.

Naredna poglavlja daju nam pregled mučnih i teških godina obsade i razaranja Dubrovnika, kada je trebalo razbiti mit o plaćenicima „fašističkim mudžahedinima“ i kojekako još, koji su tobože došli ovamo. Sumanute izmišljotine toliko su bile nevjerljive, ne tek sulude, ne ni luđački neshvatljiva i nasilnička mašta, nego svjesna podvala!

Kačić međutim o svemu tomu govori mirnim tonom razložna i nepokolebljiva svjedoka i sudionika. Starijima je još u pamćenu epizoda s pokušajem oživljavanja Dubrovačke Republike, tada kao velikosrpskoga projekta, da se otme Hrvatskoj, uz pomoć nekoga Aleksandra Apolonija, „s kojim će se Dubrovčani sami obračunati“, kako kaže Kačić. Nisu izostavljene i činjenice o „oružanim prijetnjama Titograda“ (kako se tada Podgorica još zvala) te o tomu kako su te „osvajačke pretenzije agresora blokirane“. Razumljivo, Kačić zagovara stav da se „o promjeni granice ne smije pregovaratiti“ (što su hrvatske vlasti, kada su se promijenile, smjesata zaboravile pa se još i danas zapravo „pregovara“, iako pred međunarodnim sudom, svejedno je neshvatljivo!).

Autor piše i o tadašnjim „aktivnostima Europske zajednice i Ujedinjenih naroda“ u vezi nasrtaja velikosrba na hrvatski jugoistok,

ali „zahvalnost za slobodu domovine“ ne zaslužuju stranci, nego branitelji na Srdu i u njegovim rogovima iznad Grada.

Osobno, sjećam se kada sam, nakon što se okupator morao povući, 1992. sa snimatelskom ekipom HRT-a, pokazivao propusnicu nekim crncima pod šljemovima UN-a da bih došao do svojega rodnoga sela, prvi put nakon rata vidio rodnu kuću - ne znajući još imala li je - te dospio do Prevlake, gdje je tada bila „komanda UN-a“. Sve nas koji smo to vrijeme preživjeli, Kačić na nj podsjeca. Pouzdan je svjedok, ponavljam - dokumentira sve što kaže.

Postoji rezolucija UN-a o granicama na moru, a Kačić podsjeca: „tko ima titulus na obali, ima ga i na moru“, međutim i upozorava (str.99): “iracionalni ekstremizam u odnosu na razgraničenje morske granice od strane naših susjeda na zapadu i na jugoistoku ne smijemo podcenjivati“. Jednako su opasne i podvale s oduzimanjem Prevlake njezinim stvarnim katastarskim vlasnicima – Vitaljanima. Oni se vuku po sudovima, a države, uračunavši i vlastitu – nastoje im oteti djedovinu!**

Međutim, i u Kačićevoj knjizi i u stvarnosti najvažnije su još nerazriješene granice na moru. Stoga je važno da se Kačićeva knjiga što prije pojavi u javnosti i da ima što stručnije i što dobronamjernije odjeke, ne samo u našoj stručnoj i političkoj javnosti, nego i u međunarodnim suodnosima.

4. Nije riječ tek o knjizi – ona je mogući poticaj!

Kada pišem ove riječi, svjestan sam njihova ograničenja, a i njihove slabe moći, bolje reći nemoći, međutim riječi su mi jedino i oruđe i oružje za obranu. Djela i odluke su, žaliboze, u rukama drugih, ne uvijek sklonih hrvatskim probitcima ili blagostanju. To je izvana, od obično naopako obaviještenih stranaca (Kačić nas na gotovo svakoj stranici svoje knjige neposredno ili posredno podsjeća na to!) te od naših susjeda i očekivano, ali nije očekivano od vlastitih državničkih dužnosnika, a toga se zapravo najviše trebamo bojati, reklo bi se „samih sebe“!

Podsjetit će čitatelja na 111. stranicu Kačićeve knjige (odnosno rukopisa) gdje on govori o granicama na moru, koristeći stručno

nazivlje „ravne polazne crte“, „klinovi“ i slično, a sve skupa govori o tomu da su nam susjedi dosta toga, blago rečeno, prisvojili te o tomu da je svojevremeno „bila osnovana pri hrvatskoj vladi posebna komisija za izradu novih i za Hrvatsku povoljnijih polaznih linija“, a „Hrvatski hidrografski zavod je nakon izvršenih studija bio izradio novi cijeloviti sustav ravnih crta (...), odnosno „povoljniji prostor hrvatskih unutrašnjih voda...“ I, što je bilo s tim? „Rezultati su izostali“, kaže uobičajena fraza kad se nešto neće, a u ovomu slučaju hrvatska vlast ne prihvata i ne provodi u djelu odluke komisije koju je sam dala osnovati i nadležne znanstvene ustanove vlastite države. Tu – izvan svake struke i izvan svake znanosti - pamet staje, kao što je već stala i onda kada je jedan takav stručnjak i jedan toliki domoljub, ovdje je to nevažno – ali k tome još i jedan svojevremeni sportaš, vaterpolist svjetske klase i ugleda, i jedan toliko uvažen, razložan i moralan čovjek kao što je to profesor Kačić – maknut u stranu pri odlukama o hrvatskim granicama na moru.
Međutim, upravo se Konavljanim pripisuje poslovica „nije svako zlo za zlo“, pa je tako i ovo zlo za dobro – mogućnosti pisanja i objavlјivanja ove knjige.

Ova knjiga je prije svega:

- dokument iz prve ruke o jednomu (nedavnomu) vremenu, o godinama porobljavanja Konavala i obsade Dubrovnika;
- prisjećanje i podsjećanje na brojne – danas i zaboravljene - sudionike tih zbivanja, važne i manje važne, s kojima se Kačić susretao i čije je riječi i čine oteo zaboravu;
- podsjećanje da je sukob bio međunarodnoga karaktera i da je to bio nasrtaj istočnih susjedna hrvatsku zemlju i na hrvatski narod te da taj nasrtaj, na žalost – ni danas ne prestaje, ali na druge i drugačije načine;
- sve u knjizi napisano je memoaristica - kao novinarsko-knjževna vrsta - ali ne radi se o pukom sjećanju, nego o dokumentiranju gotovo svake izgovorene riječi, što djelu daje i znanstveno obilježje i čime je ono dragocjeno za

- buduće pisce povijesti o narodima i odnosima među njima na ovim prostorima gdje jesmo;
- u „završnom razmatranju“ autor ističe hrvatsku „privrženost mirnoj suradnji sa svim susjedima“ te „s ohrabrujućim optimizmom“, završava svoju knjigu.

Ta, ne samo Kačićeva suradnja i taj optimizam ne mogu se međutim graditi, a osobito ne njegovati i učvršćivati, ako računi među susjedima nisu čisti, a granice pravno utemeljene i pravične te ako smo neprestano izloženi podbadanju i zadjevicama, podkradanju i laganju. Ova je knjiga, dakle, ujedno i poticaj da „ova vlast“, i svaka „ova vlast“, ne prebacuje krivicu za vlastite neuspjehе na „onu vlast“ ili na strance i tobožnje „objektivne okolnosti“ (kojih nikada i nema!), nego da suživot sa susjedima i sa svijetom konačno gradimo – ne na ulizničkom i ovisničkom dodvoravanju, jer to stvara sukobe, i vanjske i unutarnje, nezadovoljstva te konačno i bijedu, moralnu i materijalnu, nego na poštivanju sebe i svojega - kao i Kačić u ovoj knjizi. To je jedini zalog da nas i drugi poštiju, uvaže i prihvate našu želju za napredkom i suživotom sa svima.

U Zagrebu, siječnja 2012.

*Knjiga je trebala biti tiskana 2012., međutim Matica hrvatska se zatekla u nevoljama; kako je 2003. godine tadašnja vlast maknula Kačića iz pregovora o hrvatskim granicama, tako je – ista ta vlast i iste te boje – najnovije - otkazala najam za jedno od svojih ministarstava u Matičinoj palači Zagrebu, a i inače zagarantirani dotok sredstava za tiskanje knjiga je umanjen – tako da je normalan rad Matice hrvatske bitno otežan, zapravo svim mogućim načinima podkapan, a Kačićeva knjiga još uvijek nije tiskana; ovo je jedna od njezinih recenzija.

** Najnovije, sudskom odlukom zemlja na Prevlaci vraćena je njihovim vlasnicima, no more uz tu zemlju, s unutarnje strane poluotoka, onaj dio u bokokotorskom zaljevu - nije određeno čije je; čeka se odluka međunarodnoga suda!

Naknadna opaska.

Kačićeva knjiga je konačno tiskana (2015.), predstavljena je javnosti, u Matici hrvatskoj u Zagrebu, no u njoj nema ni ove moje recenzije – za koju me autor, prof. Kačić, svojevremeno osobno bio zamolio - niti spomena o njoj, to jest mojega imena nema među recenzentima. Zašto, ne znam. Moguće je da se dogodio nekakav nesporazum, ali kakav - ni to ne znam?!

Najljepše zahvaljujem dr. Stijepi Mijoviću Kočan na dopuštenju da njegova recenzija Kačićeve monografije Hrvatska Prevlaka bude objavljena na ovom portalu. D.Z.

Hrvoje Kačić: "Dubrovačke žrtve", Jugokomunistički teror na hrvatskom jugu 1944. i portanim godinama (početak Bleiburga)

Kathy Wilkes

Hrvoje Kačić: The Hague Tribunal does not meet the obligations for which it was established, in Croatian and English

Dr. Hrvoje Kacic: The Hague Tribunal omits establishment of the truth

Dubrovnik

=====

Sljedeći prikaz ste već stavili u svoju knjigu, hvala Vam:
<http://www.croatia.org/crown/articles/10071/1/Dr-Hrvoje-Kacics-book-Serving-My-Country-translated-into-several-languages.html>

Međutim, možda niste primijetili ovo:

S dr. Hrvojem Kačićem sam 2011. napravio dva intervjua u njegovu stanu u Zagrebu. Objavljeni su ovdje - možete poslušati zvučne zapise - molim poslušajte ih (prvi traje 14 min, a drugi 28 min):

http://croatia.org/crown/content_images/2011/kacic_hrvoje/hrvoje_kacic_badinter1106.mp3

http://croatia.org/crown/content_images/2011/kacic_hrvoje/hrvoje_kacic_haaski_sud1106.mp3

Naslov prvog intervjua je

Dr. Hrvoje Kačić: Važnost odluke Badinterove komisije od 7. rujna 1991. za Hrvatsku

a drugog,

Dr. Hrvoje Kačić: O nekim od ozbiljnih propusta Haškog suda

Oba intervjua su dostupna putem sljedeće mrežne stranice na portalu CROWN:

<http://www.croatia.org/crown/articles/10135/1/Dr-Hrvoje-Kacic-The-Hague-Tribunal-omits-establishment-of-the-truth.html>

Tu je i fotografija koju sam snimio u njegovu domu u Zagrebu 2011., slobodno ju prenesite ako želite:

Dr. Hrvoje Kačić at his home in Zagreb, where the interview was conducted by Darko Žubrinić 25 June 2011.

Evo još i ovo, vrlo vjerojatno već imate u knjizi o tome:

=====

Petar Perica (1881-1944) composed two sacral songs still extremely popular among the Croats: Do nebesa nek se ori (in 1900, at the age of 19) and Rajska Djeko (in 1904, at the age of 23). In 1901 he entered the Society of Jesus. Killed by communist partisans in 1944 on the islet of Daksa near Dubrovnik.

Hrvoje Kacic: "Dubrovacke zrtve", Jugokomunisticki teror na hrvatskom jugu 1944. i poratnim godinama (početak Bleiburga)

=====

Joginder Singh-Nijjar, predsjednik Hrvatsko-indijskog društva, u domu dr. Hrvojka Kačića,
koji je počastio Indijca te mu darovao svoju knjigu *In the Service of my Homeland* (U službi domovine) u engleskom izdanju.
Ja sam ih fotografirao na jesen 2021.

Tom je prigodom g. Singh-Nijjar dr. Kačiću darova knjigu "Naš Gandhi", priređenu i tiskanu 2021.
kao pretisak zagrebačkog izdanja iz 1924. (objavljenu na inicijativu Stjepana Radića, s njegovim predgovorom),
koja je prevedena s francuskog izdanja objavljenog iste godine u Parizu. Autor knjige je francuski nobelovac Romain Rolland.

Srdačan pozdrav,
Darko Žubrinić

PS. Više o spomenutoj knjizi "Naš Gandhi":

<http://www.croatia.org/crown/articles/11330/1/Romain-Rollands-1924-book-quotMahatma-Gandhiquot-translated-into-Croatian-as-quotNa-Gandhiquot-Our-Gandhi.html>

Knjiga *Naš Gandhi* je digitalizirana, možete ju čitati on-line ili si cijelu knjigu spremiti kao PDF:

https://archive.org/details/nas_gandhi_1924-romain_rolland

Srdačan pozdrav,
Darko

----- Forwarded message -----

From: **Darko Žubrinić** <darko.zubrinic@gmail.com>
Date: Fri, Oct 22, 2021 at 9:50 PM
Subject: Dr. Hrvoje Kacic

To: Hrvatsko Indijsko Društvo
hrvatsko.indijsko.drustvo@gmail.com>Strucnjak za pomorsko
pravo.
Bio je zastupnik u Hrvatskom Saboru.

Darko Žubrinić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: citata: 18597, H-index: 50;

MathSciNet: publikacija: 1349, citata: 6573, H-index: 26;

Scopus: publikacija: 797, citata: 7209, H-index: 37;

WoS: publikacija: 805, citata: 6581, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2290. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14538. Na njihovoј listi za zadnju godinu koja ima 200409 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2195. mjestu, a prvi iz RH je 13457.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element,

Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danasa je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljuvanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1$, $q = \frac{p}{p-1}$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p)A^{\frac{1}{q}}(wg^q) &\geq A(wfg) \\ &\geq K(p, m, M)A^{\frac{1}{p}}(wf^p)A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \end{aligned}$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) &\geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \\ &\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right) \end{aligned}$$

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec
Mathematics 2022, *10*(2), 202; doi:10.3390/math10020202
<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>
Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemljenakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnopravljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 150 publicističkih knjiga.